

ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத் தடம்

1980-2000

பார்வையும் வீமர்சனங்களும்

கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத் தடம்

1980 - 2000

பார்வையும் விமர்சனங்களும்

கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

M.A., (இலங்கை), Ph.D. (பர்மிங்காம்)

கௌரவ D.Litt யாழ்

தகைசார் ஓய்வுநிலைப் பேராசிரியர்

யாழ் பல்கலைக் கழகம்

மூன்றாவது மனிதன்

பதிப்பகம்

TAMIL ELAKKIATH THADAM

1980 - 2000

KARTHIKESU SIVATHAMBY©

First Edition - December 2000

Published by - Moondravathu Manithan Publication

37/14, Vauxhall Lane,

Colombo - 2,

SriLanka.

Tel : 302759 e-mail thirdman@rediff.com

Sole Distributors in India :

Adaiyalam, H-15/193, 2nd Floor, Karupur Road,

Puthanatham - 621 310.

Tel : 04332 73444 e-mail adaiyalam@yahoo.com

Cover Painting : KH MÖCHTE NACH HANSE

Type setted by : P.A.Agencies, Madurai - 625 020.

Printed at : *Multi Craft.* Chennai - 4.

Size : Dmy 1 x 8

Pages : 172

Paper : 18.6 Kg Natural Shade Maplitho

Price : 210.00

உலகறிய நமக்குள் தெரிந்தனவற்றினதும்
எம் இருவருக்கும் மாத்திரமே
தெரிந்தனவற்றினதுமான
நினைவுகளின் சுமையுடன்

கைலாகக்கு....

“பரிதியின் மேலும் - இந்தப்
பாலநிலா மேலும் தானே
உறுதிகள் கோடி செய்தோம்
உன் மத்தராயிருந்தோம்”

மீ.பா.சோமு

I	முன்னுரை	V
II	இலக்கியக் கோட்பாடுகளும், சமூகப் பிரச்சினைகளும்	15
III	புதிய சவால்கள், புதிய பிரக்ஞைகள் புதிய எழுத்துக்கள்	23
IV	ஈழத்தில் தமிழிலக்கியம் 1965 - 1989	43
V	ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தில் முற்போக்குவாதத் தொழிற்பாடுகள்	55
VI	அழகியல் மார்க்ஸியமும் மார்க்ஸிய அழகியலும்	60
VII	ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பிரதேச அலகுகள் - ஒரு குறிப்பு	67
VIII	இலங்கையில் தமிழிலக்கியத்தின் அண்மைக்காலப் போக்கும் கலாசார ஒருங்கிணைப்பும்	70
IX	'உயிர்ப்புகளி'ன் உயிரைத்தேடி	77
X	சேரனின் கவிதைகள் பற்றிய ஒரு விமர்சனம்	94
XI	இலக்கிய உற்பத்தி முறையும் பராதீனப்படுத்தப்படாத உழைப்பின் கணிப்பும்	106
XII	இலங்கை அரசியற் சூழலில் தமிழ் தேசியம்	108
XIII	'தலித்' 'தலித் இலக்கியம்' என்ற வகைபாடு இலங்கைக்குப் பொருந்துமா?	117
XIV	புலம்பெயர் தமிழர் வாழ்வு	126
XV	இலங்கை மலையகத் தமிழரின் பண்பாடும் கருத்துநிலையும்	139

முன்னுரை

இலக்கியம், விமர்சனம், இலக்கிய வரலாறு இவற்றின் அடிப்படையில் உயிர்ப்பான அரசியல்

நண்பர் பெளசர், இக்கட்டுரைத் தொகுதிக்கு அர்த்தபூர்வமான ஒரு தலைப்பினைத் தந்துள்ளார். ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தில், 1980கள் முதல் ஏற்பட்டு வந்துள்ள மாற்றங்களை இனங்காணுகின்ற, அவற்றுக்கான நியாயப்பாடுகளை விவரிக்கின்ற, விவாதிக்கின்ற கட்டுரைகளின் தொகுதியாக இது அமைகின்றது. பெளசர் கூறுவது போல், இவற்றுக்குள்ளும், இவற்றினூடேயும் ஒரு “தடம்” தெரிகிறது.

ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தில் 1960/70 காலப்பகுதியிலிருந்து, 1980களில் தோன்றிய புதிய போக்குக்கான “தடங்கள்” யாவை என்பதை இக்கட்டுரைகள் ஒரு குறிப்பிட்ட கண்ணோட்டத்தில் ஆராய்கின்றன. 1950களின் நடுக்கூற்றிலிருந்து அடுத்த 10, 15 வருடங்கள் காணப்பட்ட “முற்போக்கு இலக்கிய”ச் செல்நெறியிலிருந்து, 1980களில் ஐயந்திரிபறத் தெரிந்த “தமிழ்ப் பிரக்ஞை” நிலைக்குக் கருத்து நிலைகளும் அரசியலும், அதனால் எழுத்துக்களும் எவ்வாறு மாறின என்பதற்கான, போக்குகளையும், நியாயப்பாடுகளையும் இக்கட்டுரைகள் சுட்டுகின்றன.

இன்னும் சற்று உன்னிப்பாக நோக்கினால், இந்தத் தொகுதியில் இரண்டு நிலைப்பட்ட கட்டுரைகளைக் காணலாம்.

1. அந்த மாறு “தடத்”தின் இலக்கிய வரலாற்றை எடுத்துக் கூற முனையும் கட்டுரைகள்.
2. சில படைப்பாளிகளின் ஆக்கங்கள் பற்றிய விமர்சனங்கள்.

இந்த இலக்கிய வரலாற்றினையும், விமர்சனங்களையும் எடுத்துக் கூறும்பொழுது, இவற்றினூடே ஏற்பட்ட, ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த அரசியற் கருத்து நிலைகள் முக்கியமடையத் தொடங்குகின்றன.

சேரன், யாழ் நூல்நிலையம் எரித்தமை பற்றி எழுதிய கவிதையில் வரும் "அந்நியப்பதிவு" என்ற தொடர், எத்தகைய மனநிலையிலிருந்து எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்ற விடயம், 70, 80 களில் தமிழ் இளைஞர்களிடையே நிலவிய மார்க்ஸீய உணர்வோடு, அவர்கள் இலங்கை என்னும் நிலப்பகுதியை பார்க்கும் நோக்குமுறையோடு, எத்துணை ஆழமாகத் தொடர்பு கொண்டிருக்கின்றது என்பதைக் காட்டுகிறது.

உண்மையில், இந்த இலக்கிய வரலாற்று, விமர்சன எழுத்துக்களி னூடே ஆழமான அரசியல் (Politics) "வன்மை"யாகவே ஓடுவதை அவதானிக்கலாம். அதாவது இந்த இலக்கிய உணர் திறன் மாற்றத்தினுள்ளே என் பார்வையில், மூன்று முக்கிய, அடிப்படையான 'அரசியல்' தடங்கள் காணப்படுகின்றன. அவை பின்வருமாறு.

1. இந்த மாற்றங்கள் (பொருள் மாற்றங்கள், கையாண்ட சொற்கள் பற்றிய கட்டவிழ்ப்பு) 1970, 80களில் தமிழ் இளைஞர்கள் எத்தகைய முறையில் அரசியல் மயவாக்கம் பெற்றனர் என்பது பற்றியது.
2. இந்த மாற்றங்களினூடே "தேசியம்" என்னும் கருதுகோளில் ஏற்பட்ட பொருள் மாற்றம் - தேசியம் என்பது முழு இலங்கையினதும் ஒருங்கு நிலைப்பாட்டைப் பேசுவதாக அமைந்து, பின்னர், 1980க்குப் பின்னர் திட்டவாட்டமான "தமிழ்ப் பிரக்ஞை"யாக மாறுகிறது. இந்தத் தமிழ்ப் பிரக்ஞை, ஐயந்திரிபற்ற தமிழ்த் தேசியத்துக்கு இடம் கொடுப்பதாக அமைந்துவிட்டது.
3. மார்க்சீயத்தில் அதன் நோக்குமுறையில், அது புரிந்து கொள்ளப் பட்ட முறைமையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள். இளைஞர் தீவிரவாதத்தின் முன்னர் மார்க்சீயம் இலங்கையை நோக்கிய முறைமைக்கும் அது (சிங்களம், தமிழ் நிலைகளில்) தோன்றிய பின்னர் இலங்கையை அது நோக்கிய முறைமைக்குமுள்ள வேறுபாடு முக்கியமானதாகும். "மரபு வழி இடதுசாரிகள் புதிய இடதுசாரிகள்" எனும் பார்வையும், தமிழ்த் தீவிரவாத இளைஞர் மார்க்சீயத்தை பார்த்த முறையும் முக்கிய மானவை. 1960களிலிருந்து 1980களுக்கான இலக்கிய மதிப்பீடு, இலக்கிய வரலாற்று மதிப்பீடு செய்யப்படும் பொழுது, இந்த மாற்றம்/ மாற்றங்கள் மிக முக்கிய இடம் பெறும்.

1983 பெப்ரவரி, மார்ச் மாதங்களில் வெளியான "புதிய சவால்கள், புதிய பிரச்சனைகள், புதிய எழுத்துக்கள்" என்ற கட்டுரை இந்த மாற்ற உணர்வை / மாறும் உணர்வைப் பேசுவது பின்னோக்கிப் பார்க்கும் பொழுது முக்கியமானதாகவே உள்ளது. 1983 யூலை கலவரங்கள்

ஏற்படுவதற்கு ஆறுமாதங்களுக்கு முன்னரே, தமிழ்ப் பிரச்சனையில், தமிழ் எழுத்தில், இந்த "இரசாயன" மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வருவதைக் காணலாம். உண்மையில் 1983 யூலை, 1970களிலிருந்து வளர்ந்து வந்த சந்தேகங்களை வரலாற்று உண்மையாக நிலை நிறுத்திய மாதமே என்பது நன்கு புலனாகின்றது. (ஈழத்தவர்கள் அல்லாத தமிழர்களின் கவனத்துக்கு 1983 யூலையில் தான் இலங்கையில் சிங்களப் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்து வந்த தமிழ் மக்கள் பெருத்த வன்முறைக்கு ஆளாக்கப்பட்டனர்).

அதன்பிறகு இலங்கையில், எதுவுமே, அதற்கு முன்னர் இருந்தது மாதிரி இருக்கவில்லை. 1994இல் ஏற்பட்ட மாற்றம், 1983 தடங்களை அழித்து விடலாம் என்ற மரபுவழி இடதுசாரிகளின் போலி நற்பாசை, 1996 களிலேயே பொய்த்துப் போய்விட்டது.

இந்த மாற்றத்தின் செல்நெறி, அச்செல்நெறியின் வெளிப்பாடுகள், மாற்றத்தின் விளைவுகள் யாவை என்பதை இக்கட்டுரைகள் காட்டுகின்றன.

1960களின் இலங்கைத் "தேசியம்", 1990களின் தமிழ்த் தேசியத்தின் எழுகையின் முன் மொளனித்துப்போய் நிற்கின்றது. இந்தப் புதிய தமிழ்த் தேசியம், முஸ்லிம் தேசியத்தைக் கணக்கில் எடுக்காத அவலம், "தமிழ் பேசும் மக்கள்" என்ற எண்ணக்கருவையே இல்லாமல் ஆக்க முனைகின்றது. வடக்குக் கிழக்கின் அகமுரண்பாடு ஒன்று முடிமறைக்கப்பட முடியாததாகிறது.

இவை முற்றுமுழுதான "அரசியல் நிகழ்ச்சிகள்". இந்த அரசியல் நிகழ்ச்சிகளினூடாகவே 1980-2000இன் ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் தோன்றுகின்றது.

இத் தொகுதியிலுள்ள கட்டுரைகள் பலவற்றில், தனிநிலையிலும், தொகுநிலையிலும், 1960, 70களின் முற்போக்கு இலக்கியச் செல்நெறி மீளநோக்கப் பெறுகிறது. மீளநோக்கப்பட்டு, பிரதானமான ஒரு கருத்து முன்வைக்கப்படுகிறது. அதாவது, மார்க்சியச் சார்புடையதாகக் கிளம்பிய அந்த இலக்கியம், தொடர்ந்தும் அகண்ட ஒரு முன்னணியாக "முற்போக்கு"ப் பேசிற்றே தவிர, அந்த முற்போக்கின் தர்க்க ரீதியான வளர்ச்சியான மார்க்சியத்துக்கு வரவில்லை என்பது அழுத்தம் திருத்தமாய்ப்பதிவு செய்யப்படுகிறது. கேரளத்தில் ஏற்பட்டது ஈழத்தில் ஏற்படவில்லை எனும் உண்மை பதிவு செய்யப்படுகிறது.

இந்தப் பதிவை, மார்க்சிய நோக்கில் வைக்கப்படுகின்றது என்பது தான் இங்கு முக்கியம். இந்த அணி எவ்வாறு வரலாற்றின் கைதியாக மாறிற்று என்பதையும் சில கட்டுரைகள் காட்டுகின்றன. இது ஒரு முக்கிய விடயம். புதிய சமூக அனுபவங்களை முற்போக்கு எழுத்தாளர்

கள் பதிவு செய்வதில் பிந்தவில்லை, பிழை விடவில்லை. ஆனால் கருத்துநிலை வழி நடத்தல் இல்லாத நிலையில், முற்போக்கு இயக்கத்தின் பின்னடைவு, மார்க்சியத்தின் இயலாமையாகக் காட்டப் படத் தொடங்கிற்று. கால மாற்றம் பற்றிய தெளிவில்லாததால், 1982 களுக்கு முன்னர் நிலவிய விமர்சன எடுத்துரைப்புக்களைப் புனித சின்னங்களாகப் போற்றுகின்ற ஒரு மனோபாவம் வளர்ந்தது.

1980களில் வரும் மாற்றம் ஈழத்திலக்கியம் பற்றி மேலும் ஆழமாகப் பார்க்கும் தேவையை ஏற்படுத்திற்று. இலங்கைத்தமிழ் / முஸ்லிம் பிரதேசங்களின் சமவீனமான வளர்ச்சியைப் புரிந்து கொள்ள பிரதேச அலகுகள் பற்றி ஆழமாக நோக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. தமிழ்பேசும் பிரதேசத்தைப் “பகுதிகளின் முழுமை”யாகப் பார்க்க வேண்டும் என்ற அவசியம் உணரப்பட்டது. அது இப்பொழுதும் உண்டு.

அந்த வகையில், இந்தத் தொகுதியில், மலையகத்தின் சமூக அமைப்பு, மலையகம் என்ற அரசியல் எண்ணக்கருவின் செயற்பாடு ஆகிய வற்றை விளக்கும் ஒரு கட்டுரை இடம்பெறுவது எனக்குத் திருப்தியைத் தருகின்றது. ஆனால், கிழக்கு இலக்கையின், சமூக - பொருளாதாரச் சிறப்பம்சங்கள் பற்றி ஒரு கட்டுரையும் இடம்பெறவில்லை என்பது மனவருத்தத்தைத் தருகின்றது. இந்நோக்கினை நிறைவு செய்யும் வகையில், கிழக்குப் பல்கலைக்கழக மொழித்துறைக்கு இவ்வருடம் (2000) எழுதிய ஆய்வுக்கட்டுரை இதில் இடம்பெற முடியவில்லை.

இவ்வாறு ஈழத்துத் தமிழ்த் தேசியத்தின் “அக-அமைவு”களைப் பார்ப்பது சிலருக்குப் பிடிப்பதில்லை. வேறுபாடுகளை ஏன் அழுத்திக் கூறுவான், ஒற்றுமைகளை மாத்திரம் பேசுவோம் என்பது அவர்கள் வாதம். இது ஒரு தவறான கண்ணோட்டம், ஈழத்தின் தமிழ்த் தேசியம் அதன் உப பண்பாடுகளைக் கணக்கெடுப்பதாக அமைதல் வேண்டும். அது மேலிருந்து கீழே திணிக்கப்படுவதாக இல்லாமல் கீழிருந்து மேலே இயல்பாக, சிறு வேற்றுமைகளிடையே பெரு ஒற்றுமை காண்பதாக அமைதல் வேண்டும்.

இவ்விடயத்தில் “தமிழ் பேசும் மக்கள்” என்ற (சமஷ்டிக்கட்சி வழி வகுத்த) அரசியல் எண்ணக் கருவின் ஆழ அகலங்கள் உணரப்படாததால், வடக்கு - கிழக்கில் தமிழ், முஸ்லிம் உறவு பேணப்பட வேண்டிய நேரத்தில் உடைந்துபோன வரலாறு, அதனால் இரு பகுதியினருக்கும் ஏற்பட்ட, ஏற்பட்டுள்ள நஷ்டங்கள் பாடமாக அமைதல் வேண்டும்.

ஈழத்தில் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் வரலாறும், அதன் சாதனைகளும் கூட, அந்த முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தினரால், பின்னர் வந்த கோச வாய்ப்பாடுகளால், மறுதலிக்கப்படும் ஒரு நிலைமையையும் 1980-2000 வரைக் காலப்பிரிவிலே காணக்கூடியதாக உள்ளது.

தமிழகத்தின் தலித்திய இயக்கத்தை, அதன் அனைத்திந்தியப் பின்னணியை, காந்தி, அம்பேத்கார் கர்லம் முதல் அதன் வளர்ச்சிகளை, 1990களில் அது தமிழகத்தில் முதன்மைப் பட்டதற்கான சமூக அரசியற் பின்புலத்தை நோக்காமல், வாய்பாட்டை ஒப்புவிப்பது போல் ஈழத்திலும் தலித்தியம் வேண்டுமென்பது வரலாற்று முரண் ஆகும். ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் சாதனையே அது, ஈழத்தின் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் குரலை, 'பஞ்சமர்' குரலை முன் வைத்தமைதான். தங்கள் சாதனைகளைத் தாங்களே நிராகரிக்கும் ஒரு அவலம் இன்று ஈழத்தில் ஏற்பட்டுள்ளது. (மலைகயம் இதற்குப் புறநடை)

சமூகவியல் அறிவின்மையை மன்னிக்கலாம். தாம் எழுதியதைத் தாங்களே நிராகரிக்கும் அறியாமையை எவ்வாறு மன்னிப்பது? இது தனிப்பட்டவர்களின் அவலம் அல்ல. ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் அதற்குரிய தர்க்கரீதியான வளர்ச்சியைப் பெறவில்லை என்பது தான் உண்மை. ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் புதிது புதிதாக எழுத வருபவர்களை முற்போக்குக் குடைக்குக் கீழ்க் கொண்டு வருவதிலே காட்டப்பட்ட சிரத்தை, முற்போக்குக் கொள்கைகளின் ஆழப்படுத்துகையிலே காட்டப்பட்டிருக்குமேல் முற்போக்கு இயக்கம். வளர்ந்திருக்கும். இந்த விடயத்தில் சீனச் சார்பாகப் போனவர்கள், மொஸ்கோ சார்புப் பொதுவுடைமைக் கட்சி மேல் வைத்த குற்றச்சாட்டுக்கள் நியாயமானவையே. அந்தக் கட்சிக்குத் தமிழ் விடயங்களிலிருந்த பிடியின் தளர்ச்சி, அதன் நிறுவனமான எழுத்தாளர் சங்கத்திலும் தெரிய வந்துள்ளமை ஆச்சரியமன்று.

ஆனால் வரலாறு எவருக்கும் காத்திருப்பதில்லை. அது ஓடிக் கொண்டேயிருக்கும். அதன் "முன் வண்டிகளில்" (Van guard) இருப்பது மார்க்சியம்.

1980களின் தேவைகள், நடப்புக்கள் ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் போக்கில் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன. அவற்றுள், முனைப் புற நிற்பது, "புலம் பெயர் இலக்கியம்". அங்கும் அதன் யதார்த்தம் புரியப்படாமல், (புலம் பெயர் நிலையில் ஈழத் தமிழ் மக்கள் படும் அவலங்கள், சவால்கள் புரியப்படாமல்) அதன் மேல்தள வெளிப்பாடுகளே முதன்மைப்படுத்தப்படுகின்றன. புலம் பெயர் இலக்கியங்கள், ஈழத்தின் நினைவுகள் உள்ள தலைமுறையின் ஒடுக்கத்தின் பின்னர், எத்தகைய நிலை எடுக்கும் என்பது பற்றி அந்த இலக்கியத்தின் இன்றைய உள்ளூர், தமிழக முகவர்கள் சிந்திப்பதில்லை. தற்காலிகச் சந்தை கிடைத்த சந்தோஷத்தில் "உயர்வு நவீற்சிகள்" தேவைக்கு அதிகமாகவே சொல்லப்படுகின்றன.

புலம் பெயர் இலக்கியம் என்பது, உண்மையில் ஈழத்தமிழர்கள் 1980-90களில் அனுபவித்த அவலங்களின் விஸ்தரிப்பு. அதைத்தான்

பார்த்திபன், கலாமோகன், கருணாகரமூர்த்தி, அரவிந்தன் காட்டுகின்றனர்.

இந்நிலையிலே இங்கு உள்ளவர்களிற் சிலர், 1960-70களின் தேசிய கோஷத்தை, “ஒருங்கிணைப்பு” என்று மாற்றிக் கூறுவதில் நியாயம் இல்லாமல் இல்லை கனவுகள் சிதைவதில்லை.

வருகின்ற ஒருங்கிணைப்பில் “இலங்கை” எல்லோருக்கும் - சிங்களவர்களுக்கும், தமிழர்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் - சொந்தமானதாக இருக்க வேண்டும். தமிழ்த்தன்மை பறிபோகாத, அதுபேணப்படுகின்ற, இலங்கையாக இருப்பது சாத்தியமாதல் வேண்டும். அது முஸ்லிம்களுக்கும் கிட்டவேண்டும்.

ஈழத்திலக்கியத்தின் வந்த பாதையும், இப்பொழுதுள்ள ஒரு பாதையும் ஓரளவு புலனாகின்றன. இந்த முறையில் பார்ப்பது, எனக்கு ஒரு சமூகத்தேவையாக, கருத்துநிலை அத்தியாவசியமாக அமைகிறது. நான் படித்த மார்க்சியம், நான் புரிந்து கொண்ட மார்க்சிய அணுகுமுறை இதனை (இப்பார்வையை) கட்டாயப்படுத்துகிறது.

கம்யூனிஸ்டாக இருப்பது என்பது கட்சியின் அவ்வக்கால விதிப்பு களுக்குக் கீழ்ப்படிதல் மாத்திரமல்ல. அது மார்க்சியச் சிந்தனையையும் தூண்ட வேண்டும். ஏனெனில் மார்க்சியம் என்பது ஒரு “மதக் கொள்கை” அல்ல அது இயங்கியல் பற்றியது, வளர்ச்சி பற்றியது, மாற்றம் பற்றியது. அந்த மாற்றங்களைப் புரிந்து கொள்வது, புரிந்து கொள்ள முயலுவது முக்கியம்.

இது சர்வதேச நிலையில் இன்று மார்க்சியச் சிந்தனை நபர்களால் மேற்கொள்ளப்படுகிறது. சோவியத், சீன வரலாறுகளைப் பசளையாக்கி, மார்க்சியத்தின் செம்மையான வளர்ச்சியை நோக்க வேண்டியுள்ளது.

இந்த ஒரு நிலைப்பாடு காரணமாக, நாட்டில், உலகில், பிராந்தியத்தில், புலமை உசாவலில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களின் பின்புலத்தில் 1960/70களிலிருந்து 1980/2000க்கு வந்துள்ளேன்.

இந்த வருகையில் சில “கருத்து மாற்றங்கள்” ஏற்பட்டுள்ளன ஏற்றுக் கொள்கிறேன். இந்த மாற்றங்கள் மாறும் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் யதார்த்தங்களினால் ஏற்பட்டவை.

இக்கருத்து மாற்றங்கள், மார்க்சியத்துக்கு “வெளியே” ஏற்பட்டவையல்ல. மார்க்சியத்துக்குள்ளேயே ஏற்பட்டவை. மார்க்சிய தர்க்கத்தில் “எதிர்நிலைகளின் ஒருமை” (Unity of the opposites) என்பது ஒரு முக்கிய எடுகோள். அதனை நாம் மனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

இந்த என் சிந்தனைகள் மார்க்சிய நிலை நிற்பவையா, இல்லையா

என்பது பற்றிய ஒரு திறந்த விவாதத்துக்கு நான் தயார். ஆனால் ஈழத்திலக்கிய விமர்சன நிலையில் அண்மையில் எனக்குக் கிட்டியவை தூற்றலும், தூஷணையும் தான்.

எந்தக் “கலகத்தின்” பொழுதும், “நியாயம்” வற்றியவன், தூஷணையில் இறக்குவதென்பது, கிராமத்துச் சண்டை முதல், சில இலக்கியக் கட்டுரைகள், நேர்காணல்கள் வரை காணப்படுகிற ஒரு பண்பு. நான் இதைப்பற்றி அதிகம் சிரத்தை கொள்ள விரும்பவில்லை. எனது தொழில் நிலை, வாழ்க்கைக் காலத்தில் நான் இவற்றை நிறைய எதிர்கொண்டவன்.

ஈழத்தில் நாம் சோஷலிச யதார்த்தவாதம் பேசியதில் பார்க்க, விமர்சன யதார்த்தம் பேசி இருக்க வேண்டும் என்றும், தலித் முறைமை ஈழத்து வட, கிழக்குத் தமிழர் சூழலில் பொருந்தாத ஒன்று என்றும், இலங்கை யில் சில மார்க்சியக் கட்சிகள் தங்கள் கடமைகளிலிருந்து தவறிவிட்டன என்றும் நான் கூறியவற்றுக்காக நிறையத் தாக்கப்பட்டுள்ளேன்.

அதில் ஒரு மகிழ்ச்சி என்னவென்றால் மார்க்சிஸ்டுகள் நான் மார்க்சிஸ்டு அல்ல என்றும், மார்க்சிய எதிர்ப்பாளர்கள் நான் ஒரு மார்க்சிஸ்டு என்றும் என்னைத் தாக்குகிறார்கள். அவற்றுள் பல “ஆள்நிலை”த் தாக்குதல்களாக உள்ளன. மிகுந்த சந்தோஷம். நியாயம் வறண்ட நிலையில், இயலாமை குரோதமாகிறது.

சிலருக்கு நான் எதைச் சொன்னாலும் பிடிப்பதில்லை, சிலருக்கு, அவர்களுக்கு விருப்பமானவற்றை நான் சொல்லவில்லை என்பதால் பிடிப்பதில்லை.

என்னைப் பொறுத்தவரையில், நான் இந்தச் சமூகத்தினுள் வாழ்கிறேன் என்பது மட்டுமல்ல, இந்தச் சமூகத்தின் பிரச்சனைகள் சிலவற்றுக்கு முகம் கொடுத்திருக்கிறேன். வாழ்க்கை எனக்குச் சாய்மனைக் கட்டிலில் இருப்பதல்ல. அது என்னை இராணுவ முகாம்களுக்குக் கொண்டு சென்றுள்ளது. (இளைஞர்களை விடுவீக்க) அது என்னை இந்த நாட்டின் பல முக்கிய அரசியல்வாதிகளுடன் பேசவைத்துள்ளது (நெருக்கடிகளைத் தீர்க்க) அகதி முகாம்களுக்குப் போகவைத்துள்ளது. (அவர்களது அன்றாட தேவைகளைக் கவனிக்க) இந்த அனுபவங்கள் எனக்கு முக்கியம். வல்வெட்டித்துறை ஊறணிக் கொலைகள் முதல் அண்டைய பிந்தனுவைக் கொலைகள் வரை பலவற்றைப் பார்த்திருக்கிறேன். இளைஞர் இயக்கங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்களிற பலருடன் பேசியிருக்கிறேன்.

இந்த அனுபவங்கள் என்னை என் அடையாளம் பற்றி, அதன் ஸ்திரப் பாடு பற்றி, என்னைப் போல உள்ள மற்றவர்களின் அடையாளங்களுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பது பற்றிப் பல பாடங்களைப் புகட்டியுள்ளன.

அந்தப் பாடங்களை நான் எனது புலமைப்பின்புலத்தில் புரிந்து கொள்ள முயன்ற தன் பெறுபேறுதான் இக்கட்டுரைகள். இவை முற்று நிலைப்பட்டவை என்றோ, மிகமிகச் சரியானவை என்றோ நான் வாதிடவில்லை. என் கருத்தில் பிழை இருக்கலாம். நான் நானாகத்தான் இருக்க முடியும். ஆனால் ஒன்று இந்தப் புலமை முடிவுகள், நேர்மையானவை, என்னைப் பொறுத்தவரையில் உண்மையானவை.

ஈழத்து இலக்கியப் பின்புலத்தில் விமர்சனம் என்பது “அபிப்பிராயம் சொல்லுதல்” என்று தான் இன்றுவரை விளக்கப்பட்டுள்ளது. விமர்சனம் என்பது ஒரு விவாதம் என்ற கருத்து இல்லை. விவாதத்துக்கு நான் தயார் “வேலிச் சண்டை”க்கு அல்ல.

இவற்றைக் கூறுகின்ற பொழுது, இன்னொரு உண்மையையும் பதிவு செய்தல் வேண்டும். இலக்கிய, அரசியல் விஷயங்களில் விவாதம் தான் முக்கியம். விதிப்புக்கள் அல்ல. ஒருவர் சொல்லிவிட்டார் என்பதற்காக அல்லாமல் அவர் சொன்னதில் உள்ள நியாத்துக்காகவே கருத்துக்கள் ஏற்கப்படவேண்டும். விவாதங்கள் தொடரட்டும்.

அடுத்து நன்றி நவிலல் எனும் கடப்பாட்டுப் பணி உண்டு.

எனது நண்பர்கள் பலர், எனது கட்டுரைகளைத் தொகுத்துப் போடுவதில் சிரத்தையின்மை வேண்டாம் என்று வற்புறுத்தி வந்துள்ளனர். நண்பர்கள் இராம.சுந்தரம், அ.மார்க்ஸ், வீ.அரசு, மதுகுதனன் எனப் பலர். அவர்கள் நன்னோக்கமோ என்னவோ, இப்பொழுது எனது எழுத்துக்களைப் பிரசுரிக்க மூன்று முக்கிய நண்பர்கள் முன்வந்துள்ளனர்.

ஒருவர் டாக்டர் இரா.சுகுமார். இவர் அப்பணியைத் தொடங்கி விட்டார். இரண்டு நூல்கள் வந்து விட்டன. இன்னும் சில நூல்கள் வரவுள்ளன.

குமரன் புத்தகநிலைய க.குமரன் எனது சில நூல்களை வெளியிடுகிறார்.

இப்பொழுது, மதிப்பிற்குரிய நண்பர் பெளசர், ஈழத்திலக்கியம் பற்றி நான் எழுதி வெளிவராத கட்டுரைகளைத் தொகுத்து வெளியிட வேண்டும் என்றார். மிகுந்த நன்றியுடன் ஒப்புக் கொண்டேன். நூலின் பெயர் கூட அவர் இட்டது தான். அவருக்கு மனங்களியும் நன்றி உரித்து.

இந்த விஷயத்தில் எனக்கு ஊக்கம் தந்தவர் சி.யோதிலிங்கம். அவருக்கு என் நன்றி.

இந்தக் கட்டுரைகளைத் தேடிப்பிடிப்பதில் எனக்கு உதவியவர் எனது

மாணவி கலாநிதி அம்மன் கிளி முருகதாஸ், இதில் நண்பர் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் உதவி பெரியது. மல்லிகைக் கட்டுரைகளை அவரே தந்தார். அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்!

இந்தக் கட்டுரைகளிற் பல எழுதப்பட்ட காலங்களில் என்னோடு ஊடாடியவர்களில் முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டியவர்கள் தெணியான், பேராசிரியர். சோ. கிருஷ்ணராஜா ஆகியோர் அவர்களுக்கு என் நன்றிகள்.

இந்தக் கட்டுரைகளிற் பெரும்பாலானவை மல்லிகையில் வெளிவந்தவை. மல்லிகை ஆசிரியர் திருவாளர் டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்கு என் நன்றிகள் உரித்து. புதுமை இலக்கியத்தில் வெளிவந்தவைக்காக நண்பர் சோமகாந்தனுக்கு நன்றி கூறல் வேண்டும். அவர் காட்டிய ஆர்வமே அப்பிரசுரங்களுக்குத் காரணம். மற்ற கட்டுரைகள் மூன்றாவது மனிதனில் வெளிவந்தவை.

எனது நூல் வெளியீடுகளில் மிகுந்த அக்கறை காட்டும் எனது மனைவியாருக்கும், எனது மகங்கள் கிருத்திகா, தாரிணி, வர்த்தனிக்கும், குறிப்பாக எனது மருமகன்கள் சேகர், புவனுக்கும் நன்றி.

கைலாசபதிக்கு இந்த நூலை அர்ப்பணித்துள்ளேன். எங்களது தொழிற்பாடுகள் பற்றி விரிவாக எழுத வேண்டும் என்ற ஆசை உண்டு.

2/7, நாம்ஸ்கேற்

58, 37வது ஒழுங்கை

வெள்ளவத்தை

கொழும்பு-06

இலங்கை.

கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

இலக்கியக் கோட்பாடுகளும் சமூகப் பிரச்சினைகளும்

உள்ள இலக்கியங்களை வைத்து ஆராய்ந்து விதிவருமுறையில் அவற்றை 'இலக்கணங்களாக' வடித்துக் கொள்ளும் முறைமையேன்றி, ஆக்கியற்றொழிற்பாடுகள், நோக்க முறைமை ஆகிய கருத்துக்களை அடித்தளமாகக் கொண்டு இலக்கிய ஆக்க நெறிகளை இனங்கண்டு கொள்ளும் முறைமை இந்திய நுண்கலை ஆய்வியல் மரபிற் பெரிதும் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. தமிழில் இவ்வாய்வு மரபு இலக்கியம் தவிர்த்த மற்றைய கலைகளுக்கு இன்னும் பரவவில்லை. இதன் காரணமாக உலகப் பொதுவான திறனாய்வுக் கலைச் சொற்களுக்குத் தமிழில் இணையான ஏற்புடைமையுள்ள சொற்கள் இன்னும் தீர்மானிக்கப்பெறவில்லை. கல்வித்துறையினர் பல்வேறு பாடங்களுக்குக் கலைச் சொற்றொகுதிகள் தயாரித்திருப்பது போன்று கலை, இலக்கியத் திறனாய்வுத் துறைக்கும், கலைச் சொற்றொகுதியினைத் தொகுத்துக் கொள்ளுதல் அத்தியாவசியமாகும்.

திறனாய்வுக் கருத்துக்கள் பற்றிய மொழிபெயர்ப்பின் அவசியத்தை இவ்வேளை சிந்திக்க வைத்ததே, கட்டுரைத் தலைப்பில் வரும் கோட்பாடு எனும் பதமேயாகும்.

"கோட்பாடு" என்பதற்குத் தமிழ் லெக்சிக்கன் தரும் கருத்து "கொள்கை"யாகும். தரப்பட்டுள்ளவற்றுள் இலக்கியத்துறைக்குப் பொருத்தமானவையான ஆங்கிலச் சமன்பாடுகள் Principles, doctrines, idea, opinion என்பனவாகும்.

தோன்றும் சமுதாயப் பிரச்சினைக்கு எவ்வாறு இடமளிக்கின்றது என்பது பற்றி ஆராய முனைதல் வேண்டும்.

இலக்கியம், இலக்கிய ஆக்கம் பற்றிய வரன்முறை விதிகள், மரபுகள் என்பன சமூக இயக்கத்தின் உயர்தளத்திலுள்ளவை. நீண்டகாலச் சமூக இயக்கம் காரணமாகக் கோட்பாடுகளாக நிலைபெறுடைமை பெற்றவை. இந்த இலக்கிய நிலைபெறுடைமை பெயர்க்கப்படும் முறைமை பற்றியறிவதற்கு இலக்கியம் பற்றிய சில அடிப்படை உண்மைகளை உணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

1. சமூகத்திலுள்ள எல்லாப் பிரச்சினைகளும் இலக்கியத்தில் இடம் பெறுவதில்லை.
2. அன்றாட வாழ்க்கையிலே தொழிற்படும் சமூக சக்திகளை இனங்கண்டறிந்து இலக்கியத்துட் புகுத்துவது எல்லா இலக்கியகாரராலும் செய்யப்படக் கூடிய ஒன்றன்று. முன்னோடிகள் பெரும்பாலும் மேதைகளே.
3. இலக்கியம் என்பது வெறும் கருத்துக்கோவையல்ல அது அழகுணர்ச்சியுடன் சம்பந்தப்பட்டது. கருத்தாழமற்ற ஆனால் கலையழகுள்ள ஓர் ஆக்கம் இலக்கியமாகக் கருதப்படலாம். ஆனால் கலையழகற்ற ஆனால் கருத்தாழமுள்ள ஆக்கம் இலக்கியமாகாது.

இவற்றினைத் தொகுத்து "இலக்கிய ஆக்கம் என்பது ஒரு சமூக அழகியல் நிகழ்வு ஆகும்" என்று கூறலாம்.

ஆக்க இலக்கியகாரன் ஒருவன் இலக்கியக் கோட்பாடொன்றினைத் தோற்றுவிக்கும் பொழுது (அவ்வாக்கத்தில்) என்ன நிகழ்ந்துள்ளது என்பதனைத் தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

எழுத்தாளன் தனது அநுபவங்களை, அதாவது தன் கற்றறிவினாலும் பட்டறிவினாலும் அறிந்துகொண்ட உலக உண்மைகளை இலக்கிய நிலைப்படுத்திக் கொள்வதற்கு அவன் மேற்கொள்ளும் இலக்கியப் பொருளும், அமைவு நெறியும் உதவுகின்றன. எனவே குறிப்பிட்ட இலக்கிய ஆக்கத்தில், ஆசிரியனது அநுபவம், உணர்வு ஆகியன சொல்லண்டாக பல்வேறு அமைப்புக்களுடன் வெளிவருகின்றன. இங்கே 'அநுபவம்', 'உணர்வு' எனப்படுபவை அவனைப் பாதித்த சமூகப் பிரச்சினைகளின் பாற்பட்டனவே.

எழுத்தாளர்கள் சமூகப் பிரச்சினையை அணுகும் முறையிலே, அதனை இலக்கிய மயப்படுத்தும் முறையிலே இலக்கியக் கோட்பாட்டின் தன்மைகள் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன என்ற உண்மையை வலியுறுத்தும் அதேவேளையில், சமூகப் பிரச்சினையினை எழுத்தாளன் தன்

உணர்விற்பதித்துக் கொள்கின்றான் எனும் உண்மையையும் நாம் விளங்கிக் கொள்ளல் வேண்டும்.

பொருளியலாளனோ சமூகவியலாளனோ சமூகப்பிரச்சினையை விளங்கிக் கொள்கின்ற முறையிலே எழுத்தாளன் அதனை விளங்கிக் கொள்வதில்லை. எழுத்தாளன் சமூகப் பிரச்சினை எதனையும் மனிதநிலை என்ற பெருவட்டத்துள், உணர்வுப் பகைப்புலம் என்னும் ஒளிகொண்டு விளக்கப் பெறுவதாக, உணர்ச்சிகளின் போராட்டம் அல்லது கொந்தளிப்புகளின் பரிணமிப்பு என்பனவற்றால் எடுத்துக்காட்டுவதாகவே காண்பான்.

இவ்வாறு நோக்கும்பொழுது எழுத்தாளன் ஒருவன் சமூகப் பிரச்சினையொன்றினை விளங்கிக் கொள்வதற்கும் பிறதுறையினர் அதனை விளங்கிக் கொள்வதற்கும் வேறுபாடு உண்டு என்பது தெரியவருகின்றது. மற்றையோரிலும் பார்க்க எழுத்தாளனுக்கு சமூகப் பிரச்சினை பற்றி இருநிலைப்பட்ட தெளிவு இருத்தல் வேண்டும். முதலில் இதுதான் பிரச்சினை என்ற கல்விநிலை நின்ற உலக நிலை நின்ற தெளிவு வேண்டும். சமூகப் பிரச்சினைகளை அவற்றின் பரிணமிப்பு முறைகள் காரணமாகத் தவறாக விளங்காது, அவற்றின் மூலத்தன்மையை அறிந்து பிரச்சினையை விளங்கிக் கொள்வது முக்கியமாகும். இரண்டாவதாக, அப்பிரச்சினை மனித வாழ்க்கையில், 'உயிரும் சதையுமுள்ளதாகவும்' உணர்ச்சி மூர்ச்சையுள்ளதாகவும் எவ்வாறு பரிணமிக்கின்றது என்ற தெளிவு வேண்டும். இந்தத் தெளிவினாலேயே அவன் இலக்கியத்தை உணர்ச்சி ஆயுதமாக்கும் திறனைப் பெறுகின்றான்.

மேலே கூறிய தெளிவு எழுத்தாளனிடத்தே காணப்படாவிட்டால், சமூகப்பிரச்சினையை இனங்கண்டுகொள்ளும் அறிவுத் தெளிவு அவனிடத்து இல்லாது போய்விடும். அதனிலும் பார்க்க முக்கியமானது, ஒருவேளை பிரச்சினையை இனங் கண்டு கொண்டாலும், அதனை 'இலக்கியமாக' மாற்றும் திறமையற்றவனாக இருக்கலாம்.

எனவே எழுத்தாளனுக்கு சமூகப் பிரச்சினை பற்றிய தெளிவும், அவற்றை இலக்கிய நிலைப்படுத்துதல் பற்றிய தெளிவும் திறனும் இருத்தல் வேண்டும். இத்திறன்கள் இருக்கும்பொழுது தான் கோட்பாட்டினை எடுத்துணர்த்தும் ஆக்கங்கள் தோன்ற முடியும். எனவே இலக்கியக் கோட்பாடுகள் மனிதநிலை பற்றிய புதுப்புதுக் கோண நிலைப்பட்ட நோக்குக்களாகவோ, விளக்கங்களாகவோ அமையும்.

தலைசிறந்த ஆக்க இலக்கிய கர்த்தன் குறிப்பிட்ட எந்தவொரு சமூகப் பிரச்சினையையும் மனித விளக்கம், விவரணம் பற்றிய தனது கோட்பாட்டின் பகைப்புலத்திலேயே வைத்து விளங்கிக் கொள்

கின்றான். உதாரணமாக டி.எஸ். எலியட் என்னும் பெருங்கவிஞர், உலக யுத்தங்களின் பின்னர் ஏற்பட்ட மனிதாயுதச் சிதைவு, கத்தோலிக்க மத நெறிப்பட்ட நவலோக நிர்மாணத்தினால் மாத்திரம் சீர் செய்யப்படுமென்று கருதினார்.

ஆக்க இலக்கிய கர்த்தனின் இலக்கியக் கோட்பாடு அவன் மனித வாழ்க்கையை விளங்கிக் கொள்ளும் முறைமையையும் வாழ்க்கை விளக்கத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான அணுகுமுறையையும் எடுத்துக்காட்டி நிற்கும்.

இந்த வாழ்க்கை விளக்கம் அரசியலறிஞன் அல்லது பொருளியலறிஞன் அல்லது சமூகவியலறிஞன் எடுத்துக் கூறும் சமூக விளக்கத்துடன் இணைந்தும் நிற்கும் இணையாமலும் நிற்கும். வாழ்க்கையை மனித நிலைப்படுத்தி ஆராயும் எழுத்தாளன் சமூக வாழ்க்கை அமைப்புப் பற்றி ஏற்கனவே நிலவும் அரசியல், பொருளியற் சித்தாத்தங்களை வாசித்தறிந்து விளங்கிக் கொள்ளுதல் இயல்பே. அந்த விளக்கத்தினால் அவன் படைக்கும் இலக்கியத்தின் அமைவு நெறி தீர்மானிக்கப்படுவதும் இயல்பே. ஆனால் அறிவுத் தீட்சண்யமுள்ள ஓர் ஆக்க இலக்கிய கர்த்தன் மனித வாழ்க்கையை பாத்திரங்களின் நடவடிக்கைகள் மூலம் பார்க்கின்றபொழுது தன்னையறியாமலே சமூக உறவுகளின் அமைப்பையும், அரசியல் பொருளாதார இலட்சியங்கள் சிலவற்றையும் நிலைநாட்டி விடுவான். அந்த அமைப்பும், இலட்சியங்களும் அரசியல், பொருளியலறிஞர் கூறும் அமைப்புக்களுக்கும் இலட்சியங்களுக்கும் பொருந்துவனவாக அமைந்துவிடலாம். ஏனெனில் இலக்கிய ஆக்கம் என்பது வாழ்க்கை பற்றிய விமரிசனமாகவே அமையும். இத்தகைய முறையில் தம்மையறியாமலே சில பொருளாதாரக் கோட்பாடுகளின் இலட்சியங்களை, அமைப்புக்களை எடுத்துக் கூறிவிடுகின்ற எழுத்தாளர்களும் உள்ளனர். நொர்வீஜீய நாடகாசிரியர் இப்சன், ரஷ்ய நூலாசிரியர் லியோ தோல் ஸ்த்தோய்ப் போன்றோரும், தமிழ் நாவலாசிரியர் தி.ஜானகிராமனும் மேற்கூறிய நிலைக்குப் பொருத்தமான உதாரணங்களாக விளங்குகின்றனர்.

சுயதேலின் காரணமாகவோ, கற்றறிவின்வழி வரும் எண்ணத் துணிபு காரணமாகவோ ஏற்படும் இலக்கியக் கோட்பாடு, சம்பந்தப்பட்ட எழுத்தாளனின் சமூக நோக்கினைத் தீர்மானிப்பது உண்மையெனினும், அது எம்முறைமையில் தீர்மானிக்கின்றது என்பதனை அறிந்துகொள்வது அவசியமாகும்.

இலக்கியக் கோட்பாடு என்பது கருத்து நிலைப்பட்ட பிரகடனமாக மாத்திரம் நிற்காது, மனிதனின் சமூக இயக்கம் (சமூகத்தில் அவன் இயங்குகின்ற முறைமை) பற்றிய தெளிவு அடைவதாக விருத்தல் வேண்டும். அக்கோட்பாடு உலகம் பற்றிய முழுமையான ஒரு

விளக்கத்தைத் தரல் வேண்டும். மேலும் அது நெகிழ்வுடையதாக இருத்தல் வேண்டும். இலக்கியக் கோட்பாட்டுத் தெளிவினை அல்லது தெளிவின்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டே இலக்கியகாரனின் தர நிர்ணயஞ் செய்யப்படுகின்றது.

ஆக்க ஆற்றல் இல்லாத எழுத்தாளனின் இலக்கியக் கோட்பாடு வெறும் பிரசாரமாகவோ அல்லது தெளிவற்ற கோஷங்களையோ கொண்ட இலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாகின்றது. இவர்களால் இலக்கியச் செம்மைக்குப் பேராபத்து எதுவும் ஏற்படாது. ஏனெனில் காலம் செய்யும் தர நிர்ணயம் அவர்களை ஒதுக்கிவிடும். ஆனால், ஆக்கத் திறனுடையவர்கள் தாம் மேற்கொள்ளும் இலக்கியக் கோட்பாடு காரணமாக அக்கோட்பாட்டின் தவிர்க்கமுடியாக் குறைபாடுகள் காரணமாக - இலக்கியத்தின் பணிக்கு ஊறுவிளைவிக்கலாம். இதற்கான உதாரணங்களை நோக்குவோம்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முன்பாதியில் ஐரோப்பாவில் சமூக எழுச்சி இயக்கங்கள் பல தோன்றியிருப்பினும், அவற்றைத் தமது இலக்கியப் பார்வைக்குள்ளே கொண்டுவராது, அப்பேரியக்கங்கள் முதலாளித்துவ அமைப்பின் கீழ் இயங்கிய தொழில் நுட்பப் பண்பாடுகளின் திட்டமிடாத வளர்ச்சி காரணமாகத் தோற்றுவித்த ஆத்மார்த்த அவலத்தை மாத்திரம் எடுத்துக்காட்டும் எழுத்தாளர்கள் சிலர் தோன்றினர். சமூகத்திலிருந்து பராதினப்படுத்தப்பட்ட மனிதனின் அவலத்தைச் சமூகப் பின்னணியில் வைத்து நோக்காது அவலத்தை மாத்திரம் சித்தரிப்பதன் மூலமே (பராதினத்தை சித்தரிப்பதன் மூலமே) இலக்கியப் புகழ்பெற்றோர் ப்ரெளஸ்டர், ஜோய்ஸ், கஃப்கா ஆகியோராவர். இத்தகையோரின் ஆக்கத்திறன் மெச்சப்படுகின்ற அளவுக்கு இலக்கியக் கோட்பாடு அவர்களது இலக்கியத் திறமையை மெச்சுபவர்களாலேயே உலக விளக்கத்துக்கு உதவுவதாக எடுத்துக் கூறப்படுவதில்லை.

(பின்னர் இதுவே ஒரு கோட்பாடாக மாறியது. சித்திரித்தலே எழுத்தாளனின் தொழில், செய்திகள் வழங்குவதன்று என்பதே இப்புதிய கோட்பாடாகும். இக்கோட்பாடு நாடகத்துறையில் 'அனர்த்த' (Absurd) நாடகங்களுக்கு இடமளித்தது அத்தகைய நாடகங்களை எழுதிய இயனெஸ்கோ தான் எழுத்தாளன் மாத்திரமே, தபாற்காரன் அல்லன் என்றார்)

மேலே கூறியுள்ள ஆக்கங்களும் கூட சமுதாயவியலாய்வுக்கான ஆவணங்கள் தான். ஆனால் வாசக நிலையில் இலக்கியக் கோட்பாடுகள் ஏற்படுத்தும் தாக்கத்தினைப் பார்க்கும்பொழுதுதான் இவர்கள் குறைபாடு தெரியவரும்.

எனினும் இலக்கியக் கோட்பாட்டுச் சுதந்திரம் எழுத்தாளனுக்குண்டு. அச்சுதந்தரத்தைக் கொண்டு அவன் எதைச் சாதித்தான் என்பதை ஆராயும்பொழுதே இலக்கியக் கோட்பாட்டின் சமூகப் பெறுமானம் முக்கியத்துவமடைகின்றது. ஏனெனில் இலக்கியக் கோட்பாடுகள் - அதாவது இலக்கியத்தின் நோக்கு நெறியும் அமைவு நெறியும் - சமூகப் பிரச்சினைகளை வாசகன் விளங்கிக் கொள்வதற்கான சட்டகத்தை வழங்குகின்றன. அதாவது சமூகப் பிரச்சினையின் தன்மை விவரிக்கப்படும் முறைமை இலக்கியக் கோட்பாட்டினாலேயே தீர்மானிக்கப்படுகிறது. அன்றாட வாழ்க்கையிற் காணப்படும் மனிதப் பிரச்சினைகள் இலக்கியத்திலே காரண காரியத் தொடர்புடன் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன, விளக்கப்படுகின்றன. எனவேதான் எழுத்தாளனின் இலக்கியக் கோட்பாடு இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும், வாசக நுகர்ச்சிக்கும் முக்கியமாகின்றது.

இவற்றைக் கூறியதைத் தொடர்ந்து, இன்னுமோர் உண்மையையும் கூறுதல் வேண்டும் இலக்கியக் கோட்பாடுகள் சமூகப்பிரச்சினைகள் யாவற்றையும் விளங்கிக் கொள்ள இடமளிக்காதது போன்று, புதிய சமூகப் பிரச்சினைகள், இலக்கியத்திற் பழைய கோட்பாடுகளின் நெகிழ்வுக்கும், புதிய கோட்பாடுகளின் நெகிழ்வுக்கும், புதிய கோட்பாடுகளின் தோற்றத்துக்கும் இடமளிக்கும்.

ஓகஸ்ட், 1977

புதிய சவால்கள் புதிய பிரக்ஞைகள் புதிய எழுத்துக்கள்

இலங்கைத் தமிழிலக்கியம் இன்று ஒரு புதிய திருப்பு முனையிலுள்ளது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவதும், அத்திருப்புமுனை இலங்கையின் இன்றைய சமூக, பொருளாதார, அரசியற் போராட்டங்களுடன் தொடர்புடையது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவதும் இக் கட்டுரையின் பிரதான நோக்கமாகும்.

இலங்கையின் இன்றைய சமூக-அரசியல் நிலைமைகள் எவ்வகையில், முன்னர் முனைப்புடன் காணப்படாத சில பிரக்ஞைகளை (பிரச்சினைகள் பற்றிய உணர்வு நிலையினை) ஏற்படுத்தியுள்ளன வென்பதும், இன்று இலங்கையின் தமிழ் பேசும் மக்களை எதிர்நோக்கி நிற்கும் சமூக பொருளாதாரச் சூழலும், அரசியற் சூழலும் 1950, 60 களில் நிலவிய சமூக, பொருளாதார, அரசியற் சூழலிலிருந்து வேறுபட்டனவென்பதும், இவை காரணமாக இவர்களின் இலக்கியத்தின் கணிசமான மாற்றம் நிகழ்வது தவிர்க்க முடியாததே என்பதும், இக்கட்டுரையில் விவரிக்கப்படவுள்ளன.

இந்தப் புதிய நிலைமைகள் பற்றி இலக்கியப் படைப்பாளிகளும் விமர்சகர்களும் ஆழமாகவும், நுண்ணிதாகவும் பகுப்பாய்வு செய்வது, இவர்கள் இருசாராரும் தத்தம் பணியினை நிறைவுறச் செய்ய உதவும் என்ற எண்ணக் கிடைக்கையின் பேரிலேயே இம்முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

இவ்வாறு மேற்கொள்ளப்படும் இம்முயற்சி இலக்கியம் பற்றி எண்ணத் துணிந்த ஒரு எண்ணக் கருவியின் அடியாகவும், வரலாற்று அநுபவம் ஒன்றின் அடியாகவுமே மேற்கொள்ளப்படுகிறது என்பதை முதலில் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளுதல் அவசியமாகும்.

முதலில் இக்கட்டுரைக்கு அடித்தளமான கருத்து நிலையாக அமையும் இலக்கியம் பற்றிய விளக்கத்தினை நோக்குவோம்.

இலக்கியம் என்பது சமூகப் பிரக்ஞையில் தென்படும் விடயங்களை, மனித உறவு என்ற களத்தில் அந்த உறவுகளின் ஊடாடத்தின் அசைவியக்கத்தில் சொற்கள் மூலம் எடுத்துக்காட்டும் முயற்சியாகும். இந்த எடுத்துக்காட்டுகை அதனைச் செய்யும் இலக்கியப் படைப் பாளியின் உலக நோக்குக்கும், அந்த நோக்குப் பற்றிய தெளிவுக்கு மேற்ப அமைந்திருக்கும்.

இவ்வாறு தோன்றுகின்ற- எழுதப்படுகின்ற - இலக்கியம் சமூகத்தின் கண்ணாடியாக அமைகின்றது என்பது ஒரு நிலைப்பட்ட உண்மையே. இன்னொரு நிலையில் நின்று நோக்கும் பொழுது, ஒரு சமூகத்தை உருவாக்குவதில் இலக்கியத்துக்கும் பங்கு உண்டு என்பதும், இலக்கிய ஆக்கமில்லாது சமூக உருவாக்கம் பூரணமாகாது என்பதும் புலனாகும். ஒரு காலகட்டத்தின் பிரச்சினைகளைத் தெளிவுற எடுத்துக் கூறுவதில், அக்காலகட்டத்தின் மனித உறவுப் பிரச்சினைகளின் மையத்தைக் கண்டு கொள்வதில், இலக்கியத்துக்கு மிக முக்கியமான ஓர் இடமுண்டு. ஒரு குறிப்பிட்ட உற்பத்தி முறைமையும் அம்முறைமை யால் வரும் பலன்களைத் துய்க்கும் வட்டத்தினரின் அதிகார முறைமை யான அரச அமைப்பும் மற்றவர்களிடையே தம்மை நியாயப்படுத்திக் கொள்ள இலக்கியத்தைப் பயன்படுத்துவது வழக்கம். அவ்வாறு நியாயப்படுத்தும் முயற்சிகளுக்கான எதிர்ப்பும் இலக்கியத்தின் மூலமாகவே வரும்.

இலக்கியப் படைப்பிற் காணப்படும் பாத்திரங்களின் 'இலட்சியங்கள்', 'போராட்டங்கள்' என்பன மூலம் இந்தத் தெளிவுகள் ஏற்படுத்தப்படும். இலக்கியம் காலத்தின் பிரக்ஞைகளையும் சவால்களையும் உணர் கின்றது என்பதிலேயே அதன் முக்கியத்துவம் தங்கி நிற்கிறது.

மேலும் ஒரு காலகட்டத்தில் நிலவுகின்ற 'இலக்கிய உற்பத்தி முறைமை' அக்காலத்தில், குறிப்பிட்ட பகுதியில் மேலாதிக்கத்துடன் தொழிற்படும் (பொருளாதார) உற்பத்தி முறைமையுடன் தொடர்புடையது என்பதும் இக்கட்டுரையின் ஓர் எடுகோளாகும்.

அத்துடன், படைப்பும் விமரிசனமும் இலக்கியத்தின் பிரிக்க முடியாத இரு அம்சங்கள் என்பது இக்கட்டுரையின் அடிப்படைக் கருத்து நிலையாகும். படைப்பும், விமரிசனமும் இலக்கிய நாணயத்தின் இரு

புறங்களாகும். இவற்றின் இயைபிலேயே இலக்கியத்தின் நாணயம் அதாவது பெறுமதி - தங்கியுள்ளது. இலக்கிய விமரிசனம் மகப்பேற்று மருத்துவிச்சியாக இருக்க வேண்டுமே தவிர மரண விசாரணை அதிகாரியாக இருத்தல் கூடாது.

படைப்பாளியும் விமர்சகனும் இலக்கியத்தின் செல்நெறி பற்றித் தெளிவுடையோராய், ஒருவருக்கொருவர் பயனடையும் வகையில் தத்தம் பணியினைச் செய்வோராய்த் தொழிற்படும் பொழுது இலக்கிய நடைமுறை, ஓர் இயக்கமாகப் பரிணமிக்க முடியுமென்ற ஒரு வரலாற்று அனுபவமும் இக்கட்டுரையை எழுதத் தூண்டுகின்றது. 1958, 60களில் இலங்கையில் முனைப்புடன் தொழிற்பட்ட இலக்கிய இயக்கத்தில், இலக்கியப் படைப்பும் விமரிசனமும் ஒரு நாணயத்தின் இரு புறங்களாக நின்று தொழிற்பட்டமையை இங்கு நினைவு கூறுதல் தகும். அந்தத் தொழிற்பாடுதான் அந்த இயக்கத்தினடியாகத் தோன்றிய இலக்கியங்களுக்கு மதிப்புமிக்க ஒரு தரிசனத்தையும், விமரிசனத்துக்கு ஒரு புதிய ஆற்றலையும் வழங்கியது. அன்றைய இலங்கைத் தமிழிலக்கிய இயக்கம் இன்றைய, மதிப்புள்ள வரலாறாகக் போற்றப்படுவதற்குக் காரணமும் அதுவே.

இதுவரை கூறப்பட்ட கருத்து நிலை எண்ணத் துணிபுகள், இலக்கியத்தின் செல்நெறி பற்றிய உசாவலை ஒரு புலமைக் கடமையாக்குகின்றன.

3

இலக்கியத்தின் செல்நெறியிற் காணப்படும் மாற்றத்தை உய்த்துணர முனையும் பொழுது முதலில், மேலாதிக்கத்துடன் காணப்படும் அல்லது பெரும்பான்மையும் காணப்படும். 'பண்புகளை'த் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளுதல் அவசியமாகும்.

படைப்பிலக்கியத்தினைப் பொறுத்தவரையில் இலங்கையில் இன்று வெகுசனப் பண்பாட்டின் பாற்பட்ட இலக்கியச் செல்முறையொன்று படிப்படியாக மேலோங்கி வருவதை அவதானிக்கலாம். இது தமிழிலக்கியத்தின் பொதுவான வளர்ச்சியின் ஓரம்சமெனினும், இலங்கையில் அது தனக்கெனச் சில பண்புகளை உடையதாகவுள்ளது. இதிலிருந்து பிரித்தறியக்கூடியதான 'காத்திரமான இலக்கியப் படைப்பு' நோக்கு முதன்மையுடன் தொழிற்படுவதைக் காணலாம். இலங்கைத் தமிழிலக்கியம் காத்திரமான சமூகப் பணியுடன் தொடர்பு கொண்டதாகையால், உண்மையான காத்திரமான எழுத்தாளர்களும், காத்திரமான எழுத்தாளர்களைப் போலத் தங்களைக் காட்டிக் கொள்பவர்களும் இலக்கியத்தின் சமூகப் பணி பற்றிப் பேசுவது இயல்பாகி விட்டது.

இலக்கிய ஆக்கம் (படைப்பு) என்பது சமூகத்தின் காத்திரமான

பணிகளில் ஒன்று என்பது இப்பொழுது பொதுவில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது. அதனால் எழுத்தாளனுக்கு சமூக அந்தஸ்து நாகரிகமாகியுள்ளது.

இன்றைய இலக்கிய உற்பத்தி முறைமையை நோக்கும் பொழுது, தனியே 'எழுத்தையே நம்பிய சீவியம்' என்று வாழ்பவர்கள் மிக மிகக் குறைவு என்றாலும் 'எழுத்தை நம்பிய சீவியம்' என்பது சாத்தியமான ஒன்றாகவே கருதப்படுகின்றது. வெகுசனத் தொடர்புச் சாதனங்களின் வளர்ச்சி இதனைச் சாத்தியமாக்கியுள்ளது.

தினசரிப் பத்திரிகைகளின் வாரப்பதிப்புக்கள் இலக்கிய வாசிப் பிற்கான பொருட்களைப் பிரசுரிக்கின்றவெனினும் முன்னர் வாரப் பதிப்புகளுக்குக் காத்திரமான இலக்கிய முயற்சிகளுக்குமுள்ள மிகுந்த உறவு இப்பொழுது பெரிதும் போற்றப்படுவதில்லையென்பது உண்மையாகிவிட்டது. இதனால் பிரபல எழுத்தாளர்கள் வாரப் பதிப்புக்களில் எழுதுவதில்லை என்பதன்று; எழுதுவதுண்டு. ஆனால், வாரப் பதிப்புக்களில் எழுதுவதால் மாத்திரம் ஒருவர் காத்திரமான எழுத்தாளராகக் கருதப்படுவதில்லை. கனதியான இலக்கிய சஞ்சிகை யொன்றில் எழுத்தா அல்லது அத்தகைய சஞ்சிகை யொன்றுடன் சம்பந்தப்படாத ஒருவர், அல்லது அத்தகைய சஞ்சிகையைத் தோற்றுவிக்க முயலாத ஒருவர் காத்திரமான எழுத்தாளராகக் கணிக்கப்படுவதில்லை.

இது 1950, 60களிலிருந்த நிலைமைக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டதாகும். இப்பொழுது வளர்ந்து வரும் வெகுசனப்பண்பாடு 'வெகுசன இலக்கியம்' என்று குறிப்பிடத் தக்க ஒரு இலக்கிய ஆக்க முறைமையைத் தோற்றுவிக்கின்றது. தேசிய முதலாளித்துவத்தின் பிரதிநிதிகளாக வுள்ள பெரும் பத்திரிகைகள் இந்த நிலைமையில் உள்ளன. முன்னர் (1950, 60களில்) தேசிய முதலாளித்துவம், கனதியுடைய ஒரு தேசிய நோக்கை வளர்க்க விரும்பிய பொழுது நடந்து கொண்ட முறைமைக்கும். இப்பொழுது, சர்வதேசிய நாணய முதலின் முகவராகத் தொழிற்படும் தேசிய முதலாளித்துவம் வெகுசனப் பண்பாட்டை முன்னிறுத்தும் முறைமைக்கும் சில வேறுபாடுகள் உள்ளன. ஆனால் அச்சுப் பழக்கமும் வாசக வட்டமும் விரிவடைந்துள்ள இன்றைய நிலையில் எழுத்தாளர்கள் வாரப்பத்திரிகைகள் வழங்கும் விரிந்த வாசகர் வட்டத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டும், அதே நேரத்தில் தமது ஆக்கங்களைப் புத்தகங்களாக வெளியிட்டுக் கொண்டும் இலக்கியத் தொழிற்பாட்டை வளர்த்துக் கொள்கின்றனர்.

இலக்கிய உற்பத்தி முறைமையின் இப்பொதுவான பண்பை மனத்திலிருத்திக் கொண்டு இலக்கியப் படைப்பாளிகளின் தன்மையே நோக்குவோம்.

இன்று தொழிற்படும் இலக்கியப் படைப்பாளிகளிடையே வன்மையான செயற்பாடுடையோராக மூன்று 'வலது' மட்டத்தினரைக் காட்டலாம். 1950, 60களில் முன்னணிக்கு வந்த படைப்பிலக்கியகர்த்தர்கள், எழுபதுகளின் பிற்கூற்றில் முன்னணிக்கு வந்த படைப்பிலக்கிய கர்த்தர்கள் என மூன்று 'வயது நிலை'ப்பட்டோரைக் காணலாம். இவர்களை இருமடிப்பட்ட பகுப்புக்கு ஆட்படுத்த வேண்டும். முதலாவது மடி வேறுபாடு, காத்திரமான இலக்கியத் தொழிற்பாடுடையோர் (அதாவது கருத்துநிலை நின்ற இலக்கியத் தொழிற்பாட்டினை உடையோர்) காத்திரமான கருத்து நிலை பற்றிய சிரத்தையற்றோர் என்பதாகும். இதில் இரண்டாவது வகையினர் இலக்கிய உலகில் அதிக வன்மையற்றவர்கள். இதன்மேல் இரண்டாவது மடி வேறுபாடு ஒன்றுண்டு. இந்த இரண்டாவது மடி வேறுபாட்டில் இரண்டு நிலைகளைக் காணலாம்.

1950, 60களில் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் வழிவந்தோர் ஒரு நிலையாகவும் அந்த இயக்கத்தின் வழிவராதவர்கள் இன்னொரு நிலையாகவும் உள்ளனர். இதில் கவனிக்கப்பட வேண்டிய முக்கிய அமிசம் யாதெனில், இன்று, காத்திரமான எழுத்தாளர் எவரும் (அல்லது தம்மைக் காத்திரமான எழுத்தாளர்களாகக் கருதிக் கொள்வர்கள் எவரும்) தம்மை மார்க்ஸிய எதிர்ப்பாளர்களாகக் காட்டிக் கொள்வதில்லை. மார்க்ஸிய நிறுவனங்களுள் ஏதோ ஒன்றுடன் தம்மைச் சம்பந்தப்படுத்திக் கொண்டிருப்பர். 1950, 60களில் தொழிற்பட்டோர், இன்று தம்மிடையே கருத்து நிலை வேறுபாடு கொண்டிருப்பினும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஒருமைப்பாட்டைக் காத்து வருகின்றதைக் காணலாம். மார்க்ஸியக் கண்ணோட்டத்தில் வேறுபடும் குழுக்கள் தமக்குத் தமக்கென வெவ்வேறு இலக்கிய நிறுவனங்களை வைத்திருந்தாலும், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் ஒன்று பட்டுழைப்பர். 1950, 60களில் நடந்த இலக்கிய இயக்கத்தில் அச்சங்கம் வகித்த இடமே இதற்குக் காரணமாகும். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத் தொழிற்பாடு சிலருக்கு இலக்கிய அந்தஸ்தாக மாறியுள்ளது என்பதையும் ஏற்றுக் கொள்ளவே வேண்டும்.

ஸ்தாபன ரீதியாக இத்தகைய உடன்போக்குகளும், கற்பு நிலைகளும், விவாகங்களும், விவாகரத்துகளும் நிகழுகின்றனவெனினும், இவற்றுக்கும் படைப்பிலக்கிய வெளிப்பாடுகளுக்கும் கருத்து நிலையில் வன்மையான தொடர்பிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

1950, 60களில் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்திலே தொழிற்பட்டோர், அக்கால கட்டத்திலே தாம் படைத்த இலக்கிய ஆக்கங்களை விஞ்சத்தக்க படைப்பெதனையும் அண்மைக் காலத்தில் தோற்றுவித்ததாகத் தெரியவில்லை. அதாவது 1956-1965, 70 காலகட்டம் வரை வெளிப்படாதிருந்த ஒரு புதிய இலக்கியப் பரிணாமத்தை 1970க்குப்

பின் இவர்கள் வெளிப்படுத்தி விட்டதாகக் கூறிவிட முடியாது. 1950, 60களில் எழுதிய பலர் உண்மையில் பயன் தரும் ஆக்க முயற்சிகளில் ஈடுபடாது விட்டு விட்டனர். மிகச் சிலரே தொடர்ச்சியான வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றனர்.

1960களில் முன்னணிக்கு வந்தோர், முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் முன்வைத்த தேசிய யதார்த்தக்களத்தையும் தளத்தையும் ஆழப் படுத்தியுள்ளனர். மிக நுண்ணியதாகவும் நோக்கியுள்ளனர். ஆனால் இவர்கள் இலங்கையின் தமிழிலக்கியத்தின் அனுபவ வட்டத்தையும், உணர்வுச் சித்தரிப்புக் கட்டமைப்பேயும் அகலப்படுத்தியவர்கள் என்றோ அல்லது அவற்றக்கு முன்னர் காணப்படாத ஒரு புதிய பரிமாணத்தை ஏற்படுத்தியவர்கள் என்றோ கூறிவிட முடியாது. 1950, 60களின் இயக்க வெற்றியை நிச்சயப்படுத்தியது இவர்களின் சாதனையே. புதுப்புலம் தேடல் நடைபெறவுமில்லை, அது தேவைப்படவுமில்லை. இவர்கள் எழுத்தாளர்களாகத் தோன்றிய காலத்து நிலவிய சமூக - அரசியற் சூழல் இவர்களின் இப்பண்பைத் தீர்மானித்தது எனலாம்.

எழுபதுகளில் வந்தவர்கள், புதிய சூழலிலே எழுத்தாளர்களான வர்கள். இவர்களிடையேயிருந்துதான் புதிய செல்நெறி உருவாகிறது. இது காலத்தின் தேவையுமாகிறது.

எனவே படைப்பிலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில், மேற்குறிப்பிட்ட இந்தப் புதிய செல்நெறியின் முளை நிலையைத் தவிர, பெரும்பாலும் 1950, 60களின் ஆழ அகல வளர்ச்சியே காணப்படுகிறது.

விமர்சனத் துறையின் நிலையும் முக்கியமான ஒன்றாகும். 1950, 60களின் பின்னர், 1950, 60களில் காணப்பட்ட இலக்கியப் பழமைவாதம் முற்றிலும் தகர்ந்தது எனலாம். 1950, 60 களில் மேற்கிளம்பிய விமரிசகர்கள் கல்வித் துறையின் சகல மட்டங்களிலும் தொழிற்படவே 'ஈழத்து நவீன இலக்கியம்' என்ற கோட்பாடு கலைபேறுடையதாகிற்று.

அடுத்த கட்டத்தில் ஈழத்து நவீன இலக்கியத்தின் மார்க்ஸிய எதிர்ப்பு நிலை வலி குன்றியதெனலாம். இது முற்றாக மறையவில்லை, வலிமை குன்றி நின்றது. அறுபதுகளின் பின் கூற்றிலும், எழுபதுகளின் முதற் பாதியிலும் நிலவிய அரசியற் சூழ்நிலை இதற்கு உதவிற்று. இக்கால கட்டத்தில் மார்க்ஸிய நோக்கு, இலங்கைத் தமிழிலக்கியத்தின் பண்பாட்டு வேர்களை இனங்கண்டு கொள்வதிலும் கவனஞ் செலுத்திற்று. மார்க்ஸியத்தின் சர்வதேச ஒருமைப்பாட்டின் சீர்குலைவு இலக்கிய விமரிசனப் போக்கைப் பெரிதும் பாதித்ததாகக் கொள்ள முடியாது. அரசியல் நிலைப்பட்ட பிளவு இலங்கையிலும் ஏற்பட்டதுண்மையே. ஆனால் அப்பிளவுக்கான இலக்கியக் கருத்து

நிலை பெரிதும் தொழிற்படவில்லை. (ஆனால் அது இல்லாமலும் இல்லை, சிறிது இருந்தது)

எழுபதுகளின் இறுதியிலும் எண்பதின் தொடக்கத்திலும் விமரிசனத்துறையில் சுவாரசியமான விவாதங்கள் ஏற்படலாயின. புதிதாக முன்னணிக்கு வந்த ஓர் எழுத்தாளர் குழு, 1960, 70களின் விமரிசனக் குரல்கள் போதுமான அளவு மார்க்ஸிய நிலைப் பட்டனவாக இருக்கவில்லை என்றது. மார்க்ஸிய கலைத்துவம் எனும் கோட்பாடு பற்றி மேனாடுகளில் காணப்பட்ட வாதவிவாதங்களை இலங்கைத் தமிழிலக்கியத்துக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்தது. இது பற்றிய கருத்து வேறுபாடு தேசிய மட்டத்தில் வைத்துக் காணப்பட்டது. மார்க்ஸியத்தின் அரசியல் முன்னேற்றம் பற்றிப் பேசாது அதன் கலைத்துவம் பற்றியே பேசப்பட்டது என்பது முக்கியமான ஓர் உண்மையாகும்.

இந்த விவாதத்தின் பின்னர், இப்பொழுது, முற்போக்காளர்கள் என்று கருதப்படுபவர்களுக்கிடையே ஒரு 'இலக்கிய விவாதம்' நடைபெற்று வருகின்றது. 1950, 60களின் இலக்கியப் போராட்டத்தில் சாதியுணர்வு பெற்றிருந்த இடத்தை இது மதிப்பிட முயல்கிறது. தமிழ் மக்களின் அரசியற் சூழல் இன்றிருக்கும் நிலையில் சாதிப்பிரச்சினை பெற வேண்டிய இடம் பற்றித் தோன்றியுள்ள ஒரு சிரத்தையே இந்த விவாதத்துக்குக் காரணமாக அமைந்துள்ளதெனலாம்.

எவ்வாறாயினும், விமரிசன நிலையில் யாவரும் மார்க்ஸிஸத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருப்பினும் அவர்களிடையே அழுத்த வேறுபாடுகள் இருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

"ஆனால் இந்த விமரிசனச் சர்ச்சைகளில் ஒன்றாவது சமகாலப் படைப்பிலக்கியத்தின் பிரச்சனைகளை, நிறைகுறைகளை ஆராய்வதாக அமையவில்லை எனும் உண்மையை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். இந்த இரண்டு விவாதங்களுமே இலக்கிய வரலாறு பற்றிய விவாதங்களே தவிர, சமகால இலக்கியப் படைப்புகள் பற்றிய படைப்பியற் பிரச்சினைகளைத் தெளிவுபடுத்தும் நடைமுறை விவாதங்களாகவில்லை".

படைப்புக்கும் விமரிசனத்துக்குமுள்ள நடைமுறை இயைபின்மையை இது எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைகின்றது. இந்த விவாதங்கள் 1950, 60களிற் பெய்த மழையின் தூறல்களாகவே உள்ளன.

ஆனால் இப்பொழுது வரும் சில படைப்புக்களைப் பார்க்கும் பொழுது, ஒரு புதிய மழைக்கான மேகச் சூலையும், புதிய மழையின் முன் எறிவுகளாக வரும் துளிகளையும் காணமுடிகிறது.

இப்புதிய இலக்கியப் படைப்பு நெறியின் தன்மையையும் அதற்குப் பின்னணியாக அமையும் பிரச்சினை மையங்களையும்

தெளிவுபடுத்துவதற்கு முன்னர், 1950, 60களில் நடந்த இலக்கிய இயக்கம் ஈட்டிய வெற்றிகளையும், அந்த வெற்றிகள் எவ்வாறு புதிதாகத் தோன்றியுள்ள இலக்கியச் சவால்களின் உற்பவிப்புக்கு உதவியுள்ளன என்பதையும் பார்ப்போம். ஏனெனில் புதிதாகத் தோன்றியுள்ள இலக்கிய நிலைமைகள் அவற்றின் வழியாக வருவனவே.

4

புதிய செல்நெறியை விளங்கிக் கொள்வதற்கு அது எத்தளத்திலிருந்து உருவாகின்றது என்பதை அறிதல் வேண்டும். அவ்வாறு நோக்கும் பொழுது தான் 1950, 65 இலக்கிய இயக்கத்தின் சாதனைகளை அறிந்து கொள்வது அத்தியாவசியமாகின்றது. இதனைப் பற்றி இன்று கணிசமான ஆராய்ச்சிகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இங்கு மிகச் சுருக்கமான வகையிலேயே அச்சாதனைகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

1950, 65இல் இயக்க வேகத்துடன் தொழிற்பட்ட இலக்கிய இயக்கம், இலங்கையில் தோன்றும் தமிழிலக்கியம், இலங்கையை, இலங்கையின் பிரச்சினைகளை, அவற்றுக்குரிய 'மண் வாசனை'யுடன் வெளிக் கொணருவனவாக இருத்தல் வேண்டுமென்பதையும், அதற்குக் குந்தகமாக அமையும் தென்னிந்தியச் செல்வாக்குகளை முறியடித்தல் வேண்டுமென்பதையும் வற்புறுத்திற்று. அக்கால கட்டத்தில் இதனை இலங்கைத் தமிழர்களின் கட்சிகளாக விளங்கியவை எதிர்த்தன. சில பத்திரிகைகளும் எதிர்த்தன. இலங்கைக்கெனத் தனிச் சிறப்புடைய ஓர் இலக்கியப் பாரம்பரியம் உண்டு என்பதை வற்புறுத்தும் வகையில் 'ஈழத்து இலக்கியம்' எனும் தொடர் ஜனரஞ்சகப்படுத்தப்பட்டது. அந்தச் சுயாதீனமான இலக்கியப் பாரம்பரியத்துக்கும் ஆறுமுக நாவலருக்கும் தொடர்பு உண்டு என்பதைக் காட்டிச் சமய குரவராக மாத்திரம் போற்றப்பட்டு வந்த நாவலரைத் 'தேசியவாதி'யாக்கிற்று.

'தேசிய இலக்கியம்' என்ற கோட்பாடு வளர்த்தெடுக்கப்படுவதற்கு இவ்வியக்கம் காரணமாக அமைந்தது. 'தேசிய இலக்கியம்', 'மண் வாசனை' உடையதாக, 'யதார்த்த' அடிப்படையிலானதாக விருத்தல் வேண்டும் என்பது பல்வேறு விவாதங்கள் மூலம் நிலை நிறுத்தப் பட்டது.

தேசிய இலக்கியத்துக்கான வரலாற்றுப் பாரம்பரியத்தை நிலை நிறுத்த ஆறுமுக நாவலரை முன்வைத்த அதே இயக்கம். இனவாதத்தை எதிர்த்தது மாத்திரமல்லாது, எழுதப்படும் 'ஈழத்து இலக்கியம்', அடிநிலை மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை முன்வைத்துத் தோற்றுவிக்கப்படல் வேண்டும் என்றது. அந்த அடிநிலைக் கூட்டத்தைச் சார்ந்தவர்களும், அவர்களின் விமோசனத்தைத் தமது அரசியற் கோட்பாடாகக் கொண்டவர்களும் அந்த இயக்கத்தில் இடம் பெற்றனர். தாழ்த்தப்பட்டவர்களே தமது தாழ்வு நிலையினை எடுத்துக் கூறினர், ஒடுக்கப்பட்டவர்களே ஒடுக்குமுறைகளை விவரித்தனர். இது

முழுத் தமிழிலக்கியத்திலும் அதுவரை நடைபெறாத ஒன்றாகும். இந்தப் புதிய ஆக்க இலக்கியக் குரல் காரணமாகவும், அந்த ஆக்க இலக்கியக் குரல்களின் அத்தியாவசியத்தை வற்புறுத்திய விமரிசன முறைமையின் வன்மையும் புதுமையும் காரணமாகவும் 'ஈழத்து இலக்கியமும்' ஈழத்து விமரிசனமும் தமிழகத்திலே முக்கிய இடத்தைப் பெற்றன.

இந்த இலக்கிய இயக்கம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த அதேவேளையில், ஈழத்துத் தமிழ்க் கூத்துக் கலையின் தனித்துவத்தைப் பேணுவதற்கான ஓரியக்கமும் தொழிற்பட்டது. இலக்கிய இயக்கமும் நாடக இயக்கமும் அடிநிலை மக்கள் பற்றிய சிரத்தையுடனேயே தொழிற்பட்டன.

அக்காலத்திலே அரசியலிலே தமிழுக்கு இடம் மறுக்கப்பட்டு வந்ததெனினும், கலை, இலக்கியத்துறையிலே ஏற்பட்ட இவ்விழிப்பு, அரசியலிற் பேசப்படாத கோட்பாடுகள் இலக்கியத்திற் பேசப்பட்ட புதுமை, இன்று பின்னோக்காகப் பார்க்கும் பொழுது, தமிழ் பேசும் மக்களின் தேசிய இனத் தனித்துவத்துக்கு வழி கோலுவதாகவே இருந்தது. அக்கால அரசியலில் குழுமம், இனம் என்பன பேசப்பட்டனவேயன்றி தேசிய இனம் என்பன பற்றி பேசவில்லை.

“இலங்கை தமிழரின் அரசியல் தனித்துவத்துக்கான போராட்டத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாத சிங்கள புத்திஜீவிகளும் அரசாங்கத்தினரும், இலங்கைத் தமிழரின் பண்பாட்டுத் தனித்துவத்தை, இலக்கியத் தனித்துவத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர். இந்த கலை, இலக்கிய இயக்கத்தின் மகத்தான சாதனை இதுவேயாகும்”.

இன்று பின்னோக்கிப் பார்க்கும் பொழுது இலங்கைத் தமிழ்ப் பிரச்சினை ஒரு தேசிய இனப் பிரச்சினையாகக் கொள்ளப் படுவதற்கான சமூக - பண்பாட்டு அக அமைப்புக்களை இந்த இயக்கமும் வழங்கிற்று எனலாம். அந்தக் காலகட்டத்தில் இலங்கைத் தமிழின் தனித்துவத்துக்கான அரசியல் இயக்கமும், இலக்கிய இயக்கமும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டு நின்றனவெனினும், இன்று பின்னோக்கிப் பார்க்கும் பொழுது தேசிய இனப் பிரக்ஞையின் வளர்ச்சியில் இவை ஒன்றுக்கொன்று இணைகூட்டான சக்திகளாகத் தொழிற்பட்டுள்ளமை தெரிய வருகின்றது. வரலாற்றில் இத்தகைய முரண் நிலைகள் தோன்றுவது வழக்கம். இது இயங்கியலின் தன்மைகளில் ஒன்று.

'கலை, இலக்கியத்தில் தேசியக் கோட்பாட்டை ஏற்புடையதாகிய இவ்வியக்கம், சமூக - அரசியற் போராட்டங்களில் இலக்கியம் பெறும் இடத்தையும் வலியுறுத்திற்று. இலக்கியத்துக்கும் அரசியலுக்கும் தொடர்பில்லை என்ற காலம் போய், சமூக - அரசியற் போராட்டங்களுக்கு இலக்கியம் ஆயுதமாக அமையும் என்ற கொள்கையை நிலை நிறுத்திற்று'.

இந்த இலக்கிய இயக்கம் தோன்றுவதற்கு முன்னர், பல்வேறு வரலாற்றுக் காரணிகள் காரணமாக, ஈழத்திலக்கியம் என்னும் எண்ணக்கரு, பிரதானமாக யாழ்ப்பாணத்து இலக்கிய நடவடிக்கைகளையே முன்வைத்தது. ஆனால் 1950-60களில் இயக்கம் சோமசுந்தரப் புலவர் முதல் சித்திலெவ்வை வரை, விபுலானந்தர், பண்டிதமணி, பெரியதம்பிப்பிள்ளை முதல் கே.கணேஷ் வரை இலங்கையிலுள்ள தமிழ் பேசும் மக்கள் சகலரினது இலக்கியப் பங்களிப்புக்கும் முக்கிய இடம் கொடுத்தது. முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் ஒரு பிரதேசத்தின் இலக்கிய இயக்கமாக இருக்காது முழுத் தேசத்தையும் உள்ளடக்கியதாகவேயிருந்தது. ஆனால் பிரதான சமூக முரண்பாடுகளும் கருத்துநிலை முரண்பாடுகளும் யாழ்ப்பாணத்தையே களமாகக் கொண்டிருந்தன. ஆயினும் முற்போக்கு இயக்கம் ஒரு பிரதேச இன வட்டத்தினுள் அமைந்து விடவில்லை. நடவடிக்கைகளில் கி.லட்சுமண ஐயரும், எம்.எம்.உவைஸும் பங்கு கொண்டனர். இவ்வியக்கத்தின் உறுப்பினர்கள் அரசியல் தோழமையையே இணைப்புச் சக்தியாகக் கொண்டவர்கள்.

கிழக்கிலங்கையினர், மலையகத்தினர், முஸ்லிம்கள், வன்னிப் பகுதியினர் எனப் பல்வேறு தமிழ் பேசும் குழுக்கள், பல்வேறு வளர்ச்சிக் கட்டங்களிலிருந்தனர். இக் குழுக்களின் இலக்கியப் பிரக்ஞை வெவ்வேறான காலகட்டங்களில் முகிழ்த்துள்ளது உண்மையே. ஆனால் இலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்களிடையே சமூக முன்னேற்றத்துக்கு இலக்கியப் பிரக்ஞை வேண்டுமென்ற உணர்வினை ஏற்படுத்தியது இவ்வியக்கமே.

தேசிய இலக்கியக் கோட்பாட்டின் தொழிற்பாட்டில் வெற்றி கண்ட இவ்வியக்கம், தனது அரசியல் நிலைப்பாட்டுக்கியை இலக்கியம் மூலம் தேசிய ஒருமைப்பாட்டினை நிறுவுவதற்கு முன்வந்தது. இதன் காரணமாகச் சிங்கள முற்போக்குவாதிகளுடனே இது ஓர் இணைப்பினை ஏற்படுத்தி, மொழிபெயர்ப்புகள் மூலம் இலக்கியப் பாலத்தை இட்டது. எனினும் சிங்கள மக்களிடையே வலுவுடனிருந்த இனவாதச் சக்திகளை இத்தேசிய ஒருமைப்பாட்டு இயக்கத்தினுட் கொண்டுவர முடியவில்லை. ஆனால் இவ்வியக்கம் இலங்கையில் தமிழ் பேசும் மக்களின் கலை, இலக்கிய வளத்தையும், 'இலக்கியம் மூலம் நடத்தப்பெறும் சமூகப் போராட்டங்களையும் சிங்களப் புத்திஜீவிகள் அறிந்து கொள்ள இடமளித்தது.

இந்த வளர்ச்சிகளின் பின்னணியிலேதான் தமிழ் மக்களின் தேசிய இனத் தனித்துவப் போராட்டம் சில மாறுதல்களை அடைந்தது.

இலங்கையில் தேசியமட்டத்தில் தமிழினத்தின் அரசியல் அந்தஸ்துப் பற்றிய பிரச்சினை முதன் முதலில் மொழிப்பிரச்சினையாக எடுத்து மொழியப்பெற்று மோதல்கள் ஏற்பட்ட பொழுது, 1950-60களில்

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினால் நடத்தப் பெற்ற இயக்கம், இலங்கைத் தமிழிலக்கியத்தின் தேசியப் பரிமாணத்தை வற்புறுத்தியதன் மூலம் இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களின் தேசிய இனத் தனித்துவத்தின் அழுத்தப்பாட்டிற்கு உதவிற்று. அதேவேளையில், அடிநிலை மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையும், அம்மட்டத்து மனித உறவுகளையும் யதார்த்தமாகச் சித்தரிப்பதனை வற்புறுத்தியதினால் இத்தேசிய இனத்தினுள்ளே காணப்பட்ட அக முரண்பாடுகளை அறிந்து கொள்வதற்கு உதவிற்று எனலாம்.

1960இன் முற்கூற்றில் தொடங்கி நடுக்கூற்றில் ஏற்பட்ட கருத்துநிலை வேறுபாடுகள் காரணமாக இவ்விலக்கிய இயக்கம் தளர்வுற்றது. ஏறத்தாழ 1965க்குப் பின் இதன் சாதனைகளைத் திடமாக்குவதற்கான முயற்சிகளே எழுத்துத் துறையில் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

1965-77க் காலகட்டத்தில் இலங்கையின் தமிழ்ப் பிரச்சினை பல்வேறு கூட்டரசியல் முயற்சிகளால் தீர்க்கப்படுவதாகச் சொல்லப்பட்டுக் கொண்டு தீர்க்கப்படாது இழுத்துச் செல்லப்பட்டது. எழுபதின் நடுக்கூற்றில் இப்பிரச்சினையின் பரிணமிப்பு முறை மாறத் தொடங்கிற்று. அதாவது அதுவரை ஒரு குறிப்பிட்ட வகையான அரசியற் பிரக்ஞை நிலையிலிருந்த இப்பிரச்சினை மேற்குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியில் அதன் பிரக்ஞை வெளிப்பாட்டு முறைமையில் மாறத் தொடங்கிற்று. இந்த அரசியற் பிரக்ஞை மாற்றம் சமூகப் பிரக்ஞை மாற்றத்துடன் தொடர்பு கொண்டதாகும். இம்மாற்றம் வெறும் கோஷ மாற்றமாக அமையவில்லை. 'வரலாற்று இலக்கியம் நடைமுறை களினாலே தீர்மானிக்கப்பட்ட 'தர' நிலை மாற்றமுமாகும்.

இந்தப் புதிய தரநிலை மாற்றத்தையும், மாற்றத்தினால் ஏற்பட்ட புதிய பிரச்சினை மையங்களையும் கவனித்தல் அவசியமாகின்றது. ஏனெனில் இலக்கிய இயக்கம் ஒன்று தோன்றுவதற்குப் பிரச்சினை மையங்கள் பற்றிய பிரக்ஞைத் தெளிவு அவசியமாகும். இது பற்றிப் பின்வரும் கருத்து மிக மிக முக்கியமானதாகும்.

“ஒரு சமுதாயத்தில் வாழும் மக்களிடையே முக்கியத்துவமுடைய மாற்றங்கள் ஏற்படும் பொழுதும், அத்தகைய மாற்றங்கள் அத்தியாவசியமானவையென (அச்சமூகத்தின்) முற்போக்காளர் சிந்தனையில் தெளிவு ஏற்படும் பொழுதுமே உண்மையான புதிய இலக்கிய இயக்கம் தோன்றும். அந்தப் புதிய இலக்கிய இயக்கம் மனித அநுபவத்தின் ஆழ்ந்தகன்ற இலக்கியச் சித்திரிப்புக்கு வழி கோலுவதன் மூலம் சமூகப் பிரக்ஞையின் முனைப்புக்கு வழி கோலும்” தேசிய இனப் பிரச்சினையில் ஏற்பட்ட மாற்றம் யாது? அது எத்துனை முக்கியமான மாற்றம்? இந்த மாற்றங்களுக்கும் மக்களின் சமூகப் பிரக்ஞைக்குமுள்ள உறவு யாது? ஆகிய வினாக்களுக்கு விடை

காணுவதன் மூலம் இப்பிரச்சினை ஒரு புதிய இலக்கியப் பிரக்ஞைக்கு நம்மை இட்டுச் செல்கின்றதா என்பதைப் பார்ப்போம்.

5

இலங்கையின் 'தமிழ்ப் பிரச்சினை' இன்று நோக்கப்படும் முறையிலும், எடுத்துக் கூறப்படும் முறையிலும், உணரப்படும் முறையிலும், உள்ளடக்கி நிற்கும் விடயங்களிலும், 1956, 60இல் இப்பிரச்சினை நோக்கப்பட்ட, எடுத்துக் கூறப்பட்ட, உணரப்பட்ட முறையிலிருந்தும் விடய உள்ளடக்கத்திலிருந்தும் முற்றாக மாறுபட்டு நிற்கின்றது என்பதை விளங்கிக் கொள்வது மிக மிக முக்கியமான ஒன்றாகும். இந்த உள்ளடக்க மாற்றங்கள் பிரச்சினையின் 'தர'த்தையும் மாற்றியுள்ளன.

இப்பொழுது இது இலங்கையின் 'வகுப்புவாத பிரச்சினை'யாக எடுத்து மொழியப்படுவதில்லை. இது ஆங்கிலத்தில் 'நாஷனல் குவெர்ஷன்' (தேசியப் பிரச்சினை) எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இந்தத் தொடர் பொதுவுடைமைச் சித்தாந்திகளால் பயன்படுத்தப்படுவது. சமதர்மப் புரட்சி நடந்த உலகுகளில் தேசிய இனங்களின் உறவு பற்றி விளக்கும் பொழுது பயன்படுத்தப்படுவது. லெனினிசத்தின் வழியாக வருவது.

இப்பிரச்சினையை அந்நாளில் முன்னின்று நடத்திய சக்திகள் தங்களைத் தாங்களே 'மாற்றிக்' கொண்டுள்ளன. இந்த மாற்றம் குணமாற்றமா இல்லையா என்பதைப் பற்றி உசாவுவதற்கு முன்னர், முந்திய பெயரமைப்புடன் புதிய போராட்டத்தை நடத்த முடியாது போனமையே இந்தப் பெயர் மாற்றத்துக்குக் காரணம் என்பதை அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். இதன் இன்றைய பெயர் 'ஒருமைப்பட்ட தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி' என்பது. ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு கருத்துச் சாயைகளை உள்ளடக்கியே காலஞ்சென்ற திருச்செல்வத்தால் வைக்கப்பட்டது. அவர் பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கம் (பி.எல்.ஓ.) போன்று (ரி.எல்.ஓ.) என்றே வைக்க விரும்பினாராம்.

மேலும், இன்று இதற்குத் தலைமை தாங்கும் சக்தி சோஷலிஸத்தைத் தமது இலட்சியமாகப் பிரகடனப்படுத்தியுள்ளது. சோஷலிஸ நாடுகளின் உதவி இல்லாது இத்தகைய இயக்கங்கள் வெல்ல முடியாது என்பதை உணர்ந்து எடுத்துக் கூறியும் வருகின்றது.

'ஈழம்' என்ற சொல்லுக்கு இன்று பொருள் மாறிவிட்டது. முழு இலங்கையின் தமிழிலக்கியத்தையும் இன்று அச்சொற்றொடர் (ஈழத்திலக்கியம்) அர்த்தபூர்வமாகப் புலப்படுத்தக்கூடியதாகவில்லை.

யாவற்றுக்கும் மேலாக, தமிழ்ப் பிரச்சினையின் இந்தப் புதிய வடிவத்தில் அதன் போராட்ட மட்டங்களும் போராட்ட முறைகளும் மாறியுள்ளன. இளைஞர் இயக்கங்கள் நடைமுறைச் சட்ட வட்டத்துக்கு அப்பாலான முறைகளில் தமது போராட்டத்தை நடத்துகின்றன.

இதனால் அரசு எடுத்துக் கொண்ட புதிய நடவடிக்கைகள் குடியரிமைக் கோஷத்துக்கும் மனித உரிமைக் கோஷத்துக்கும் இடம் கொடுத்துள்ளன.

இந்த மனித உரிமை மீறல்களும், குடியரிமை மறுப்புக்களும் புதிய மனிதாயக் கோஷங்களை எழுப்பியுள்ளன. இதனால், முற்றிலும் இலங்கைப் பிரச்சினையாகக் கருதப்பட்ட இப்பிரச்சினை இப்பொழுது ஒரு சர்வதேசப் பிரச்சினையாக மாறியுள்ளது. இலங்கையிலுள்ள பிறநாட்டுத் தூதரக அதிகாரியைத் திருப்பியனுப்பும் அளவுக்கு இப்பிரச்சினை ஒரு சர்வதேசமயப்பாட்டினைப் பெற்றுள்ளது.

இன்று 'தமிழ்ப் பிரச்சினை'யின் மையம் என்று எடுத்துக் கூறப்படத்தக்கது 'சுய நிர்ணய உரிமை' எனும் எண்ணக்கருவாகும். அமெரிக்க சனாதிபதி வூட்ரோவில்சனால் முன்னர் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளதெனினும், ஒரு நாட்டு அரசினுள் அந்த நாட்டில் வாழும் தேசிய இளங்களுக்குள்ள அரசியல் அந்தஸ்து, உரிமை யாது என்பதனை விளக்கும் கருதுகோளாக இது வளர்ந்தது. ஒக்டோபர் புரட்சிக்குப் பிந்திய ரஷ்யாவிலே ஆட்ரோ வில்சன் இதனை ஒரு சாம்ராச்சியத்தினுள்ளிருந்த நாடுகளைக் குறிப்பதற்கே சுட்டினார். இது முற்று முழுதாக ஒரு லெனினிச எண்ணக்கரு. தேசியப் பிரச்சினை பற்றி லெனினுக்கும் ரோசா லக்ஸம்பர்க்குக்கும் நடந்த விவாதத்தை அறிந்தவர்க்கு, 'சுய நிர்ணய உரிமை' என்னும் இவ்வெண்ணக்கரு, சோஷலிச ஆட்சியிற் பெறும் முக்கியத்துவம் தெரியும்.

'தமிழர் பிரச்சினை'யின் அரசியல் மயப்பாடு இவ்வாறு முற்றிலும் புதிய ஒரு தன்மையைப் பெற்றுள்ள ஒரு நிலையின் பின்னணியில் தமிழரின் பொருளாதார நிலை மாற்றங்களையும் அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். ஏனெனில் தமிழரை இன்று எதிர்நோக்கும் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள், 1950-60இலிருந்த பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளல்ல. இந்தப் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளை நன்கு விளங்கிக் கொண்டால் தான் தமிழருக்கிடையே காணப்படும் பொருளாதார அசமத்துவங்களையும் புதிய சுரண்டல் முறைகளையும் பழைய சுரண்டல் முறைகளின் புதிய வடிவங்களையும் நன்கு விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

அரசு நிலைப்பட்ட கல்வி, உத்தியோக வாய்ப்புக்களைப் பொறுத்தவரையில் சாதிவேறுபாடின்றிச் சகல தமிழர்களும், அவர்கள் தமிழர்கள் என்பதால் பாரபட்சத்துக்கு ஆளாக்கப் படுகிறார்கள். இதனாலேதான் தமிழ்ப்பிரச்சினைக் கோஷ முன்வைப்பில் சகல சாதியினரும் உள்ளனர்.

1970களில் ஏற்பட்ட வட இலங்கையின் புதிய வெங்காயம், மிளகாய் உற்பத்தி விருத்தி, சாதியமைப்பில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள்

சுரண்டப்படும் வகைமுறையில் புதிய பரிமாணங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இவர்கள் இப்பொழுது ஊதியத் தொழிலாளிகளாக மாற்றப்படுவதன் மூலம் முதலாளித்துவ முறைச் சுரண்டலுக்கு ஆளாகின்றனர். ஏற்கனவே நிலமானிய அமைப்புச் சுரண்டலுக் காளானவர்கள் இப்பொழுது மேலும் சுரண்டப்படுகின்றனர். இவர்களிடையே பெண் தொழிலாளர் தொகை பெருகியுள்ளது. இது மிக உக்கிரமான சில சமூக இன்னல்களைத் தோற்றுவித்துள்ளது.

1977க்குப் பின் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் காரணமாக மூளையுழைப் பாளிகள் மாத்திரமல்லாது உடலுழைப்பாளிகளும் பிறநாடுகளுக்குச் செல்லும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இது செல்வப் பகிர்வில் கணிசமான சமூக வித்தியாசங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. படிப்புக்கும் உழைப்புதியத் தொகைக்கும் தொடர்பு அறும் நிலை ஏற்படுகிறது. திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை நுகர்ச்சிப் பொருள் பிரயோக மனப்பான்மையை அதிகரித்துள்ளது. இது தமிழர்களை மாத்திரம் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினையன்று. சிங்கள மக்களும் இதனை எதிர்நோக்குகின்றனர்.

சாதிப் பிரச்சினை புதிய வடிவங்களை எடுத்துள்ளது. சாதிப் பிரச்சினையை வெறும் சீர்த்திருத்தப் பிரச்சினையாகக் கொள்ளும் மனநிலை மாறிவிட்டது. அது ஒரு அரசியற் பிரச்சினையாகவே மாறியுள்ளது. இளைஞர் இயக்கங்களுக்குள்ளேயே அது கருத்து வேறுபாடுகளுக்கு இடமளிக்கும் சக்தியாக மாறியுள்ளது.

'தமிழ்ப் பிரச்சினையின் புதிய பரிமாணத்தின் ஓரமிசமாக அமைவது சமூகத்தில் பெண்களின் பங்கு பற்றிய சிரத்தையாகும். இது இன்னும் ஒரு 'பிரச்சினை'யாக உருவாகவில்லையெனினும் தமிழ் மக்களிடையே இன்று உயர்கல்வி பெறுவோரின் தொகையினைப் பார்க்கும் பொழுதும் கிராம மட்டங்களில் ஊதியத் தொழிலாளிகளாகக் கடமையாற்றுவோரையும் பார்க்கும் பொழுதும் இத்துறைகளில் பெண்கள் முக்கிய இடம் பெறுவது தெரியும். இம்மாற்றம் குடும்ப உறவுகளில் சமூக உறவுகளில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவது நிச்சயம்.

இவை மாத்திரமல்லாது பண்பாட்டுத் துறையிலும் பல மாற்றங்கள் ஏற்படுவதைக் காணலாம். கோயில்கள் பற்றிய ஒரு சிரத்தை புதிய பணக்காரர்கள் பாரம்பரியச் சமூக அந்தஸ்தைப் பெறுவதற்கான ஒரு வெளிப்பாடே வெகுசனத் தொடர்புச் சாதனங்கள், மனோ பாவங்களில் மாற்றங்களை உண்டாக்குகின்றன. கசெற்றின் ஆக்கிரமிப்பு, ரெலிவிஷனின் வருகை வீடியோவின் வளர்ந்து செல்லும் ஆதிக்கம் என்பன பண்பாட்டுத் துறையில் முக்கியமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்றன.

தமிழ்ப் பிரச்சினையின் புதிய முனைப்பு 'தமிழ் பேசும் மக்கள்' என்ற கோட்பாட்டினைத் தாக்கும் முறைமை மிக முக்கியமான ஒன்றாகும். மலையக மக்களின் முக்கியத்துவம் உணரப்படுதலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுதலும் இந்தப் பிரச்சினைக்குப் புதிய ஒரு பரிமாணத்தை வழங்கியுள்ளது. அத்துடன் இதன் தீர்வுக்கான வழிகாட்டுதலில் புதிய நிலைமைகளை விளங்கிக் கொள்ள வேண்டிய அத்தியாவசியத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. முஸ்லிம்களின் நிலைமை பற்றிய சரிதிட்டமான தெளிவும் அத்தியாவசியமாகிறது.

எனவே இது சொல்லளவில் பழைய பிரச்சினையின் தொடர்ச்சியாகவிருந்தாலும் பொருளளவில் முற்றிலும் புதியது. புதிய பரிமாணங்களைக் கொண்டது என்பது தெட்டத் தெளிவாகின்றது. இப்புதிய மாற்றங்கள் முற்றிலும் புதிய ஒரு சூழலை, புதிய ஒரு உணர்வு நிலையை உண்டாக்கியுள்ளன.

இந்தக் கட்டத்தில் இலக்கியத்தின் பணியாது? இன்று பிரத்தியட்சமாகவுள்ள அரசியல் நிகழ்வுகளையும் அவை ஏற்படுத்தும் உணர்வு நிலைகளையும் உள்ளது உள்ளவாறே ஏற்றுக் கொள்வதா? அன்றேல் அவற்றின் தோற்றம் வளர்ச்சிக்கான காரணங்களை ஆராய்வதா? இப்பிரச்சினைகள் இல்லையென்பது போல் அவற்றைப் புறக்கணிப்பதா? இந்த நடவடிக்கைகளின் 'மனித நிலை வேர்கள்' யாவை? இவை இன்று பெற்றுள்ள உருவும் பொருளும் எந்த அளவுக்கு இயைபானவை? இந்த நடவடிக்கைகள் எவ்வாறு அத்துணைப் பிரபல்யத்தைப் பெறுகின்றன? இந்நடவடிக்கைகள் இருக்கும் சில அநீதிகளை இல்லாமல் ஆக்குவதற்கான போராட்டமா அல்லது புதிய ஒரு சமுதாய முறைமைக்கான போராட்டமா? அதாவது இந்நடவடிக்கைகளை எதிர்நிலை நடவடிக்கைகளாகக் கொள்வதா அன்றேல் ஆக்கபூர்வமான ஒரு புதிய நிலைக்கான நடவடிக்கையாகக் கொள்வதா? இவை பற்றிக் குறிப்பிடும் இலக்கியங்கள் இப்புதிய சூழ்நிலைகளைத் தோற்றுவிக்கும் சக்திகளைச் சரிவர இனங்கண்டு கொண்டுள்ளனவா?

இவையும் இவை போன்ற பிரச்சினைகளும் மனித உறவு நிலைப்பட ஆராயப்பட வேண்டுமேல், முற்போக்கு இலக்கிய நோக்கு இதன்மீது பாய்ச்சப்படல் அவசியமாகும். இலங்கையில் இன்று உடனடியாகத் தீர்க்கப்பட வேண்டிய பிரச்சினை இது என்பதும் இலங்கையின் அடிப்படையான பிரச்சினைகள் பற்றி நோக்குவதற்கு வழிவகுப்பற்கு இப்பிரச்சினை முதலில் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதும் இலங்கையின் அரசாங்கத்தினாலேயே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ள நிலைபாடாகும்.

விடயத்தின் காத்திரத்துக்கும் கனதிக்குமேற்ற வகையிற் காத்திரமாகவும் கனதியாகவும் இப்பிரச்சினையை, இப்பிரச்சினையின்

மனித உறவு நிலைகளை, சமூக வளர்ச்சிப் பின்னணியில் வைத்து நோக்குவது அத்தியாவசியமாகும்.

இலக்கியத்தின் பணி நிலைமையைப் பிரதிபலிப்பதுடன் நின்றுவிடுவதன்று. நிலைமையைத் தெளிவுபடுத்தவும் வேண்டும். மனித நேசம், விஞ்ஞான அடிப்படையிலான சமூக முன்னேற்றம் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஓர் உலக நோக்கின் அடிப்படையிலே பிரச்சினைகள் தெளிவுபடுத்தப்படல் வேண்டும். தோற்றப்பாடுகள் உண்மைகளாகா. உணர்ச்சிகள் எல்லாம் மெய்யானவையல்ல,

முற்போக்கு இலக்கியத்தின் பொறுப்புக்களில் இந்தச் சமூகத் தெளிவாக்கம் மிக மிக முக்கியமானதாகும்.

6

இப்புதிய நிலைமையினை விளங்கிக் கொள்வதற்கும் தெளிவு படுத்துவதற்கு 1950-60களில் முன்வைக்கப்பட்டு, 1970--75ல் திடமாக்கப் பெற்ற அமிசங்கள் போதுமானவையா என்பதை நோக்குதல் வேண்டும். புதிதாகக் கிளம்பியுள்ள சமூக நிகழ்வுகள் யாவற்றையும் ஒருசேர விளக்கிக் கொள்வதற்கு வேண்டிய விமரிசனக் கருவிகள் இன்று நம்மிடத்துண்டா என்பதை நோக்குதல் வேண்டும். நமது சமூக வரலாற்றின் ஒரு வளர்ச்சிக் கட்டத்தில் பயன்பட்ட அதே எண்ணக் கருக்களைக் கொண்டு புதிய வளர்ச்சிகளையும் மதிப்பிட முடியுமா? அது உண்மையான முற்போக்கு ஆகுமா?

இக்கட்டத்தில் முற்போக்குவாதம் பற்றியும், முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றியும் எடுத்துக் கூறப்படும் மிக முக்கியமான உண்மைகளை மனத்திருத்திக் கொள்ளல் அவசியமாகும்.

1. "சமூகத்தின் அல்லது சமூக நிலைமையின் அல்லது சமூக வளர்ச்சிப்படியின் ஒரு நிலையிலிருந்து இன்னொரு படிநிலைக்குச் செல்வதனையே நாம் முற்போக்குவாதம் எனக் கொள்கிறோம். இவ்வாறு செல்லும் பொழுது முற்போக்கு வாதம் இருக்கும் நிலையின் தொடர்ச்சியை அன்றேல், தேக்கநிலையை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.அது மாத்திரமல்லாது கால அடிப்படையில் முன்னர் நிலவிய ஒரு இருக்கை நிலைக்கு மீண்டும் போவதை, அந்நிலையை மீண்டும் நிலைநிறுத்துவதை முற்போக்குவாதம் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை என்பதும் வளர்ச்சியினடியாக ஏற்படும் ஒரு புதிய கட்டத்திற்குச் செல்வதையே இவ்வாதம் குறிக்கின்றதென்பதும் தெளிவாகின்றது".
2. "மனித அனுபவச் சித்திரிப்பு முன்னரிருந்ததிலும் பார்க்க அகட்டி ஆழமாக்கப்படுவதற்கு மனித அனுபவத்தின் சமூகப் பின்னணி பற்றிய தெளிவுடைய ஆக்க இலக்கிய கர்த்தன் அவசிய

மாகின்றான். முற்போக்கின் தன்மை, குறிப்பிட்ட சமூக, பொருளாதாரக் கட்டமைவினாலே தீர்மானிக்கப்படுமொன்றாகையால், ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் இந்த அகற்சி ஆழத்தினை இலக்கியத்திலே சாதிப்பவன் இலக்கியத்தின் முற்போக்கான வியாப்திக்கு வழி வகுப்பவனாகின்றான்”.

எனவே இப்புதிய நிலைமைகளைக் கணக்கெடுத்து, புதிய வளர்ச்சிக் கட்டத்தை அறிந்து, அதன் பல்வேறு அமிசங்களை விளங்கி, அந்த அமிசங்களுக்கும் மனித உறவுகளுக்குமுள்ள தொடர்பைக் கண்டு, இந்தத் தெளிவுகளின் வழியாக இலக்கியத்தைப் படைக்கும் பொழுது தான், அது முற்போக்கு இலக்கியமாகும். முற்போக்கு இலக்கியத்துக்கு இருக்க வேண்டிய முதல் தகைமையும் கனதித்தகைமையும் கருத்து நிலைத் தெளிவும் படைப்புத் திறனுமே. இவை நாணயத்தின் இருபுறங்கள்.

இன்றைய நிலையில் தமிழ்த் தேசிய இனப் பிரச்சினைக்குள்ளேயே, இம்மக்களிடையே சோஷலிஸம் வளர்வது பற்றிய பிரச்சினைகளும் தொக்கி நிற்கின்றன என்பது புலனாகின்றது. எனவே இந்த நிலைமையை அதன் பன்முகப்பாட்டில் விளங்கிக் கொண்டு இலக்கியத் தொழிற்பாடு அவசியமாகின்றது. இந்தப் புதிய நிலைமைகளை ஒருங்கு சேர உள்வாங்கி, அவற்றை ஒருமைப்பட்ட ஓர் உணர்வுக் கட்டமைப்புள் வைத்து நோக்கிப் புதிய மனித நிலைபாடுகளைக் காண்பதிலே தான் படைப்பிலக்கியகாரனின் திறனும் வெற்றியும் தங்கியுள்ளது. அதேபோன்று இவ்வமிசங்களின் கருத்துநிலை அமிசங்களை விளக்கி, உணர்ச்சிக் கட்டமைப்பில் இவை எவ்வாறு இடம் பெறுகின்றன என்பதைத் தெளிவுபடுத்தி இலக்கியத்தின் மேற்செல்கைக்கு வழிவகுப்பதிலேயே விமரிசகனின் பங்களிப்புத் தங்கியுள்ளது. இவை ஒரே இலக்கியப் போராட்டத்தின் இரண்டு பணிகள் ஆகும், ஒன்றுக்கொன்று ஆதாரமான பணிகள் ஆகும்.

தேசிய இனப் பிரச்சினையின் புதிய வளர்ச்சிக் கட்டத்தில் வெவ்வேறு சக்திகள் புதிய உறவுகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டது போன்று, முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் இப்புதிய கட்டத்திலும் தொடர்ந்து வரும் சக்திகளின் புதிய உறவுகளை ஏற்படுத்துவதும், புதிய சக்திகளை நியாயபூர்வமாக உள்வாங்கிக் கொள்வதும் அத்தியாவசியமாகும். ஏனெனில் தமிழர் பிரச்சினை இன்றுள்ள நிலைமையில் தமிழரின் எதிர்காலம் மாத்திரமல்லாது, இலங்கையில் சோஷலிஸத்தின் எதிர்காலப் போராட்டத் தன்மைகளும், சிங்கள - தமிழ் உறவு பற்றிய புதிய தெளிவுகளும் அதனுள்ளே உள்ளூறையாக நிற்கின்றன. இந்த நிலைப்பட்ட தெளிவுதான் மலையகத் தமிழ் மக்களின் புதிய நிலைமையையும், முஸ்லிம்களின் நிலைமையையும் விளங்கவும், அந்த நிலைமைகளையும் தேசிய இனப் பிரச்சினையின் அங்கமாக இணைத்து நோக்கவும் உதவும்.

இதனை ஒரு பிரதேச நிலைப்பட்ட பிரச்சினையாக மாத்திரம் பார்த்தல் கூடாது. சகல அமிசங்களையும் அடக்கிய ஒரு முழுமையான நோக்கினை வளர்த்தெடுக்க இலக்கியம் உதவ வேண்டும். இலக்கியம் என்பது சமூகத்தைப் பிரதிபலிப்பதற்கு மாத்திரமல்ல சமூகத்தின் பிரச்சினைகளைத் தெளிவுபடுத்துவதற்கும் உதவுதல் வேண்டும். உண்மையில், சமூகப் பிரச்சினைகளைத் தெளிவுபடுத்துவதன் மூலம் செய்யப்படும் பிரதிபலிப்பே உண்மையான பிரதிபலிப்பாகும். மற்றது வெறும் பிரதிசெய்தலாகும். எனவே இக்கட்டத்தில் எழுதப்படும் இலக்கியங்கள், இலக்கியத்தின் சமூக உருவாக்கப் பணியினை மனங்கொண்டு எழுதப் பெறுவனவாக இருத்தல் வேண்டும்.

7

இந்த மாற்றக் கட்டத்தில் நமக்கு உதவக்கூடிய முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாடு யாது என்பதையும், மேற்கூறிய புதிய மாற்றங்களைச் சுட்டுகின்ற இலக்கியப் படைப்புக்கள் தோன்றி விட்டனவா என்பதையும் நோக்குதல் வேண்டும்.

முதலில் இந்தப் புதிய உணர்வுகளின் புலப்பாடு தெரிகின்ற ஆக்கங்களை நோக்குவோம், இது பற்றிச் சிந்திக்கின்ற பொழுது சிந்தனை வளர்ச்சி பற்றிய ஓர் உண்மையை மனத்திருத்திக் கொள்ளல் வேண்டும். முந்திய ஒரு வரலாற்றுச் சூழலில், அச்சூழலின் தேவைக்கென வளர்த்தெடுக்கப் பெற்ற கருத்து நிலைச் சொற்றொடர்கள் மூலம் புதிய எண்ணக் கருக்களை வெளியிடுவது எப்பொழுதும் விளக்கச் சிக்கலை ஏற்படுத்தும் ஒன்றாகும். பல மெய்யியற் சிந்தனையாளர் இப்பிரச்சினையை எதிர்நோக்கியுள்ளனர். எனவே இப்புதிய 'உணர்நிலை'யை பழைய எழுத்தாளர்கள் எப்படிக்கண்டுள்ளனர், எவ்வாறு எடுத்துக்கூறியுள்ளனர் என்பது முக்கியமான ஒரு பிரச்சினையாகும். முந்திய ஒரு உணர்நிலையில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் தங்கள் கருத்துநிலை விஸ்தரிப்பின் மூலம் எடுத்துக் கூறுவதற்கும் இந்தப் புதிய உணர்நிலையின் சிசுக்களாக உள்ளவர்கள் இந்தப் புதிய உணர்நிலைகளை எடுத்துக் கூறுவதற்கும் வேறுபாடு உண்டு. எனவே 'முந்திய' எழுத்தாளர்கள் இப்புதிய உணர்நிலைகளை எடுத்துக் காட்டுவதைக் குறிப்பிடுவதை முனைப்புறுத்தாது, புதிய உணர்நிலையின் சிசுக்களாக விருந்து கொண்டு இப்புதிய உணர்நிலையைப் புதிய சொற்புலப்பாடுகளினால் சித்தரிக்கும் எழுத்தாளர்களை நோக்குவது முக்கியமாகும். இவ்வாறு நோக்கும் பொழுது கவிதையிற் சேரனைக் குறிப்பிடலாமென எண்ணுகிறேன். முந்திய இலக்கியப் பரிச்சயமுடையவர்களாய் ஆனால் புதிய உணர்நிலைக் காலத்திலேயே தமது படைப்பில் முதிர்ச்சி பெற்றோர்களாக சட்டநாதன் (சிறுகதை) புதுவை இரத்தினதுரை, ஆதவன், ஜெயபாலன் (கவிதை) ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாமெனக்

கருதுகின்றேன். இவர்களுட் சேரன் மிக முக்கியமானவர். அவரின் வளர்ச்சி உன்னிப்புடன் கவனிக்கப்பட வேண்டியது. இவர்களின் படைப்புக்களின் ஆக்கப் புதுமையை அவர்களது 'நவமான்' புலனுணர்வு வெளிப்பாட்டிற்கண்டு கொள்ளக் கூடியதாகவுள்ளது. 'முந்தின்' எழுத்தாளர்களுள் இந்தப் புதிய உணர்நிலையை விளங்க முயல்வருள் தெனியானையும் ஒருவராகக் கருதுகின்றேன். யோகநாதன், செங்கை ஆழியான் ஆகியோரின் கள அகற்சி கவனிக்கப்பட வேண்டியது.

புதிய கட்டத்தினை உணர்த்தும் எழுத்துக்களின் உதயம் மறுதலிக்கப்பட முடியாத உண்மையாகும். ஆனால் இக்கட்டத்தில் இவ்விலக்கிய உணர்நிலை தனது சமூகப் பொறுப்பினைச் சரிவரச் செய்வதற்கு எந்த எண்ணக் கருவினைப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்பது பற்றிய தெளிவு முக்கியமாகிறது.

இவ்விலக்கிய மாற்றத்தையும், அதன் புதிய வளர்ச்சி நிலையையும், வளர்ச்சிக் கட்டத்தையும் முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டு நிலை நின்று நோக்கும் பொழுது இக்கட்டத்தில், விமரிசன யதார்த்தமே இயைபுடைய ஒன்றாக அமையக் கூடியது என்பது தெளிவாகும்.

யதார்த்தம் எனும் கோட்பாடு 1950-60 களில் முன் வைக்கப்பட்ட தெனினும் அக் காலகட்டத்தில் அது இயல்பு வாதத்திலிருந்து தன்னைத் திட்ட வட்டமாகப் பிரித்துக் கொள்ளவில்லை யென்பதும், அவ்வாறு பிரித்து நோக்கியவிடங்களிற் சில வேளைகளில் மிக இயக்க நிலைப்பட்ட ஒரு விளக்கத்துக்கும் உட்படுத்தப்பட்டது என்பதும் நமக்குத் தெரிந்ததே. யதார்த்தக் கோட்பாட்டின், முழுமையான தரிசனத்தையும் கண்டு, உண்மையான, நிலையான, சாத்தியமான வழிகளைச் சுட்டுவதற்கு விமரிசன யதார்த்தம் பயன்படுத்தப்படல் வேண்டும்.

1950-60களில் யதார்த்தம் பற்றி நிலவிய மூட நம்பிக்கைகளும் தப்புக் கணக்குகளும் இப்பொழுது இருக்க முடியாதென்றே கருதுகின்றேன். யதார்த்தம் பற்றிய பின்வரும் உண்மைகளைக் கூறி, இறுதியில் விமரிசன யதார்த்தம் பற்றிய விளக்கத்தையும் கூறி இக்கட்டுரையை நிறைவு செய்யலாமென எண்ணுகிறேன்.

1. (அ) 'சமூக உறவின் ஒழுங்கமைவு நுட்பத்தின் தொழிற்பாட்டைத் தீர்மானிக்கின்றவையாக அமைகின்ற, மறைக்கப்பட்டுக் கிடக்கின்ற அடிப்படைச் சக்திகளைச் சரிவரப் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய கடமைப் பொறுப்பு ஏற்படுகின்ற பொழுது, யதார்த்த முறை கலை இலக்கியத்தில் தோன்றிற்று'.

(ஆ) 'யதார்த்தத்தின் சாரம் சமூகப்பகுப்பாய்வு ஆகும், சமூகத்தில் மனிதன் இயங்குவதையும் சமூக வரவுகளையும், தனிமனிதனுக்கும்

சமூகத்துக்குமுள்ள உறவையும் சமூகத்தின் கட்டமைப்பையும் ஆராய்வதும் சித்திரிப்பதும் இதன் பணியாகும்'.

(இ) யதார்த்தம் எழுத்தாளனின் நடைத் தனித்துவத்தைப் பாதிப்பதில்லை'. 'சுசுகோவ்'

2. 'நமது காலகட்டத்தில் போலியான பிரக்ஞைகளை ஊடறுத்து உண்மையான காரண காரிய மையத்தை இனங்கண்டு கொள்வதிலேயே விமரிசன யதார்த்தத்தின் செயற்பாடு தங்கியுள்ளது. இது இக்கால கட்டத்தின் முக்கியமான ஆனால் சிக்கல் நிறைந்த பணியாகும்'.

-1983

ஈழத்தில் தமிழிலக்கியம் 1965-1989

1965 முதல் 1989 வரை தோன்றியுள்ள ஈழத்துத் தமிழிலக்கியங்களை எவ்வாறு நோக்குவது என்பது முக்கியமான ஒரு பிரச்சினை மையமாகும். இந்தப் பிரச்சினை மையத்திலிருந்து (Problematique) மேற்கிளம்பும் பிரச்சினைகளை 'நான்கு மட்டங்களில்' வைத்து நோக்கலாம் என்று கருதுகிறேன்.

'முதலாவது மட்டத்து நோக்கு' பின்வரும் வினாக்களுக்கான விடைகள் பற்றியதாக அமையும்.

(அ) 1965இல் தமிழிலக்கியத்தின் நிலையானது (ஆக்க விமரிசன, ஆய்வு நிலைகளில்)

1989இல் அவற்றின் நிலை யாது? 1965-89 காலப்பகுதியிற் காணப்படும் தொடர்ச்சி, தொடர்ச்சியின்மைகள் யாவை, அவை எவ்வாறு புலப்படுகின்றன?

ஆ) 1965-1989க் காலகட்டத்தில் தோன்றிய மிகச் சிறந்த இலக்கியப் படைப்புக்கள் யாவை? இப்படைப்புக்கள் ஒவ்வொன்றினதும் 'உயிர்ப்பு' எதில் உள்ளது?

இந்த வினாவை, இன்னொரு வகையிலும் அமைத்துக் கொள்ள முடியுமா என்று நோக்குதல். அதாவது,

இக்காலகட்டத்தில் தோன்றிய எவ்வகைப் படைப்புக்களில் இக்காலகட்டத்தின் 'உயிர்ச்சாரம்' காணப்படுகின்றன? (இந்தவினா

காலத்துக்கும் கருத்துக்கும் இணைப்புண்டு என்ற அடிப்படையில் எழுவது, ஆனால் படைப்புக்கள் சம காலத்துக்கு முந்திய காலத்தையும், சமகால உணர்வுகளுடன் பார்ப்பவையாக இருக்கும்)

இலக்கியப் படைப்புக்கள் பற்றிய இவ்வினாவை மாற்றியும் போட்டுக் கொள்ளல் வேண்டும். 'இக்கால கட்டத்தின் மிகச் சிறந்த இலக்கியப் படைப்பாளிகள் யார்?' அவர்கள் எத்தனை பேர்? 1965க்கு முன்னர் எழுதத் தொடங்கியவர்கள் எத்தனை பேர்? 1965-89க் காலகட்டத்தில் தோன்றியவர்கள் யார் யார்?

இரண்டாவது மட்டத்தில், 'இலக்கிய உற்பத்திச் சூழல் பற்றிய வினாக்கள்' கிளப்பப்படல் வேண்டும்.

1965-1980க் காலப்பிரிவில், வெகுசனப் பண்பாடு, இலங்கையிலும் இலங்கைத் தமிழரிடையேயும் எவ்வாறு தொழிற்பட்டது என்பது பற்றிய உசாவல் மிக முக்கியமான ஒன்றாகும்.

'வெகுசன வாசிப்பு', 'கனதியான இலக்கிய நோக்கு', 'மேலோங்கி (எலீட் -elite) வாதம்', 'சிறுபான்மைப் பண்பாடு' என்பன பற்றிய ஆய்வுகள் இம்மட்டத்திலேயே மேற்கொள்ளப்படல் வேண்டும்.

வெகுசனப் பண்பாடு, வாசிப்பு ருசி, பிரசுரத்தனங்களின் (புதினப் பத்திரிகைகள், வானொலி, சிறு சஞ்சிகை போன்றவை) தன்மை என்பன ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்தவை. 'கனதியான இலக்கியத்துக்கும், வெகுசனப் பண்பாட்டின் வாசக ருசித் தயாரிப்புக்களுக்கு 1965-89க் காலப்பகுதியில் நிலவிய உறவு யாது?

இந்த மட்டத்திலேயே கிளப்பப்பட வேண்டிய மிக முக்கியமான பிரச்சினை, 'இலக்கியத்தின் கருத்து நிலையடிப்படைகள்' பற்றியதாகும்.

(அ) 1965-89க் காலப்பிரிவின் பிரதான இலக்கியக் கருத்துநிலை எடுகோள்கள் யாவை?

(ஆ) 'எழுத்தாளன் தனது கருத்து நிலையெனக் கூறிக் கொள்ளும் கருத்துநிலை அவனது ஆக்கங்களில் எந்த அளவுக்குக் காணப்படுகின்றது?'

எழுத்தாளரும், கருத்து நிலையும் என்ற இவ்வியல் பற்றிய ஆய்வு மிகவும் நுட்பமாகச் செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். ஒரு குறிப்பிட்ட எழுத்தாளன், ஒரு குறிப்பிட்ட கருத்து நிலைதான் தனக்கு வேண்டிய வாழ்க்கை நோக்கையும், புலமையுந்துதலையும் தருகின்றது என்று கூறிக்கொள்ளலாம். ஆனால் அவனது படைப்புக்கள் வழியாக மேற்கிளம்பும் கருத்து நிலை அவ்வாறு கூறுவதற்கு முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒன்றாக அமைந்து விடுவதுண்டு. இதற்கான நல்ல உதாரணம் 1965க்கு முற்பட்ட ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்திற்

காணப்பட்டது. எஸ். பொன்னுத்துரை தான் முற்போக்கு வாதத்துக்கு எதிர் என்றும், தனது இலக்கிய நோக்கு நற்போக்கானது என்றும் கூறினாரெனினும், அவரது படைப்புக்களில் அந்த 'நற்போக்கு'க் கருத்துநிலை காணப்படவேயில்லை, உண்மையில் படைப்புக்களை மாத்திரம் வைத்துநோக்கும் பொழுது, பொன்னுத்துரையின் கருத்துநிலை அக்கால கட்டத்தில் மேலாண்மையுடன் நிலவிய இலக்கியக் கருத்து நிலைக்கு முரணானதாக அமையவில்லை என்பது தெரிய வரும்.

எழுத்தாளன் - கருத்து நிலை இயைபு பற்றிய இந்த வினா மிக முக்கியமானதாகும். ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர். பலரின் பகட்டுப் பொய் முகங்களைக் கிழித்தெறிவதற்கு இது பெரிதும் உதவும். யதார்த்த வாதம் பற்றிய இலக்கியத் தெளிவில்லாத முற்போக்குப் போலிகளையும், படைப்பின் அமைப்பினூடே தொழிற்படும் கருத்துநிலைத் தொழிற்பாட்டுத் தெளிவில்லாத அழகியல் வாதப் போலிகளையும் இனங் கண்டறிவதற்கான வழிமுறை அவர்கள் படைப்புக்களிற்காணப்படும் கருத்து நிலைபற்றிய ஆய்வுதான்.

இந்த மட்டத்தில் எழுப்பப்படும் இவ்வினாக்கள் மூலம், இலக்கியப் பம்மாத்து வாதங்களின் போலித்தன்மைகளையும், எளிமை வாய்பாடுகளின் ஆழமின்மைகளையும் மிகச் சுலபமாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

மேற்கூறிய இரு மட்டத்து உசாவல்களும், ஏதோ ஒரு வகையில் 'படைப்பாளி' 'படைப்பு' சம்பந்தப்பட்டவையே.

மூன்றாவது மட்டத்தில் எடுத்து நோக்கப்பட வேண்டுவது, படைப்புக்களின் சூழமைவு (Context) பற்றியதாகும்.

"1965-89க் காலப்பகுதியில் நடந்தேறிய இலக்கிய நிகழ்வுகள் எத்தகைய அரசியல் - சமூக - பொருளாதாரச் சூழமைவினுள் நடைபெற்றன' என்பது முக்கியமான வினாவாகும்.

இவ்ஆய்வு மிக நிதானமாகச் செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். ஏனெனில் இந்த அணுகுமுறைப் பிரயோகத்தில் பல, பிழையான கருதுகோள்கள் எழுத்தாளர்களிடையேயும், தம்மை விமரிசகர்கள் என்று கருதிக் கொள்வோர் பலரிடையேயும் நிலவுவதைக் காணலாம். தவறான இக்கருதுகோள்களுள் பிரதானமானவை இரண்டு.

- 1) இலக்கியம் என்பது சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்பது
- 2) அரசியலில், சமூகத்தில் காணப்படுபவை இலக்கியத்திலும் காணப்படும் என்பது.

இலக்கியம் ஒளித்தெறிப்புப் போன்ற ஒரு நிகழ்வேயன்றி, பிம்பப் பிரதிபலிப்புத் தொழிற்பாடன்று.

இந்தக் காலகட்டத்தில் இலங்கையின் அரசியல் மட்டத்தில் இரு முக்கிய நிகழ்வுகள் காணப்பட்டன.

(அ) 1965-1989க் காலப்பகுதியில் காணப்பட்ட இன ஒற்றுமை என்ற அடிப்படையிலான தேசிய வாதம். துரதிர்ஷ்டவசமாக இந்த நோக்கு தமிழ் இடதுசாரிகளிடையே மாத்திரமே காணப்பட்டது. சிங்கள இடதுசாரிகள் பலரிடையே தேசியவாதம் என்பது சிங்கள முதன்மை வாதத்தின் வெளிப்பாடாகவேயிருந்தது.

இந்தப் பகைநிலைத் தேசியவாதத்தினை எதிர்த்த பிரிவினைவாதம்.

"இந்த இரண்டு வாதங்களும் தத்தமது அரசியலை ஒரே மாதிரியாகவே நடத்தி வந்தன என்பது சுவாரஸ்யமான உண்மையாகும்.

(ஆ) 70களில் முளைவிட்டு, எண்பதில் முனைப்பெய்திய இளைஞர் தீவிரவாத இயக்கம்.

இது அரசியலின் தன்மையை மாற்றிற்று. அத்துடன் இலங்கையமைப்பினுள் அக்கினிப் பிழம்பாக உள்ளே கனன்று கொண்டிருந்த அரசு-பேரினவாத எரிவாயுவை வெளிக்கொணர்ந்தது. அந்தப் பேரினவாதத்தின் வெடிப்பில், (அரசு பாதுகாப்புப் படைகளின் ஒடுக்குமுறைத் தாக்குதல்களில்) அதுகாலவரை நிலவி வந்த அரசியற்பண்பாட்டின் ஆழமின்மையையும், வெறுமையையும் உணரக் கூடியதாகவிருந்தது. அத்துடன் அதன் ஒரு புடைச் சார்பும் அதுவரை அதனை நம்பாதிருந்தவர்களுக்கே புலனாகிற்று.

புதிதாகத் தோன்றிய இந்தத் தீவிரவாதப் போராட்டம் முன்னர் நிலவிய அரசியல் பண்பாட்டை முற்றிலும் நிராகரித்தது. இனக்குழு, மத தனித்துவத்தின் அவசியத்தை வற்புறுத்திற்று.

இது ஒரு புதிய 'உணர் நிலை / நெறி ஆகும். இதன் இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் யாவை? இந்த 'உணர் நிலை/ நெறி' வரப்போகின்றது. வந்து கொண்டிருக்கின்றது என்பதைக் காட்டிய இலக்கிய ஆக்கங்கள் யாவை? இலக்கிய கர்த்தாக்கள் யார்?

'இலக்கியத்தை இவ்வரசியல் நிகழ்வு எவ்வாறு பாதித்தது' என்பது ஒரு முக்கியமான வினா. அதேயளவு முக்கியமான இன்னொரு வினா, 'இந்த இயக்கத்தின் உருவாக்கத்திலும் வளர்ச்சியிலும் இடம் பெற்ற இலக்கியச் சிந்தனைகள் யாவை? எழுத்தாளர்கள் யார்? படைப்புக்கள் எவை?' என்பதாகும்.

இந்த இரண்டாவது வினா முக்கியமான ஒன்றாகும். ஏனெனில், இளைஞர் தீவிரவாதத்தின் முன்னணியில் நின்றோர் தத்தமது

இயக்கங்கள் பற்றிய வளர்ச்சியில் இலக்கியத்தின் பயன்பாடு முக்கியமானது என்ற கருத்துடையோர் ஆவர். இந்தத் தீவிரவாதிகள் பலர் வெகுசனத் தொடர்புச் சாதனங்கள் தம்மீது ஏற்படுத்திய பாதிப்பை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள். இலக்கியத்துக்கும், இயக்கத்துக்கும் வன்மையான தொடர்பு நிலவ வேண்டும் என்பது இவர்களின் கருத்துநிலை எடுகோளாகும்.

அரசியலிற் புதிய சகாப்தத்துக்கு வழிவகுத்த இளைஞர் தீவிரவாதம், சமூக நிலையின் புதிய சகாப்தமொன்றிற்கு வழி வகுத்துள்ளதா, வழி வகுக்கின்றதா என்பது மிக முக்கியமான ஒரு வினாவாகும்.

'தமிழர்களின் அரசியல் வாழ்வை மாற்றியுள்ள இப்போக்கு சமூக வாழ்வை மாற்றிவிடாது பார்த்துக் கொள்வதற்கான சமூகப் பேணுகை முயற்சிகள் பல நிகழ்வதையும் அவதானித்துக் கொள்ள நாம் தவறக் கூடாது.

இந்தப் புதிய சமூக - அரசியல் சகாப்தத்தின் இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் யாவை? அவை எந்த அளவுக்கு 'நேர்மையான' வெளிப்பாடுகளாக அமைந்துள்ளன?

இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வுக்கு இந்த மூன்றாவது மட்ட வினாக்கள் முக்கியமானவையாகும். எனவே அவற்றைத் தொகுத்து நோக்குதல் தெளிவினைத் தரும்.

நிகழ்வுகளின் நிகழ்ச்சிகளின் சூழமைவு அவற்றை விளங்கிக் கொள்வதற்கான உணர்நிலை / உணர்நெறி, இந்த உணர் நிலை/ நெறி காரணமால் நிகழும் புலப்பதிவுகள் (Perceptions) இப் புலப்பதிவுகள் காரணமாகப் பிரச்சினைகள் நோக்கப்படும் முறைமைகள், இந்த நோக்கு மேற்கிளம்பும் படைப்புக்கள் எனத் தொடர் வண்டிபோல ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வரும் வினாக்கள் இக்கால கட்டத்தில் தோன்றும் இலக்கியங்களின் தன்மையைத் தெளிவுபடுத்தும்.

இலக்கியங்களின் தோற்றத்துக்கான வரலாற்று ஊற்றுக் கால்கள் பற்றிய இந்த வினாத் தொடரில் இன்னுமொரு முக்கிய விடயமுண்டு. அது பின்வருமாறு.

இலக்கியம் என்பது வரலாற்றின் சிசு என்பது எத்துணை உண்மையோ அத்துணை 'உண்மை இலக்கியமும் வரலாற்றை உருவாக்குவது என்பதாகும்'.

அதாவது இப்புதிய புலப்பதிவுகளுக்குக் காலாகவிருந்த இலக்கியங்கள் யாவை? இளைஞரியக்கம் மீதிருந்த இலக்கியச் செல்வாக்குகள் யாவை? இந்த இளைஞர்கள் யார் யாரை வாசித்தார்கள், யார் யார் எழுதிய எவ்வெவ்வி லக்கியங்கள் அவர்களுக்கான தூண் நுதல்கள்,

உந்துதல்களாக அமைந்தன என்பதும் முக்கியமான ஒரு வினாவாகும்.

இது சம்பந்தமாக, எனக்குத் தெரிந்த அளவில், இளம் போராளிகள் மீது கவிதை ஏற்படுத்திய தாக்கம் மிகப் பெரியது என்றே கருதுகின்றேன். நுஃமான் மொழி பெயர்த்த 'பாலஸ்தீனக் கவிதைகள்' தொகுதி முக்கிய செல்வாக்கு ஊற்றுக்களில் ஒன்றாகும்.

நான்காவது மட்டத்தில் கிளப்பப்பட வேண்டிய பிரச்சினை, '1965-89க் காலப் பகுதியில் ஈழத்தில் ஏற்பட்ட தமிழிலக்கிய அபிவிருத்திகள் அனைத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் முற்று முழுதான அபிவிருத்தியினுள் எத்தகைய இடத்தைப் பிடிக்கின்றன' என்பது முக்கியமான ஒரு வினாவாகும்.

தமிழிலக்கியத்தின் பூரணமான பயன்பாட்டைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு அதன் பலதேச வளர்ச்சியையும் இணைத்துக் கொள்வது மிக அவசியமான ஒன்றாகும். தமிழ்நாட்டு அநுபவங்கள் தமிழிலக்கியத்தின் செழுமைக்கும், வளர்ச்சிக்கும் உதவியுள்ள நெறிமுறைகள் பற்றிய அறிவும், பரிச்சயமுமின்றி, இலங்கையின் தமிழிலக்கியச் செழுமையை அதிகரித்துவிட முடியாது. ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் தனித்துவத்தை வற்புறுத்தும் அதே வேளையில், அதுவே முழுத் தமிழிலக்கியமும் என்ற மனோபாவத்தை விட்டொழித்தல் அவசியமாகும்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்ட தமிழிலக்கிய வரலாற்றை, இலங்கை, தமிழகப் போராட்டமாகவே பார்த்து, நம்முடைய ஆள் தான் அதில் முதல் இதில் முந்தியவர் என்று எரிந்த கட்சி எரியாத கட்சி ஆடும் ஒரு விசித்திரப் போக்கும் ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் மரபுநிலை அமிசங்களுள் ஒன்று என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. 'இது சைவமும் - தமிழும் வாதம் இலங்கையில் வளர்ந்த, வளர்க்கப் பட்ட முறைமையின் தவிர்க்கமுடியாப் பெறுபேறு ஆகும்.

II

மேலே எடுத்துக் கூறப்பட்ட நான்கு மட்ட வினாக்களும் தனித்தனியே எடுத்துக் கூறப்பட்டாலும் அவை ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்தவை என்பது ஆழமாக நோக்கும் பொழுது புலனாகும்.

இக்கட்டுரையின் இரண்டாம் பகுதியில் முதலாவது மட்டத்தில் கிளப்பப் பெற்ற சில வினாக் கூறுகளின் விடைகளை நோக்க விரும்புகின்றேன்.

1965-89க் காலப்பகுதியின் மிக முக்கியமான இலக்கியச் செல்நெறிகள் எனக் குறிப்பிடத்தக்கவை,

1. 1965க்கு முன்னிருந்தே எழுத்துலகில் இருந்து வந்தோரின் படைப்பு முதிர்ச்சி.
2. பழைய அரசியல் உணர் முறைகளையும் அறிமுறைகளையும் புதிய உணர்முறை நெறிகளின் கவிதைக் குரல்கள்.

3. ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் பெண்நிலை வாதப் படைப்புயிர்ப்பு.
4. மேலே குறிப்பிட்ட புதிய உணர்முறை நெறி முதன் முதலில் சிறுகதை இலக்கியத்தினுள் அழியா ஒவியமாக்கும் படைப்புக்கள் ஆகியன ஆகும்.

இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் எடுத்துக்காட்டுத் தருவது விமரிசனக் கடப்பாடு ஆகும்.

1. டானியலின் 'கானல்' நாவல் இக்காலத்து பெறுபேறுகளில் ஒன்று. இலக்கிய முதிர்ச்சிப் போக்கினைக் காட்டிய முக்கியமானோருள் சாந்தன், நந்தி, தெணியான் முக்கியமாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர்கள்.
2. சேரன், இளவாலை விஜேந்திரன் முதலானோரின் கவிதைகள்.
3. கோகிலா மகேந்திரனின் 'வந்து சேருகை' (பெண் எழுத்தாளர்களிலிருந்து பெண் நிலை எழுத்தாளர்கள் வரை)

சொல்லாத சேதிகளின் பொருள் ஏற்படுத்தும் பண்பாட்டுத் திகைப்பு

கற்பு பற்றியும்

மழை பெய்யெனப் பெய்வது பற்றியும்

கதைக்கும்.....

அவர்கள் எனது உடலையே

நோக்குவர்

கணவன் தொடக்கம்

கடைக்காரன் வரைக்கும்

இதுவே வழக்கம்.

'அவர்கள் பார்வையில்' அ.சங்கரி (அ.சங்கரியின் 'இடைவெளி'களும் கவிதையும் மிக முக்கியமானது)

4. ரஞ்சகுமாரின் சிறுகதைகள் 'மோகவாசல்' தொகுதியில் வரும் 'கோசலை' 'கோளறு பதிகம்' என்பன போன்று, இலக்கிய முழுமையுடன் வெளிவந்த, இயக்கப் போராட்டம் பற்றிய புனைகதைகள் மிக மிகச் சிலவாகவே இருக்க முடியும்.

இந்த எடுத்துக்காட்டுகளுக்கு மேலேயும் தரப்படக் கூடிய பெயர்கள் இருக்கலாம். ஆனால் எந்தப் பட்டியலிலும் இந்தப் பெயர்கள் இல்லாது போய்விட முடியாது என்று கருதுகின்றேன்.

இக்கால கட்டத்தின் ஒரு முக்கிய அமிசம் ஈழத்திலக்கியத்துக்கான வாசகர் வட்ட வளர்ச்சியாகும். இத்துறையில், 'சிரித்திரன்' சஞ்சிகையின் பங்கும், செங்கை ஆழியானின் பங்கும் கணிசமானவையாகும்.

1965-89க் காலப்பகுதியின் குறிப்பிடத்தக்க 'போக்கு'களாகப் பின்வருவனவற்றை நான் பதிவு செய்து கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

1. இக்கால கட்டத்தில் மரபுவழி இலக்கியம் பெற்றிருந்த / பெற்று வரும் சமூக அத்தியாவசியம், கோயில்கள் பற்றிய நூல்கள், மரபு மீட்டெடுப்புப் பற்றிய இலக்கிய முயற்சிகள் ஆகியன இத்துறையில் மிக முக்கியமானவை. நவீன இலக்கிய வடிவங்களே மேலாண்மையுடைய இலக்கிய வெளிப்பாட்டு வாய்க்கால்களாக அமைந்துள்ளன வெனிணும், மரபு வழி இலக்கியப் போக்கினைப் பேணும் ஒரு தன்மை முக்கியமாகக் காணப்படுகின்றது. 'ஈழத்தின் இலக்கிய வரலாறு பற்றிய ஆய்வுகள் வழங்கிய விழிப்புணர்வினைப் பயன்படுத்தி இந்தப் பாரம்பரிய இலக்கியங்களைச் சமூக இணைபுடையனவாகக் காட்டும் ஒரு முயற்சி வலுவுடன் தொழிற்படுவது கண்கூடு. இது சம்பந்தமான முக்கியமான, ஆழமாக யோசிக்கப்பட வேண்டிய ஒரு விடயமுண்டு. 'இந்த மரபிலக்கியப் பேணுகையுணர்வின் சமூகப் பின்னணி, சமூக இலக்கு யாது' என்பதேயாகும்.

இது, 'மாறுகின்ற அரசியற் பண்பாட்டுக்கிடையே ஒரு சமூகப் பண்பாட்டை மாறவிடாது பேணுகின்ற ஒரு முயற்சியா?' அன்றேல், பூரணமான சமூக மாற்றத்துக்கு வேண்டிய பாரம்பரியம் பற்றிய தெளிவினைப் பெறுவதற்கான ஒரு முயற்சியா?

யாழ்ப்பாணத்துச் சமூக அமைப்பின் பாரம்பரியத் தன்மை (அதாவது அதன் அதிகார வரன்முறைப் பேணுகை, சொத்துரிமைக் கையளிப்பு முறைமை, விவாகவாக்க முறைமை முதலியன) இன்னும் இறுக்கமாகப் பேணப்படுகின்ற பொழுது, அந்தப் பாரம்பரியத் தொடர்ச்சியினைப் பண்பாடு, கலை, இலக்கியத் துறையில் எவ்வாறு இனங்கண்டு கொள்வதென்பது முக்கியமான ஒரு வினாவாகும்.

சமூகவியற் கண்ணோட்டத்தில் இப்பிரச்சினையை நோக்கும் பொழுது, நவீனத்துவ வளர்ச்சிகளே பாரம்பரியத்தினைப் பேணுவதற்குப் பயன்படுத்தப் படுவதை அவதானிக்கலாம். ஆங்கிலக் கல்வி வந்த பொழுது அதை ஒரு சிலருக்கு மாத்திரம் கட்டுப்படுத்தி வைப்பதன் மூலம் யாழ்ப்பாணம் தனது சமூக மேலாண்மை முறைமையை ஏறத்தாழ ஒரு நூற்றாண்டு காலம் பேணி வந்தது. அதேபோன்று நவீனத்துவ வளர்ச்சிகளை உள்வாங்கிக் கொள்ள பாரம்பரியமும் நெகிழ்ந்து கொடுத்துக் கொண்டது. இதனை யாழ்ப்பாணத்தின் புதுப்பணக்கார வட்டப் பெருக்கத்திலும், அந்த

வட்டப் பெருக்குக் காரணமாக அண்மை காலத்தில் ஏற்பட்டுள்ள கோயில்களின் தொகை வளர்ச்சியிலும், கும்பாபிஷேக அதிகரிப்பிலும் கண்டு கொள்ளலாம்.

இத்தகைய ஒரு சூழலில், மரபுவழி இலக்கியம் போற்றப்படுகின்றமை ஆச்சரியத்தைத் தருவது அன்று.

2. அடுத்த முக்கிய இலக்கியப் போக்காக நான் அவதானிப்பது, இலக்கியத்தை தப்புகைக்காக (Escape) சாதனமாகப் பயன்படுத்தும் ஒரு செல்நெறியாகும்.

இலக்கியத்துக்கு ஏற்பட்டுள்ள 'சமூக மவுசி'னைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, அதனைச் சமூக ஆய்வுக்கான ஒரு சாதனமாகவோ, அன்றேல் சமூகப் பிரச்சினைகளையும் அச்சமூகப் பிரச்சினைகள் வழிவரும் மனித இடர்ப்பாட்டு நிலைகளையும் விமரிசிப்பதற்கான ஒரு கலை முயற்சியாகவோ கொள்ளாது, இலக்கியத்தை உண்மையான 'பொழுதுபோக்குச் சாதனமாக, (அதாவது பொழுதைப் போக்குகின்ற ஒருமுறைமையாக)ப் பயன்படுத்தும் ஒரு தன்மை வளர்ந்து வருவதை நாம் அவதானித்தால் வேண்டும்.

இத்தன்மை காரணமாகவே 'பட்டி மன்றங்கள்' முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. பட்டி மன்றத்தில் இலக்கியம் 'தப்பித்தலுக்கு'ப் பயன்படுவது கண்கூடு.

ஒரு புறத்தில் இலக்கியத்தின் சமூகக் கனதி அழுத்தப்பட, அழுத்தப்பட மறுபுறத்தில் மக்களின் இலக்கியப் பரிச்சயத்தைப் பயன்படுத்தி அதனைப் பொழுது போக்காக, (அதாவது, இன்றைய கவலைகள், அந்தரங்கள், சிரத்தைகளிலிருந்து விடுபடுவதற்கான ஒரு வழிமுறையாக)ப் பயன்படுத்தும் தன்மை வளர்ந்து வந்துள்ளமையை அவதானிக்கலாம். இலக்கியம் ஏற்படுத்தும் நினைப்புணர்வைப் பயன்படுத்தி இலக்கியத்தின் சமூகக் கனதியிலிருந்து விடுபடுவதற்கான ஒரு சமூக - இலக்கிய நடைமுறையாகவே பட்டிமன்றங்களைக் கொள்ளல் வேண்டும். தமிழிலக்கியத்தின் கொடுமுடியான கம்பனே இதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை சுவாரசியமான ஓர் உண்மையாகும். கம்பனின் ஆழத்தை மறந்து அகலத்தை வற்புறுத்த இது உதவிற்று. பெரியமேளம், சின்னமேளம் போன்று பட்டி மன்றமும் ஒரு வரன்முறையான பொழுது போக்குக் கலையாயிற்று.

இலக்கியத்தைச் சமூகப் புரட்சிக்காகப் பயன்படுத்தும் ஒரு கருத்து நிலை ஒருபுறத்தில் தொழிற்பட, மறுபுறத்தில், இலக்கியத்தை வலி நிவாரணத் தைலமாகப் பயன்படுத்தும் ஒரு தப்புகை முயற்சி, பட்டி மன்ற இலக்கிய நடவடிக்கையாக மறுபுறத்தில் தொழிற்பட்டது.

இப்பண்பினை நான் மேலே கூறிய பாரம்பரியத் தொடர்ச்சியுடன் இணைந்து நோக்கும் பொழுது தான் இதன் சமூக முக்கியத்துவம் புலனாகும்.

3. 1965-89இன் பின்றுகூற்றில் ஏற்பட்ட 'விமரிசன வலுக்குறைவு' முக்கியமான ஒருபண்பாகும். ஏறத்தாழ 1960 முதல், 1975 வரை, ஈழத்திலக்கிய அபிவிருத்தியில் 'விமர்சனக் கடுங்கோன்மை' ஒன்று நிலவியதாகவே பலர் கருதுவர்.

முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் மிக முக்கியமான இலக்கியப் பண்பு படைப்பும் விமரிசனமும் கைகோர்த்துச் சென்றமையாகும். குறிப்பாக அறுபதுகளில் விமரிசனம் வழிகாட்ட முற்போக்கு இலக்கியம் வளர்ந்தது. மேலும், அந்த விமரிசனம் முற்போக்கு வாதத்துக்கும், அதன் வழி வரும் படைப்புக்களுக்கும் அங்கீகாரத்தை வழங்கிற்று முழுத் தமிழிலக்கியப் பின்புலத்தில், இந்தப் புதிய வளர்ச்சிகள் நியாயப்படுத்தப்பட்டன. இந்த விமரிசனத்தினாலும் முக்கியமாக விமரிசகர்களாலும் தான் இலக்கியத்தில் பழைமை வாதம் முற்றிலும் தோற்கடிப்பட்டது. இதனை முற்போக்கு இலக்கிய வளர்ச்சியின் ஒரு முக்கிய பலா பலனான மரபுப் போராட்டத்திற் கண்டு கொள்ளலாம்.

மரபுப் போராட்ட வெற்றி நவீன இலக்கியத்தை நிலைநிறுத்திற்று. நவீன இலக்கியத்திலும் முற்போக்கு இலக்கியத்தை ஏற்காதோர், முற்போக்கு வாதத்தை எதிர்த்த பொழுது இந்த விமரிசன ஆற்றல் அவர்களுக்கெதிராகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. அந்தக் கட்டத்திலேதான் விமரிசனக் கடுங்கோன்மையொன்று நிலவியதாகக் கருதப்பட்டது.

பின்னர் 60-70களில் இந்த விமரிசன முறைமையாக அதன் பிரதான பயில்வாளர்களும் பல்கலைக்கழக அமைப்பினுள் இடம் பெறும் நிலை ஏற்பட்டது. அதனால் அது காலவரை ஒரு 'புரட்சி'யின் அங்கமாக விரிந்த விமரிசன முறைமை, அதன் பின்னர் ஏற்புடைத்தான இலக்கியக்கொள்கை / அமைப்பு ஆகிற்று.

இலக்கிய விமரிசனம் முக்கியமானது என்ற அங்கீகாரத்தின் அடிப்படையில் முந்திய விமரிசன வலுவற்ற ஒரு விமரிசன முறைமை வளரத் தொடங்கிற்று. ஆழமின்மையும், பிற இலக்கியப் பரிச்சயமின்மையும், சமகாலச் சர்வதேசிய இலக்கியப் பரிச்சய மின்மையும் இந்தப் புதிய இலக்கிய விமரிசனத்தின் தரிசன வலுவைக் குறைத்தது. இன்னொரு புறத்தில், சர்வதேச இலக்கியப் பரிச்சயம் என்ற போர்வையில் நவ வேட்கைவாதம் தெளிவற்ற விமர்சன உரைகல்களைப் பற்றிப் பேசியது, மூன்றாவது, கல்வித் தேவைகள் (பரீட்சைகள்) காரணமாக ஒருவித எளிமைப்பாடு (பாட புத்தக எளிமைப்பாடு) பரவத் தொடங்கிற்று.

இவற்றால் 1960-1975 இலிருந்த விமரிசன இறுக்கம் 1977-89இல் இல்லை.

'புலவன் எதைச் சொல்கிறான், எப்படிச் சொல்கிறான், அதிலுள்ள சிறப்பு யாது?' எனும் இலக்கிய நயப்பு வாய்பாட்டை, நாவலுக்கும், சிறுகதைக்கும் (க.நா.சு. சொன்னது போன்று): 'காலட்சேப' விதப்புரைகளும் தான்.

விமரிசனத்தால் வழிநடத்துதல் எனும் கண்ணோட்டம் சமூக வலிமை குன்றி நிற்கும் காலகட்டம் இது.

எண்பதுகளின் பிற்பகுதியிலேற்பட்ட இந்த விமரிசன வலுக்குறைவை மாற்ற முனையும் ஒரு புலமை முயற்சி. கிருஷ்ண ராஜாவின் 'விமரிசன மெய்யியல்' என்னும் நூலாகும். எண்பதுகளில் மிக முக்கியமான விமரிசன நூல்களில் அதுவும் ஒன்று.

4. நான்காவதாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டுவது - இக்காலகட்டத்திற்கு காரணப்படும் இலக்கியமல்லாக கலைகளின் முக்கியத்துவ முகிழ்ப்பாடாகும்.

குறிப்பாக நாடகம், ஓவியம் ஆகிய இரு துறைகளிலும் மிகக் கணிசமான வளர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது. இந்த இரு கலை வடிவங்களும் சமூக நிகழ்வுகளின் 'ஒளித் தெறிப்புக்களாக' மேற்கிளம்பியுள்ளன.

நாடகத்தைப் பொறுத்தவரையில் 1965-89க் காலப்பிரிவின் முற்பகுதியில் நிகழ்ந்த கூத்து மீட்டெடுப்பும், நவீன வாக்கமும், (இவை வித்தியானந்தன் வழியாக வந்தவை) அவற்றையொட்டி வந்த சர்வதேச அரங்கின் பரிச்சயமும் அறிவும், அவற்றைத் தளமாகக் கொண்ட பயில்வும் (இந்தப் பயில்வில் தாசீசியஸ், நா.சுந்தரலிங்கம் முக்கியமானவர்கள்) பயிலலினால் எண்பதுகளில் அச்சுச்சாதனம் சாதிக்க முடியாததை அரங்கு சாதிக்க முன்வந்தது. 'மண் சுமந்த மேனியர்' அரங்கின் முக்கியத்துவத்தை நிலைநிறுத்திற்று ம.சண்முகலிங்கத்தின் அரங்கப்பணி அந்த அற்புதத்தை நிகழ்த்திற்று.

அதன் பின்னர், நாடகமும் அரங்கியமும் கல்வி விடயமானதும், நாடகம் முக்கிய கலை வடிவமாக முகிழ்ந்தது. இந்தக் காரண காரிய ஊடாட்டத்தின் உச்சக் கட்டமாக நாடகம் பல்கலைக்கழகப் பயில் நெறியாகிற்று. மௌனகுரு அரங்குலகின் இந்தத் தொடர்ச்சிகளின் நல் உதாரணமாக விளங்குகிறார்.

இலக்கியத்தின் மூலம் மாத்திரமே சமூகத்தைச் சித்தரிக்கும் நிலைமை படிப்படியாக விடுபட்டு, அந்தச் சித்தரிப்பினை நாடகத்திலும், ஓவியத்திலும் செய்யும் ஒரு கலைச் செல்நெறி எண்பதுகளில் ஏற்பட்டுள்ளது. ஓவியம் பற்றிய பிரக்ஞை, ஓவியக் கண்காட்சிகள், இலக்கிய - ஓவியத் துறை ஊடாட்டங்கள், ஆகியன இச் செல்நெறியின்

வளர்ச்சிக்கு உதவியுள்ளன. எனினும் ஓவியம் பற்றிய பிரக்ஞை இன்னும் 'விதை நிலை'யிலேயே உள்ளது. இனித்தான் வளர வேண்டும்.

கலை இலக்கியத் துறையின் நேர்நிலைப் போக்குகளை நோக்கிய நாம் ஒரு முக்கியமான எதிர்நிலை அமிசத்தையும் குறித்துக் கொள்ளல் வேண்டும். 1965-89க் காலப்பகுதி முழுவதுமே தமிழ் மொழி மூலக் கல்விக் காலம் தான். ஆனால் சமூக விஞ்ஞானம் முதல் பௌதிக விஞ்ஞானம் வளர சகல துறைகளிலும் தமிழே பாடமொழியாக இருந்தது. ஆனால் இத்துறைகளின் எழுதப்பட்ட சிந்தனை நிலைப்பட்ட தமிழ் ஆக்கங்கள் எத்தனை என்பது பற்றி உன்னிப்பாகச் சிந்திப்பது அவசியமாகும். அதாவது தமிழைச் சிந்தனைக் கருவூலங்களின் தொடர் மொழியாக்குவதில் மிகப்பெரிய குறைபாடு காணப்பட்டு வந்துள்ளது. காணப்படுகின்றது. இந்தக் குறைபாட்டை ஓரளவு போக்குதற்கு முயன்றவர் சபா- ஜெயராசா ஒருவர் தான்.

-ஜனவரி 1990

ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தில் முற்போக்குவாதத் தொழிற்பாடுகள்

நடந்தவை, நடக்கவேண்டியவை பற்றிய ஒரு குறிப்பு.

இந்நூற்றாண்டு முடிவுறும் இன்றைய காலகட்டத்திலிருந்து பின்னோக்கிப் பார்க்கும் பொழுது ஈழத்தமிழ் நவீன இலக்கியவளர்ச்சியில் முற்போக்குவாதம் குறிப்பாக 1950களின் பின்னர் முக்கியமான ஓர் இடத்தைப் பெறுகின்றது என்பது பற்றிக் கருத்தொருமைப்பாடே உண்டு. அந்த இடம் எத்தகையது என்பது பற்றிய வாதப் பிரதிவாதங்கள் அன்று தொடக்கம் இன்று வரை காணப்பட்டுள்ளனவெனினும், 1950க்குப் பிந்திய குறிப்பாக 1950 - 1980க்கால இலக்கிய வளர்ச்சியில் இந்த இலக்கியக் கருத்து நிலைமிகமுக்கியமான ஓர் இடத்தினை வகித்தது என்பதில் ஐயப்பாட்டுக்கு இடமில்லை.

முற்போக்கு இலக்கியத்தின் பிரதான பயன்பாட்டினை அது இலக்கியம் பற்றி முன்வைத்த "கோட்பாட்டிலே கண்டு கொள்ளலாம். "சமூக மாற்றத்துக்கான செயற் பாடுகளில் இலக்கியத்துக்கு முக்கியமான ஓர் இடம் உண்டு, சமூகத்தின் மேற் செல்கைக்கு இலக்கியம் வழிகாட்ட வேண்டும். அதனைச் சாதிப்பதற்கான அதன் அணுகுமுறை வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைத் தெளிவுபடுத்துவதாக அமைய வேண்டும்." என்பவை இந்தக் கோட்பாட்டின் தளமாக அமைந்தன. இந்த இலக்கியக்கோட்பாட்டுக்கு ஓர் இடதுசாரி அரசியல் இயல்பு இருந்தது.

இந்தக் கோட்பாடு முன்வைக்கப்பட்டு இயக்க நிலைப்படுத்தப்பட்ட காலப் பின்னணி மிக முக்கியமானதாகும்.

இலங்கையில், ஐம்பதுகளில் இலவசக்கல்வி காரணமாகக் கல்வி அதற்கு முன்னர் பரவாத அடிநிலைச் சமூகங்களுக்குப் பரவி இருந்தது. அந்த அளவுக்கு அடிநிலை மக்களின் சமூக, அரசியல் அபிலாசைகள் அதிகரித்திருந்தன. அதே வேளையில் சுய மொழிக் கல்வியும் வளரத்தொடங்கிற்று.

இவ்வேளையிலே கொண்டு வரப்பட்ட தனிச்சிங்களச் சட்டம் (1956) தமிழ் மொழிப் பயில்வாளரிடையே தமது தனித்துவம் பற்றிய பிரக்ஞையை ஏற்படுத்திற்று. அன்றைய இடதுசாரிச் சிந்தனை சிங்கள, தமிழ் ஒருமைப் பாட்டினை வளர்க்கலாம் என்பதில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தது.

இந்தப் பின்புலத்தில் முன்வைக்கப்பட்ட முற்போக்கு இலக்கியவாதம் சிங்களத்திலும் பார்க்கத் தமிழிலேயே முனைப்புடன் தொழிற்பட்டது. உண்மையில் அக்கால கட்டத்திலே சிங்களத்தில் இடதுசாரி இலக்கிய முனைப்புத் தமிழில் ஏற்பட்டதன் பின்னரே ஏற்பட்டதென்ற வரலாற்றுண்மையை மனங்கொள்ளல் வேண்டும்.

தமிழைப் பொறுத்தவரையில் அக்கால கட்டத்தில் தேசிய இலக்கியம் என்பதற்கு முக்கியமான இரண்டு பரிமாணங்கள் இருந்தன. ஒன்று இங்கு எழுதப்படும் இலக்கியங்கள். இந்த நாட்டில் வாழும் பிரச்சினைகளை இனங்காண்பதாகவும் முகம் கொடுப்பதாகவும் அமைய வேண்டும் என்பது (அதாவது இந்தியாவின் வணிக சஞ்சிகைகளின் செல்வாக்கிலிருந்து விடுபட்டு ஒரு சுதேச, ஈழத்து ஆக்க மரபினை வளர்ப்பது, மற்றது இந்த நாட்டுமக்களிடையே சுமுகமான உறவை வளர்ப்பது) இக்கால கட்டத்தில் தேசிய பூர்ஷ்வாவை வளர்ப்பதில் ஆர்வம் கொண்டிருந்த பத்திரிகை உலகின் ஒரு தேவையை இந்தக் கருத்துக்கள் பூர்த்தி செய்வனவாகவும் அமைந்தன.

இந்த இலக்கிய இயக்கம், இதுகாலவரை இயங்கிவந்த இலக்கிய நடவடிக்கை ஒழுங்கமைப்பிலிருந்து வேறுபட்டதாகும். இது ஒரே கருத்து நிலையுடையோரின் ஒழுங்கமைப்பாக இருந்தது. மேலும் அரசியல் இயக்கம் ஒன்றின் பண்பாட்டு முன்னணியாகத் தொழிற்பட்டது. மிக முக்கியமாக இதுகால வரை ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் பிரதான பயில்வாளர்களின் சமூக மட்டத்தினின்றும் வேறுபட்ட சமூக மட்டத்தினரை இது முக்கிய ஆக்க இலக்கியப் படைப்பாளிகளைக் கொண்டிருந்தது.

முற்போக்கு இலக்கியம் ஒரு புறத்தில் ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் என்ற குரலையும் அதே வேளையில் பாரம்பரியமான ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தினின்றும் வேறுபட்ட இலக்கிய உட்கிடக்கை வேண்டும் என்ற கோஷத்தையும் முன்வைத்து நாவலரைத் தேசிய வீரராக்கிற்று. அதே வேளையில் சமூகமாற்றத்தையும் வேண்டிநின்றது.

ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தில் முற்போக்கு இயக்கம் இவ்வாறு தொழிற்படத் தொடங்கியதனால் ஒரே வேளையில் இரண்டு சக்திகளிடமிருந்து எதிர்ப்பினைப் பெற்றது.

- (1) மரபு வாதம்
- (2) இடதுசாரி எதிர்ப்பு வாதம்

முதலாவது மரபுப்போராட்டத்துக்காளாயிற்று. இரண்டாவது இலக்கியத்தின் சமூக உட்கிடக்கை, அழகியல் என்பன பற்றிய விவாதங்கட்கு இடம் கொடுத்தது.

ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தில் முற்போக்குவாதத்தின் தாக்கம் பற்றி நோக்கும் பொழுது ஒரு மிகமுக்கியமான உண்மையை மனத்திருத்திக் கொள்ளல் வேண்டும். அதாவது முற்போக்குவாதத் தொழிற்பாட்டின் தாக்கம் ஈழத்தமிழிலக்கியத்திலே பிரதேசத்துக்குப் பிரதேசம் வேறுபட்டதாக அமைந்தமையாகும்.

யாழ்ப்பாணம் சமூகப்பாரபட்சமும் சாதிப்பிரச்சினையும் மிகுதியாகவுள்ள ஒரு அடக்குமுறைச் சமூகமாகையால் அங்கு, புதிதாகக் கல்வியறிவு பரவிய அடிநிலைக் குழுவினர் தத்துவத்துக்கான தமது அபிலாசைகளையும் தம்மைக் கீழ்நிலைப்படுத்திய அநுபவங்களையும் பற்றி எழுதினர். சாதிப் பிரச்சினை பற்றிய ஆக்க இலக்கியப் படைப்புக்கள் யாழ்ப்பாணத்திலே அதிகமாக வெளிவந்தன. அதனால் அங்கு இந்த இலக்கியத் தொழிற்பாடு ஒரு சமூகப் போராட்டப் பரிமாணத்தையும் பெற்றிருந்தது.

ஆனால் மட்டக்களப்பில் முற்போக்கு வாதம் பிறிதொருவகையான தாக்கத்தை ஏற்படுத்திற்று. தமிழ் - முஸ்லிம் எழுத்தாளரிடையே நல்லுறவு, சமூக எழுச்சிக்கான உந்துதல் ஆகியன அங்கு முக்கியத்துவம் பெற்றன, மட்டக்களப்பில் முற்போக்குத் தொழிற்பாடு கவிதைத்துறையில் மிக முக்கியமான முன்னேற்றங்களைக் கண்டது. ஒரு புதிய கவிஞர் தலைமுறை அங்கு தோன்றிற்று.

மலையகத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் முற்போக்கு வாதம் பெரிதும் உதவிற்று. மலையகத்துச் சமூகத்தை அலசும் புனை கதைகள் வெளிவரத் தொடங்கின.

1960களில் பரவிய இந்த முற்போக்கு அலை, திக்வெல்லை போன்ற இடங்களில் புதிய ஓர் இலக்கியத்தலைமுறை தோன்றுவதற்குக் காரணமாக விருந்தது.

முற்போக்கு இலக்கிய வாதத்தின் சமூகப் பரிமாணங்கள் இலக்கியத் தெளிவுறத் தெரியத் தொடங்கியதும் இந்த இலக்கியத்தைத் தமிழகத்து முற்போக்கு இலக்கிய சக்திகள் பெரிதும் வரவேற்கத் தொடங்கின.

இந்தப் பரஸ்பர நல்லுறவு வளர்ச்சியில் ஈழத்தின் முற்போக்கு இலக்கிய விமர்சன முறைமை முக்கிய இடம் பெற்றது. தமிழகத்தின் உடனடிச் சமூக அரசியல் தொழிற்பாடுகளுக்கு அப்பால் நியாயமான முற்போக்கு நிலைநின்று விமர்சனம் மேற்கொள்ளப்பட்ட பொழுது தமிழகத்து இலக்கிய வளர்ச்சிகள் பற்றிய ஒரு புதிய சாதனம் கிடைத்தது. இதனை அங்குள்ள கல்வி நிறுவனங்களும் பயன்படுத்தத் தொடங்கின.

முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் தாக்கம் இவ்வாறு படியத் தொடங்கிய வேளையில் இக்காலத்தில் வளர்ந்து வந்த இலக்கியப் பயில்வாளர் சிலர் இந்த இலக்கிய முற்போக்கு வாதத்தை முற்றாக மறுதலித்தனர் என்ற உண்மையையும் நாம் மறக்கக் கூடாது. இது சிந்தனை நிலையிலும், ஆக்கங்களைப் பற்றிய விமர்சன நிலையிலும் செய்யப்பட்டன. ஆனால்

இந்த மறுதலிப்புப் படைப்புக்களின் அமைப்பு, அழகியல் என்பன பற்றியதாக இருந்ததேயொழிய இலக்கியத்துக்கும் சமூகத்துக்குமுள்ள ஊடாட்டம் பற்றியதாகவோ, இலக்கியம் சமூகத்தைத் தளமாகக் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்பதை மறுப்பதாகவோ அமையவில்லை.

இந்த மறுதலிப்புக்கள் 1970களில் உச்சநிலையை எய்தின எனலாம்.

ஆனால் பின்னோக்கிப்பார்க்கும் பொழுது ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம், ஈழத்திலக்கியத்தின் சமூகமயப்பாட்டுக்கும் சனநாயக மயப்பாட்டுக்கும் பெரும்பணி ஆற்றியுள்ளது என்பது நிச்சயமான உண்மையாகும்.

கோட்பாட்டு ரீதியாகப் பார்க்கும் பொழுது ஈழத்தில் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் 1970களிலிருந்து இலக்கிய அணுகுமுறைக்கும், பயில்வுக்கும் என முன்மொழிவுகளை வைக்கவில்லை என்றே கூறவேண்டும். 1950 - 1970 களில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தின் செழுமையும் அந்தச் செழுமையின் தொடர்ச்சியுமே இன்றும் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தை முதன்மைப்படுத்துகின்றன எனலாம்.

1980களிலிருந்து இலங்கையின் வரலாற்றில் மிகமுக்கியமான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன. சிறுபான்மைப் பிரச்சினை இனத்துவப் பிரச்சினையாக மாறி, தேசியப் பிரச்சினையின் தன்மையையும் அளவையும் மாற்றியுள்ளது.

தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரையில் மிக முனைப்பான செயற்பாடுகளுக்கும் அந்தளல்களுக்கும் ஆட்பட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

இன்றைய நிலையில் தேசியம் என்பதற்கு ஒரு மீள் வரைவிலக்கணம் அவசியமாகிறது.

மார்க்ஸீயத்தின் அடிப்படை எடுகளான "சமூக இருக்கை பிரக்ஞையைத் தீர்மானிக்கின்றது" எனும் உண்மையை நோக்கினோமானால், இன்று தமது இருக்கையிலே பலமாற்றங்கள் ஏற்பட்டு விட்டன என்ற உண்மை புலனாகும்.

இன்று நாம் வகுக்கும் இலக்கிய நோக்கு என்பது இந்த இருக்கையைக் கணக்கெடுத்துக் கொள்வதாகவும், அந்த அடிப்படையில் "இலக்கிய உற்பத்தி" எவ்வாறு அமைதல் வேண்டும் என்பது பற்றிச் சிந்திப்பதாகவும் அமைதல் வேண்டும்.

இவ்வேளையில் நாம் இன்னொரு முக்கியமான விடயத்தையும் கவனத்திற்கொள்ளல் வேண்டும். சமதர்ம - முதலாளித்துவ அரசுச் சமநிலை போய், இன்று உலகம் ஏகதுருவப்பட்டு நிற்கிறது. உலக முதலாளித்துவம் இன்று தொழினுட்பமயமாக்கம், பூகோளவாக்கம் ஆகியனவற்றை உள்வாங்கிப் புதிய பரிமாணத்துடன் தொழிற்படுகின்றது. இதிலுள்ள முக்கியத்துவம் யாதெனில், சுரண்டல் முறைமை முற்றிலும் மாறியிருப்பதாகும்.

இந்த மாற்றங்களைப் பிரதிபலிக்கும் கருத்துப் புரட்சிகள் இரண்டு ஏற்

பட்டுள்ளன. ஒன்று 1960களில் ஏற்பட்ட “அமைப்பியல்வாத”ச் சிந்தனையாகும். இந்த அமைப்பியல்வாதச் சிந்தனை முறைமை மார்க்ஸியத்தையே உள்வாங்கிற்று. அல்தாலர் “அமைப்பியல்வாத மார்க்ஸியம்” பற்றிப் பேசினார். இந்த அமைப்பியல்வாத அணுகு முறையில் (அதாவது உலகின் “அமைப்புக்கள்” இயங்குகின்ற முறையில்) மனிதநடவடிக்கை முதன்மைப் படுத்தப்பட முடியாது போயிற்று.

அமைப்பியல்வாதத்தின் போதாமைகளும் பிற உலகச் சிந்தனைப் போக்கின் தன்மைகளும் “பின் அமைப்பியல்” வாதத்தினை ஏற்படுத்தின. அந்தச் சிந்தனையோட்டத்தின் படி இன்று உலகம் நவீனத்துவத்துக்கு அப்பால் சென்று பின் நவீனத்துவ நிலையை எய்தியுள்ளது என்று கூறப்படுகிறது. இந்த நோக்கில் மிகமுக்கியமாக அமைவது “மையநோக்கிலிருந்து (அதாவது உலக இயங்குகை சில மையப்புள்ளிகளில் அவற்றைச் சுற்றி நடப்பது என்ற கருத்திலிருந்து) விடுபட்டுச் செல்லும் தன்மையாகும்.

இந்த வளர்ச்சிகளினூடே இன்று பெண்ணிலை வாதம் ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. பால் வேறுபாட்டின் சமூகப் பரிமாணங்கள் பெண்களுக்கு ஏற்படுத்தி வந்துள்ள குறைபாடுகளை இவ்வாதம் முன் வைக்கின்றது.

இந்தப் பார்வைகள் எமது மரபை மீளவாசிப்புச் செய்து அதனுடைய உள் அந்தரங்கமான தன்மையை வெளிக் கொணரச் செல்கின்றன.

மார்க்ஸியத்தின், அரசுகள் வரலாற்றில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தையும் மனதில் கொள்ளல் அவசியம். மார்க்ஸியத்தின் அரசியல் வீழ்ச்சி காரணமாக, மார்க்ஸியம் ஓர் அரசியற் சக்தி என்ற நிலைமையை இழந்துள்ளது. இதனால் பல பார்வை மயக்கங்கள், நோக்குத் தடுமாறல்கள் ஏற்பட்டுள்ளன.

இத்தகைய இருக்கை - சிந்தனை மாற்றச் சூழலில் நாம் நமது சூழலில் இலக்கியத்துக்கு வைக்கக்கூடிய குறிக்கோள்கள் யாவை எனச் சிந்திப்பது முக்கியமாகின்றது.

இக் கட்டத்தில் நாம் ஒரு கருத்தினை வன்மையாக முன் வைத்தல் அவசியமாகின்றது.

முற்போக்குவாதத்தின் தர்க்கரீதியான வளர்ச்சியான மார்க்ஸியத்தை நமது ஆதார சுருதியாகக் கொள்வது அவசியமாகும்.

நாட்டின் நிலைமையையும் மக்களின் நிலைமையையும், கருத்துநிலைகளின் தொழிற்பாடுகளையும் ஒருங்கு சேர வைத்து நோக்கி, எவ்வித சுரண்டலுமற்ற மனிதத்துவத்தை இலக்காகக் கொள்வோமாக.

1996

அழகியல் மார்க்ஸியமும்

மார்க்ஸிய அழகியலும்

சமகாலத் தமிழ் இலக்கிய விமரிசனச் செல் நெறிகளுள் முக்கியமாக விதந்து கூறப்படத் தக்கவை இரண்டு - ஒன்று, ஜனரஞ்சக இலக்கியமும் அது காத்திரமான இலக்கியத்தைப் பாதிக்கும் வகையும். மற்றது, சமூக நோக்குடன் எழுதப்படும் ஆக்க இலக்கியங்களின் அழகியல் அமிசங்கள் பற்றிய சிரத்தை.

இரண்டாவது விடயம் பற்றி எழுதுபவர்களைப் பெரும்பாலும் இருவகையாக வகுக்கலாம், முதலாவது பிரிவினர் மார்க்ஸிய எதிர்ப்பு வாதிகள். இரண்டாவது பிரிவினர் மார்க்ஸிய நிலைபாட்டினை ஏற்றுக் கொள்பவர்களாகக் காட்டிக் கொண்டு மேற்குறித்த சமூக நோக்கமுடைய எழுத்தாளரின் (இவ்வெழுத்தாளர்களும் மார்க்ஸிய நிலைபாடுகளை உடையவர்கள்) ஆக்கங்களின் அழகியற் போதாமைகளை எடுத்துக் காட்டுபவர்கள்.

இக்கட்டுரை இந்த இரண்டாவது பிரிவினரின் பணி பற்றிய ஒரு குறிப்பேயாகும்.

அழகியற் போதாமைக் குறைபாடு (சில விடயங்களில் மார்க்ஸிய நோக்குத் தெளிவின்மையும்) உடையவர்கள் எனக் குற்றஞ் சாட்டப்படுபவர்கள், தமிழ் நாட்டிலும் இலங்கையிலுமுள்ள பொதுவுடைமைக் கட்சிகளுடனும், முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்துடனும் தொடர்பும், இவ்விரு நிறுவனங்களினதும் இலக்கிய நிலைபாடுகளைப் பிரதிபலிக்கும் ஆக்கங்களைப் படைத்தவர்கள் என்ற பெயரையும் உடையவர்களான எழுத்தாளர்களேயாவர். இவர்களிற் பெரும்பாலானோர் 1950ம், 1960 ஆம் தசாப்தங்களில் எழுதியோராவர். இவர்களும், இவர்களின் எழுத்துக்கு

முக்கியத்துவம் கொடுத்த விமரிசகர்களும் தாக்கப்படுவதுண்டு, சில வேளைகளில் அந்த ஆக்க இலக்கியகாரரிலும் பார்க்க விமரிசகர்களே பெரிதும் தாக்கப்படுவதுமுண்டு. குறிப்பிட்ட படைப்பிலக்கியகாரரைத் தவறாக வழி நடத்தியும், வேறு சில படைப்பிலக்கிய எழுத்தாளர்களுக்கு வேண்டிய முக்கியத்துவத்தைக் கொடாதும் தமிழிலக்கிய விமர்சனத்தைத் தகதாவழியிற் செலுத்தினர் என்ற குற்றச்சாட்டுகளின் பேரில் தாக்குதல் நடைபெறுதல் வழக்கு.

இவ்வெழுத்தாளர்கள் மீது சுமத்தப் பெறும் குற்றச்சாட்டுகள் யாவை? அவை எழுத்தாளருக்கெழுத்தாளர் வேறுபாடுடையன வெனினும் பொதுவாக நோக்கும் பொழுது பின்வரும் குறைபாடுகள் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன.

- (அ) கொள்கைப் பிடிவாதப் போக்குடைய, நெகிழ்வற்ற கோட்பாட்டிற்குரிய.
- (ஆ) ஆக்க இலக்கியத்தின் அழகியலடிப்படைகள் பற்றிய தெளிவும், அத் தெளிவினைப் பெறுவதற்கான அறிவுமில்லாததால் இவர்களின் ஆக்கங்கள் பிரசாரங்களாகவே அமையும் தன்மை.
- (இ) பிழையான விமரிசன அளவுகோல்கள் கொண்டு மதிக்கப் பெற்றுத் தவறான முறையில் உயர்த்தப்பட்டமை.

சுருக்கமாக நோக்கின், இவர்களது வாதம், 'இலக்கியம் என்பது சில தனித்துவமான பண்புகளைக் கொண்டது. முதலில் இலக்கியமாக இருத்தல் வேண்டும். அதன் பின்னரே மார்க்ஸிய இலக்கியமாக இருத்தல் வேண்டும்' என்பதேயாகும்.

அடுத்து இக் குற்றச்சாட்டினை முன்வைக்கும் விமரிசகர்களின் பொதுப்படையான தன்மைகளை நோக்குவோம்.

இவர்கள் முக்கியமாகப் புத்திஜீவிகள். நவீன இலக்கியத்தில் ஈடுபாடும் தொழிற் பாடும் கொண்டவர்கள். இலக்கிய ஆக்கம், விமரிசனம் பற்றிய சமகாலச் சிந்தனைகளை அறிந்தவர்கள். பிரதானமாக மார்க்ஸிய அழகியல் பற்றிய ஈடுபாடு கொண்டவர்கள். மார்க்ஸியத் தத்துவக் குடையின் கீழ் வரும் 'அதிகம் வளர்க்கப்படாத துறை' அழகியலே என என்பதை இனங்கண்டு அதன் வளர்ச்சிக்குத் தங்கள் பங்களிப்பைச் செய்ய முனைபவர்கள். இந்த அழகியல் சார்ந்த கலை, இலக்கிய விமரிசனத் துறையைத் தவிர பிற துறைகளில் (சமூக இலக்கிய நடவடிக்கைகள் போன்றவற்றில்) அதிக ஈடுபாடு காட்டாதவர்கள். தமக்கென எழுத்து மேடைகளை நிறுவிக்கொண்டவர்கள், இவர்களிற் சிலர் ஆக்க இலக்கியகாரர்.

இவர்கள் தாம் அடிப்படையில் மார்க்ஸிய வாதத்தை ஏற்றுக் கொள்பவர்களே என்பதைக் கூறியும் குறிப்பாலுணர்த்தியுமுள்ளனர். இவர்களுடைய

பங்களிப்பு முக்கியமானதாகும். இவர்கள் விமரிசிக்கும் எழுத்தாளர்களும் விமரிசகர்களும் சார்ந்திருந்த இலக்கிய இயக்கத்தின் தோற்றம் வளர்ச்சியை ஆய்வுப் பொருளாகக் கொள்ளத்தக்க வரலாற்று இடை வெளியில் தோன்றியுள்ள இவர்கள், அவ்வியக்கத்தின் குறை பாடுகளை இனங்கண்டறிந்து விவாதிக்கத் தக்கவர்கள்.

மார்க்ஸிய எதிர்ப்பு வாதிகள், மார்க்ஸியம் சார்ந்த, மார்க்ஸிய சிந்தனைகளால் வழிநடத்தப் பெற்ற ஓர் இலக்கிய இயக்கத்தை மதிப்பிடும் பொழுது அவ்வியக்கத்தின் வரலாற்றுத் தேவையையும் பயன்பாட்டையுமே குறைத்துவிடப் பார்ப்பார். ஆனால் இவர்கள் மார்க்ஸிய விரோத உணர்வுடன் விமரிசனத்தில் இறங்கவில்லை என்பதை வற்புறுத்திக் கூறுபவர்களாதலின், அத்தகைய கொள்கை விரோத முயற்சிகளில் ஈடுபட மாட்டார்கள். இவர்களது விமரிசனங்களை வாசிக்கும் பொழுது மன இடர்ப்பாடுகளைச் சிலருக்கு ஏற்படுத்தினாலும், மார்க்ஸியக் கண்ணோட்டத்தில் நோக்கும் பொழுது இறுதியில் இவர்களது விமரிசனம் ஆக்கபூர்வமான ஒன்றாகவே கொள்ளப்பட வேண்டும். ஏனெனில் இவர்களின் நிலையான நோக்கம் 'வன்மையும் வளமுமுள்ள மார்க்ஸிய இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியேயாகும்; ஆகவே இருந்தல் வேண்டும்.'

1950, 60களின் பின்னர் தோன்றிய சமூக, இலக்கிய அசைவியக்கங்களின் வரலாற்றுப் பரிணமிப்பாகவே இவர்கள் விமரிசனம் தோன்றியுள்ளது என்ற நிலைப்பாட்டின் அடிப்படையில் நோக்கும் பொழுது தான் இவர்களின் கருத்தியல் நிலைபாடுகள் முக்கியமானவையாகும்.

ஆனால், இவர்களுடைய கருத்தியல் நிலைபாட்டின் எல்லை வரையறையை நோக்கும் பொழுது, இவர்களது எழுத்துக்கள் இவர்களது விமரிசனங்கள் சுட்டும் முக்கியமான விடயங்கள் பற்றிய தேடல்களில், ஆய்வுகளில் ஈடுபடாது, மேற் குறிப்பிட்ட குறைபாட்டு ஆய்வுகளுடனும் அக்குறைபாடுகள் பற்றிய வாத விவாதங்களுடனும் நின்று விடுவது தெரிகின்றது.

மார்க்ஸிய எடுகோள்களைக் கொண்டே இலக்கிய வளர்ச்சியை நோக்குபவர்கள் என்பது உண்மையெனின், இவர்கள் இந்த எதிர் நிலைபாட்டில் மாத்திரம் நின்றுவிடாது இந்த எதிர் நிலைபாடு தோன்றுவதற்கான சமூகப் பின்னணி, அதனை எதிர்த்துப் போராட வேண்டிய கருத்தியல் வழிகள் போன்றவை பற்றிய ஆய்வுகளிலும் ஈடுபடல் அத்தியாவசியமாகும்.

ஒருவன் ஏற்கனவே மார்க்ஸியவாதியாகவிருந்து இலக்கியத் துறைக்கு வரலாம். இலக்கியத் துறைக்கு வந்து அதன் மூலம் மார்க்ஸிய வாதியாகலாம். மார்க்ஸிய வாதியானதன் பின்னர், தான் ஈடுபட்ட ஒரு துறையைத் தவிர மற்றவற்றிலிருந்து தன்னைத் தனிமைப்படுத்திக் கொண்டு வேலியிட்டுக் கொண்டு இருந்துவிட முடியாது. ஏனெனில் மார்க்ஸியம் முழுமையான ஒரு தரிசனம். அது மனித நடவடிக்கைகள் எல்லாவற்றையும் விளக்கும், விளக்க வைக்கும் ஒரு தத்துவம்.

ஆனால் அது வெறும் தத்துவம் மாத்திரமல்ல என கார்ல் மார்க்ஸ் கூறினார். 'தத்துவ ஞானிகள் உலகைப் பல்வேறு வழிகளில் வியாக்கியானமே பண்ணியுள்ளார்கள். முக்கியமானது உலகை மாற்றுவதுதான்.' மார்க்ஸியம் என்பது ஓர் ஆய்வு முறைமை அறிவாராய்ச்சிக் கலை, அரசியல் நடவடிக்கைக்கான ஆற்றுப்படை.

திருவள்ளூர் ஊழ் பற்றிக் கூறும் தொடர் ஒன்றினைப் பயன்படுத்திக் கூறுவதானால், மார்க்ஸியம் அடிப் படையில் அரசியல் நடவடிக்கைக்கு உந்துவதாக அமையும். மற்றொன்று சூழினும் அந்த அரசியல் நடவடிக்கை (நேரிடையாகவோ மறை முகமாகவோ) முன் வந்துறும். இதனாலேதான் மார்க்ஸியம் என்னும் சொல்லைத் தனியே பயன்படுத்தாமல் மார்க்ஸியம் - லெனினிஸம் என்ற தொடரைப் பிரயோகிக்கின்றார்கள். மார்க்ஸியத்தின் அரசியல் நடவடிக்கை நிலை லெனினிஸமாகும். மார்க்ஸியத்தின் நடைமுறை பற்றிப் பல்வேறு வேறுபாடுகள் இருக்கும் இன்றைய நிலையிலும் மார்க்ஸிய - லெனினிஸத்தை ஏற்காத மார்க்ஸிஸ்டுகள் இவர். மார்க்ஸியம் - லெனினிஸம் பற்றிய அவர்கள் விளக்கங்கள் வேறுபடலாம், ஆனால் மார்க்ஸியம் என்பது விமரிசன ஆய்வுக்காக மாத்திரமே பயன்படுத்தக் கூடிய ஓர் அணுகுமுறையே; அதற்கு மேல் அதற்குப் பயன்பாடு இல்லை என்பது மார்க்ஸியமாகாது. மார்க்ஸிஸ்டுகள் அப்படி நினைக்க மாட்டார்கள். மார்க்ஸிஸ்டுகளில் அத்தகைய ஒரு நிலையைக் காணவும் முடியாது.

கொள்கைக்கும் நடைமுறைக்கும் காணப்படும் பிரத்தியட்ச வேறுபாட்டினை மார்க்ஸியம் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. மிகச் சிறந்த நடைமுறை கொள்கையில்லாது வராது. தெளிவான கொள்கை நடைமுறையில்லாது கூர்மையடையாது. மார்க்ஸியத்தைத் தனது சித்தாந்தமாக வரித்துக் கொள்ளும் ஒருவன் பரந்துபட்ட ஒரு சமூகப் பகைப் புலத்தினடியிலேயே அந்தச் சுயம்வரத்தை மேற்கொள்கிறான்.

இவ்வாறு கூறும் பொழுது மார்க்ஸியப் போலிகளும் போலி மார்க்ஸிஸ்டுகளும் இல்லையென்பதல்ல வாதம். போலி விமரிசகர்கள் உள்ளது போன்று போலி மார்க்ஸிஸ்டுகளும் உள்ளனர். ஆனால் திரிகரண சுத்தியுடன் மார்க்ஸியத்தை ஏற்றுக் கொள்பவர்களையே நாம் இங்கு எமது பொருளாகக் கொண்டுள்ளோம். எனவே போலி வேட்டை தொடங்குவது தேவையற்றது. மேலும் போலி வேட்டை தொடங்கும் பொழுது அவ்வேட்டையைத் தொடங்குபவன் 'நிச்சயமான நிஜமா' கவிருத்தல் வேண்டும். அல்லாவிடில் போலி வேட்டையின் நோக்கமே தோற்றுவிடும். எனவே அந்த வாதத்தை விடுத்து ஒரு மார்க்ஸிஸ்டிடமிருந்து எதிர்பார்க்கப்படும் இலக்கியப்படைப்பு இலக்கிய விமரிசனம் என்பனபற்றியே இங்கு ஆராய்தல் வேண்டும்.

ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட எழுத்தாளர்களும் விமரிசகர்களும் விமரிசனத்துக்கு

அப்பாற்பட்டவர்களல்லர். ஆனால் அவர்களை யார் விமரிசிக்கிறார்கள் என்பதை அவர்கள் முக்கியமாகக் கவனிக்கிறார்கள். விமரிசிப்பவர் மார்க்ஸிய விரோதியா, மார்க்ஸிய ஆதரவாளரா என்பது மிக முக்கியம். ஏனெனில் பதிலும் பதில் நடவடிக்கைகளும், குற்றஞ்சாட்டுபவர் யார் என்பதைப் பொறுத்தே தீர்மானிக்கப்படுகின்றது.

பல்வேறு மார்க்ஸிய நிலைபாடுகள் கொண்டவர்கள் யாவரையும் ஒருங்கே எடுத்துப் பொதுவாக மார்க்ஸிஸ்டுகள் என்று கொள்ள முடியுமா என்பது அடுத்த பிரச்சனை. அரசியல் ரீதியில் வேறுபாடுடைய மார்க்ஸியக் கட்சிகள் பல அரசியல் துறையிலும் பண்பாட்டுத் துறையிலும் ஒருமித்துப் பொதுவான போராட்டங்கள் நடத்துவதை இன்னும் நாம் காணலாம். தமிழ்க் கலை, இலக்கியக் களத்தைப் பொறுத்தவரையில் அத்தகைய பொதுவான ஓர் அணி தொழிற்படுவதை இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் காணலாம்.

எனவே, மார்க்ஸிய நிலைபாட்டிலிருந்து கூறப்படுகின்றவையெனச் சுட்டப் பெறும் விமரிசனங்களைச் சகோதர விமரிசனங்களாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய கடமை விமரிசிக்கப்பட்ட மார்க்ஸிய எழுத்தாளர்களுக்குண்டு.

இந்தக் கடமையைப் போற்றும் அதே வேளையில் அவர்களுக்கு ஓர் உரிமையும் உண்டு. மார்க்ஸியம் நடவடிக்கைக்கான வழிகாட்டியென்பதால், இத்துணை பிழைகளையுடைய தமது எழுத்துக்களைத்தாம் எப்படித் திருத்தியமைக்க வேண்டும் என்பதை எடுத்துக் கூறும் ஓர் 'ஆற்றுப்படை' யையும் அவர்கள் இவர்களிடம் எதிர்பார்க்க உரிமையுண்டு.

அந்த ஆற்றுப்படை கட்சிப் பணிப்புரைகள் போன்றவையன்று, இலக்கியம் கட்சியால் நிர்ணயிக்கப்பட முடியாதது என்பதுதானே இவ்விமரிசகர்களின் வாதம். ஆனால் அதே வேளையில் இவர்கள் கூறும் அழகியல் மார்க்ஸிய அழகியலாகத் தொழிற்பட வேண்டுமெனில், இரண்டு முக்கியமான விடயங்கள் பற்றித் தெளிவாக அவர்கள் விளக்க வேண்டும்.

1. இன்றைய கட்டத்தில், மார்க்ஸிய எழுத்தாளர்கள் தமது உந்து சக்தியாக அமையும் 'மக்கள் பால் நேயம்' எனும் கோட்பாட்டை எவ்வாறு கையாள்வது.
2. இன்றைய நிலையில், இன்றுள்ள தமிழ்க் கலை, இலக்கியத்தின் வர்க்க இயல்பு யாது? இந்த வர்க்க அடிப்படைகளை அறிந்து கொள்ளும் முறைமை யாது?

'மக்கள் பால் நேயம்', 'வர்க்க ஆய்வு' என்பன பற்றிப் பேசப்படாத அழகியலை மார்க்ஸிய அழகிய என்று கூறவே முடியாது. மார்க்ஸிய கண்ணோட்டத்தின் கலை இலக்கியத்தின் பணி சமூக உறவுகளைத் தெளிவு படுத்துவதே. அது நேரிடையாகவும் சூசகமாகவும், அவ்வக் கலை, இலக்கிய வடிவத்துக்கேற்ப அமையும். உண்மையில், இன்னொரு மார்க்ஸிய எழுத்

தாளனின் ஆக்கம் பிரசாரமாகவும், நெகிழ்வற்ற கோட்பாட்டிற்குக் முடையதாகவுமிருக்கின்றதென்பது, மேற்சொன்ன இரண்டு விடயங்கள் பற்றிய சிந்தனைகள் தொழிற்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றே மார்க்ஸிஸ்ட் எதிர்பார்ப்பான்.

சர்வதேசியத் தனியுரிமை முதலாளித்துவம் தனது பல்வேறு நிறுவனங்கள் மூலம் வெகுஜனப் பண்பாட்டினை மிகச் சிறப்பாக விளக்கும் இந்நாட்களில் மார்க்ஸியக் கோட்பாடான 'மக்கள் பால் நேயம்' எவ்வாறு கையாளப்பட வேண்டுமென்பது தெளிவு படுத்தப்பட வேண்டும்; இப்பணியைக் குறிப்பிட்ட இந்த விமரிசகர்கள் மேற்கொள்ள வேண்டும். ஆனால் இவர்களால் இதுவரை எழுதப்பட்டவற்றை நோக்கும் பொழுது மேற் குறிப்பிட்ட விமரிசகர்கள் இம் முயற்சிகளில் ஈடுபடவில்லை என்பது புலனாகின்றது.

மார்க்ஸிய அழகியல் பற்றி மேனாடுகளில் நடைபெறும் வாதவி வாதங்களை அறிமுகப்படுத்தும் அத்தியாவசியமான, பாராட்டத்தக்க பணியைச் செய்யும் அதே வேளையில் அவ்வழகியற் கோட்பாடுகள் தமிழில் எவ்வாறு கால் கொள்ள வேண்டுமென்பது பற்றிய தெளிவில்லாவிட்டால் அப்பணி பயன்தராத முயற்சியாகப் போய் விடலாம். இத் தெளிவில்லா விட்டால் மேனாட்டு விவாதங்கள் பற்றிப் பேசுவது குழந்தைகள் படங்காட்டி விளையாடுவது போன்ற ஒரு நிலைமையைத் தான் சுட்டும். அதுமாத்திர மன்று, வழிகளைக் காட்டாது வகைகள் இல்லையே என்று கூறுமிந்த வாதம் மார்க்ஸிய இலக்கியத்தை எங்கே இட்டுச் செல்லும் என்பதையும் நோக்குதல் வேண்டும். இலக்கியத்தின் கருத்தியல் நிலை பாடுகள் பற்றிய இவ்விவாதத்தில், சில மேனிலைவாத கோட்பாடுகள் வந்து சேர்ந்து விடுவதுண்டு. மக்களின் சமூக அழகியல் தேவைகளைப் பற்றிய தெளிவெதுவுமில்லாமல், பிற இலக்கியங்களிற் காணப்படுகின்றன என்பதற்காக சில உத்திகளையும் நோக்குகளையும் தமிழிலும் பரிசோதிக்கும் முயற்சிகளும் வந்துவிடுவதுண்டு. இப்போக்கினை மார்க்ஸிய அழகிய லாளர் இழிபுற்ற ஒரு செல் நெறியாகவே கருதுவர்.

மார்க்ஸிய அழகியல் எனும் பொழுது அழகியல் என்னும் துறையுடன் மார்க்ஸிய அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை இணைத்துக் கொள்வதாகும். மார்க்ஸியமும் இருத்தல் வேண்டும், அழகியலும் இருத்தல் வேண்டும். இவர்கள் உண்மையான மார்க்ஸிஸ்டுகள் என்றால் மார்க்ஸியத்தைப் பார்த்தல் கூடாது மார்க்ஸிஸ்டுக்களாக நின்று கொண்டு அழகியலைப் பார்க்க வேண்டும்.

குறிப்பிட்ட இவ் விமரிசகர்களிடையே இத்தகைய ஆய்வுப் போக்குகள் விமரிசன அணுகுமுறைகள் காணப்படாது, மார்க்ஸிய எழுத்தாளர்கள் மீதான தாக்குதலே மேலாங்கி நிற்பதால் அவர்களின் மார்க்ஸிய நிலைபாடு சந்தேகத்துக்குரியதாகின்றது.

மார்க்ஸியம் எனும் உலக நோக்கு சமூக ஆற்றுப் படை, அரசியல் நடை முறை இன்று உலகளாவிய இயக்கமாக வளர்ந்துள்ளதாலும் உலகின் பெரும்பகுதியினர் மார்க்ஸிய நிலைநின்ற அரசுகளைத் தோற்று வித்துள்ளதாலும் மார்க்ஸியத்தை எதிர்க்க விரும்புவோர் வெறுமனே அரசியல் எதிர்ப்புடன் நின்று விடுவதில்லை. மார்க்ஸியத்தின் சகல தொழிற்பாடுகளையும், நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் எதிர்க்கின்றனர். சிலரை அந்த எதிர்ப்பில் ஈடுபடுமாறு தூண்டியும் விடுகின்றனர்.

இந்த விமர்சகர்கள் அத்தகைய மறைமுகப் போக்கின் துரதிர்ஷ்டவசமான பலிக் கடாக்களோ என்பது தெரியவில்லை. இவர்கள் நிலைமை பற்றி இன்னும் சிறிது தெளிவு ஏற்படுமானால் நல்லது.

1981

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பிரதேச அலகுகள் - ஒரு குறிப்பு

இலங்கையில் தமிழ் மொழி வகிக்கும் இடத்தினை உற்று நோக்கும் பொழுது மிக முக்கியமான ஓர் அமிசம் தெரிய வருகின்றது. இலங்கையில் தமிழ் மொழி தங்களை இரண்டு வேறு இனத்துவக் குழுக்களாகக் கருதும் (Ethnic Groups) இரண்டு இனங்களின் முதல் மொழி/தாய்மொழியாகவுள்ளது. அதாவது தமிழகத்திலுள்ளது போன்று, தமிழ் பேசுபவர்கள் எல்லோரும் தமிழர்களல்லர். இது அந்த மொழியின் அசைவியக்கத்திலே பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. மொழிவழியாக வரும் ஓர் ஒருமைப்பாடு தெரியும் அதே வேளையில் (தமிழ் பேசும் மக்கள்) பண்பாடு, சமூகம் என்கின்ற வகையில் பன்முகப்பாடு ஒன்றும் தொழிற்படுகின்றது. இந்தப் பண்பு இலங்கையில் தமிழின் தொழிற்பாட்டில் ஓர் அசாதாரண உத்வேகத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது.

மேலுமொரு உண்மையையும் பட்டவர்த்தனமாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இங்குள்ள "தமிழ்ச் சமூகம்" என்று எடுக்கப்பெறும் சமூகத்தின் "பொதுப்" பண்பாட்டு அமிசங்களைப் பார்க்கும் பொழுது அங்கு கணிசமான வேறுபாடுகள், தொழிற்பாடுகள் நிலவுவதைக் காணலாம். இதற்கைய ஒரு நிலை தமிழ் நாட்டிலும் உண்டு. ஆனால் இங்கு அதற்கு சில வேளைகளில் ஓர் அரசியற் பரிமாணமும் உண்டு. உதாரணத்துக்கு மலையகத் தமிழருக்கும், இலங்கையின் பிற்பகுதித் தமிழருக்குமுள்ள தனித்துவமான அரசியல் பொருளாதார, சமூக பண்பாட்டமிசங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

இந்த "இருக்கைகள்" ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பரப்பையும் ஆழத்தையும் நிச்சயமாக விஸ்தரிக்கின்றன.

தமிழ் பேசும் மக்கள் என்ற நிலையில் காணப்படும் மொழி வழிப்பாட்டு ஒருமைப் பாட்டையும், தமிழ் மக்கள் எனும் வகையிற் காணப்படும் சமூக பண்பாட்டொருமைப்பாட்டையும் எடுத்துக் காட்டும் ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் அதே வேளையில் அவர்களின் தனித்துவத்தையும் பேண வேண்டுவது அவசியமாகும்.

இதனால் ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் “பிரதேச” முக்கியத்துவம் மிக ஆழமாக ஆராயப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். அதே வேளையில் இப்பிரதேசங்களினூடே தொழிற்படுகின்ற ஒருமைப்பாட்டையும் ஆராய்தல் வேண்டும். இவை இரண்டுக்கும் இலக்கியமே பிரதான கருவியாகின்றது.

ஒட்டுமொத்தமான “ஈழத்துத்” தமிழ் இலக்கியம் என்பது இந்தப் பண்பின் பிரதிநிதியாக அமைதல் வேண்டும்.

அடுத்து, ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தில் பேசப்படுகின்ற, அல்லது பேசப்படக்கூடிய இந்த “அலகுகள்” யாவை என்பதை நோக்குவோம்.

இந்தப் பிரச்சினையை அணுகும் பொழுது மதம், பண்பாடு, பொருளாதார இருக்கை, அரசியற் பிரக்ஞை புவி யியற் கூறு என்பனவற்றை மனங்கொள்ள அவசியம். இவைதான் சமூக இருக்கையைத் தீர்மானிக்கின்றன. அந்தச் சமூக இருக்கையின் பிரக்ஞைதான் இலக்கியத்தின் தோற்றத்திற்காளாகிறது.

புவியியற் கூறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அதே வேளையில் சமூக, பண்பாட்டு அகவேறுபாடுகளையும் மனங்கொண்டு நோக்கும் பொழுது இலங்கையின் தமிழ் பேசும் மக்கள் (அதாவது தமிழிலக்கியம் மூலம் தங்கள் உணர்வு / உணர்ச்சி அந்தரங்கங்களை வெளியிடும் கூட்டத்தினர்) பின்வரும் பிரதேசங்களிற் கால்கொண்டு வாழ்கின்றனர் என்பது தெரியவரும்.

01. மட்டக்களப்பு
02. திருகோணமலை
03. வன்னி
04. மன்னார்
05. யாழ்ப்பாணம்
06. மலையகம்
07. மேற்குக் கரையோரம் (பிரதானமாகப் புத்தளம் முதல் நீர்கொழும்பு வரை)
08. தென்பகுதி (பாணந்துறை முதல் திக்வெல்லை வரை)

இந்தப் பிரதேசங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஈழத்தின் உப பண்பாடுகளாக (Sub Culture) கருதப்படத்தக்கவையாகும். இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு பண்பாட்டு ஆளுமை உண்டு.

இதுவரை வெளிவந்துள்ள ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் படைப்பியற் பாரம்பரியத்தை நோக்கினால் இவ்வுண்மை தெரியவரும். இவ்வாறு பார்க்கும்பொழுது கொழும்பையும் ஒரு கூறாகக் கொள்ள வேண்டுமோ

என்ற ஒரு வினாக்கிளம்புவது இயல்பே. நாட்டின் தலைநகர் எனும் வகையில் கொழும்பு முக்கியமான இடமேயாகும். ஆனால் எந்த அளவுக்கு இது ஒரு தனிப்பிரதேசம் என்பது கேள்விக்குரியதே. கொழும்புக்கு ஒரு பெருநகர்ப்புற பரிமாணமுள்ளதுண்மையே. யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, தென்னிலங்கை, மலையகம் போன்று இதனையும் ஒரு "தளமாகக்" கொள்ளலாமா என்பது கேள்விக்குரியதே.

கொழும்பு நீங்கலாக மேலே தரப்பட்டுள்ள பிரதேசங்கள் நிச்சயமாகத் தத்தமக்கெனத் தனி ஆளுமை கொண்டுள்ள பிரதேசங்கள் என்பது தெரியும். இவற்றின் கலை, இலக்கிய வரலாற்றைப் பார்க்கும் பொழுதும் இவ்வண்மை புலப்படும்.

இலங்கையில் தமிழ் பேசும் மக்களின் இந்தப் பன்முகப்பாடு காரணமாக இங்கு மதநிலை இலக்கியங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுவதையும் நாம் அவதானிக்கவேண்டும். இதுவும் ஒரு முக்கிய பண்பாட்டு வெளிப்பாடாகும்.

ஈழத்தின் தமிழ் ஒருமையைத் துண்டாடிப் பார்ப்பது அல்ல இக்கட்டுரையின் நோக்கம். இதன் நோக்கம் இன்னொன்று, அது முக்கியமானது. ஈழத்தின் தமிழிலக்கியம் எனும் பொழுது நாம் இப்பிரதேசங்கள் ஒவ்வொன்றினதும் படைப்புக்களைத் தொகுத்து எடுத்துக் கொண்டோமா என்பதே அது. முதலாவதாக நாம் நோக்க வேண்டுவது இவ்வலகுகள் ஒவ்வொன்றினதும் கலைப் படைப்புக்களைத் தொகுத்தெடுப்பதும், அவை ஒவ்வொன்றின் முக்கியத்துவம் குறையாத முறையில் அவற்றை இணைத்து நோக்குவதும் ஆகும். இது ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றின் பிரதான கடமையாகும். அவ்வாறு செல்கின்ற பொழுது தான் ஒட்டு மொத்தமாக ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாறு மேற்கிளம்பும்.

ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாறு என்பதை வெறுமனே புத்தகங்கள், ஆசிரியர்களின் பெயர்ப் பட்டியல்களாக நோக்காது, ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாறு என்பது எவ்வாறு அந்த மக்களின் ஜீவ உயிர்ப்பாக அந்த உயிர்ப்பின் வெளிப்பாடாக அமைந்துள்ளது என்பதை அறிந்து கொள்வதுதான்.

இதனை நாங்கள் காய்தல் உவத்தலின்றிச் செய்தால், இப்பிரதேசங்களிடையே காணப்படும் ஊடாட்டம் நன்கு தெரியவரும். தொடர்பு வளர்ச்சிகளுடன் இவை எவ்வாறு ஒருங்கிணைகின்றன என்ற உண்மை தெரியவரும். இது மிக முக்கியமாகும். ஏனெனில் இந்தப் பிரதேச நிலைப்பாடு, தேசமட்டத்தில் நடைபெறுகின்ற பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்கின்ற பொழுது, பிரதேச இலக்கிய படைப்புக்களிற்கூடாகவும் பிரதேசங்களை ஊடறுத்துச் செல்லும் இலக்கியத்திற்கூடாகவும் ஈழத்து இலக்கியம் என்ற முழுமை தெரியும். பாகங்களை அறியாமல் முழுமையை அறிய முடியாது. முழுமையினுள்ளே வைத்துத் தான் பாகங்களின் பயன்பாட்டை அறிய முடியும். ஈழத்தமிழிலக்கியத்தின் பன்முகப்பாடும் ஒருமைப்பாடும் விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டும்.

இலங்கையில் தமிழிலக்கியத்தின் அண்மைக் காலப்போக்கும் கலாசார ஒருங்கிணைப்பும்

இலக்கியம் என்பது உண்மையில் ஆழப்பதிந்த சமூகப் பிரக்ஞையின் வெளிப்பாடாகும். இலங்கை இன்று இனங்களினது வேறுபாடுகளின் சின்னமாகப் பண்பாடுதான் கொள்ளப்படுகின்றது. பண்பாட்டு அடையாளங்களைக் கொண்டே இனத்துவ அடையாளம் செய்யப்படுகின்றது. பண்பாட்டுத்துறையிற் பயமின்றிச் சீவிக்க முடியாதவரை சமாதானத்துக்கான மனநிலையே ஏற்படாது.

“தமிழின் அண்மைக்கால இலக்கியப்”, “பண்பாட்டு ஒருங்கிணைப்பு” என்ற இந்த இரண்டு பிரச்சினைகளையும் இணைப்பது சற்று அசாதாரணமான ஒரு நிகழ்ச்சியே. ஆனால் இது நிச்சயமாகக் கிளப்பப்பட வேண்டிய பிரச்சினையாகும். இந்தப் பிரச்சினை கிளப்பப்படுவதும், நேர்மையான பதில் தரப்படுவதும் அவசியமாகும்.

II

முதலில் “பண்பாட்டு ஒருங்கிணைவு” என்பது எதனைக் குறிக்கின்றது என்பதை நோக்குவோம். ஆங்கிலத்திலுள்ள Integration என்னும் சொல்லிணையே நாம் இங்கு அடிப்பதமாகக் கொண்டு இந்த மொழிபெயர்ப்பைச் சொல்கின்றோம். “Integrate” என்பதற்கு ஒக்ஸ்போட், சுருக்க அகராதி பின்வரும் அர்த்தங்களைத் தருகின்றது.

Integrate - Complete (imperfect thing) by addition of parts (into a whole) Combine.

(முழுமையடையாத ஒன்றை, முழுமையுள்ள ஒன்று ஆக்குவதற்குப்) பகுதிகளைச் சேர்த்துப் பூர்த்தி செய்தல். ஒருங்குசேர்த்தல்.

"Integration" என்பதற்கு

Intergrating - (ஒருங்கிணைத்தல்)

ending of racial segregation - (இன ஒதுக்கற் பாட்டைக் கைவிடல்)

Combination of diverse / elements of penception

(புலப்பதிவின் பல்வேறு அமிசங்களையும் ஒருங்கு சேர்த்தல்) என அகராதி விளக்கம் தரும். நமது நிலையில் இதன் கருத்து யாது?

இலங்கைப் பண்பாடு ஒன்றாக இருக்க வேண்டுமெனில், சிங்கள, முஸ்லிம் பண்பாட்டுக் கூறுகளுடன் தமிழ்க் கூறும் இணைய வேண்டும் என்பதாகும். இந்த இணைவு எவ்வாறு நிகழும் என்பது பற்றிச் சமூகவிஞ்ஞானத் துறையில் நன்கு எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

பண்பாடுகளின் இணைவு பற்றிப் பேசும்பொழுது, சமூகவியலாளர்களும், மானிடவியலாளர்களும் இரண்டு பதங்களைக் குறிப்பிடுவார்கள். இவை,

Acculturation / Assimilation என்பனவாகும்.

acculturate என்பதனை "தொடர்புறவின் மூலம் வேறுபட்ட இன்னொரு பண்பாட்டின் (நம்பிக்கைகள், வழக்காறுகள், முதலான) கூறுகளை எடுத்தமைத்துக் கொள்ளுதல்" எனும் கருத்துப்பட .

Adopt a different culture (beliefs and customs etc) through contact. என்றும், Assimilate என்பதனை "போல ஆக்குதல்" "முறைமைக்குள் உள்வாங்கல்" எனும் கருத்துப்பட, To make like Absorb into the system என்றும் கருத்துக் கூறுவர்.

ஒருங்கிணைப்பு என்பது "ஒன்றாக்குகை" அல்ல. அதனை எந்தப் பண்பாடும் விரும்பாது. அதுவும் சனநாயக உலகில் இது ஏற்றுக் கொள்ளப்படக் கூடிய ஒரு நிலைபாடு அல்ல.

நாங்கள் சிங்களவர்களாகவும், தமிழர்களாகவும், முஸ்லிம்களாகவுமிருந்து கொண்டு அதே வேளையில் ஒரு இலங்கைப் பண்பாட்டை உருவாக்க முனைய வேண்டும். நான் தமிழனாகவும் இலங்கையனாகவும் இருக்க விரும்புகிறேன்.

III

அடுத்து, தமிழ் இலக்கியத்தின் அண்மைக் காலப்போக்குகள் பற்றி நோக்குவோம்.

இலங்கையில் தமிழ் மொழியின் நிலைமை சுவாரசியமானது. அதை இரு இனங்கள் (தமிழர்கள், முஸ்லிம்கள்) தங்கள் தாய் மொழியாகக் கொண்டுள்ளனர். மூன்று மதத்தினர் (இந்துக்கள், இஸ்லாமியர், கிறித்தவர்கள்) அதன் மூலம் தம் ஆத்ம உயிர்ப்புக்களை வெளியிடுகின்றனர்.

இலங்கையில் இந்த மொழியின் பயன்பாட்டில் ஒரு இருகிளைப்பாடு தெட்டத்தெளிவாக உண்டு. அதாவது இலக்கியம் இரண்டு விடயங்களுக்குப் பயன்படுகிறது.

- 1) மதப் பாரம்பரியங்களை இலக்கியத்தின் மூலம் பேணல்.
- 11) சமூகப் பிரச்சினைகளை இலக்கியத்தின் மூலம் எடுத்துரைத்தல்; விவாதித்தல்.

“இலக்கியம்” என்று வரும்பொழுது தமிழ், முஸ்லிம் படைப்புக்கள் ஒன்றாகவே பார்க்கப்படுகின்றன.

இங்கு இரண்டாவதாக கூறப்பட்டதே முக்கியமாகின்றது.

இன்றைய இலங்கையின் பிரதான பிரச்சினையான இனப்போராட்டத்தை இலக்கியம் பிரதிபலிக்காமல் இருக்க முடியாது. அது பிரதிபலிக்கின்றது.

இலங்கையின் தமிழ் இலக்கியம் (இதனை ஈழத்து இலக்கியம் என்று கூறுவதே மரபு) 1983 முதல் இனப் பிரச்சினைகளையையும், அதன் வழி வரும் தாக்கங்கள் ஒவ்வொன்றையும் தவிர வேறொன்றையும் எடுத்துக் கூறவில்லை. இது இலங்கையின் தமிழிலக்கியப் பிரதேசங்கள் என நாம் சாதாரணமாக எடுத்துக் கூறும் ஒன்பது பிரதேசங்களுக்கும் பொதுவானதாகும். இந்த ஒன்பது பிரதேசங்களிலும் இனப்பிரச்சினையே இன்று முக்கிய பிரச்சினையாகவுள்ளது.

இந்த இனத்துவப் போராட்டத்தாக்கம் முதன்முதலில் கவிதையிலேயே வெளிவந்தது. கவிஞர்கள் பலர் 1981 முதல் இனப்போராட்டத்தின் மனித நிலைப்பாதிப்புக்களைக் கவிதைகளில் எழுதினர். சண்முகம் சிவலிங்கம், “வெளியார் வருகை”, என்ற தனது கவிதையில் எழுதிய ஒரு வரி, இந்தக் கவிஞர்களதும் மக்களினதும் நிலமையைத் தொகுத்துக் கூறுவதாய் இருந்தது. “மரணத்துள் வாழ்வோம்” என்பது அந்த வரியாகும். இந்தத் தலைப்பில் 1985இல் ஒரு கவிதைத்தொகுதி வெளிவந்தது.

1981இன் நூல் நிலைய எரிப்பு எமது இலக்கிய வெளிப்பாட்டிலே ஒரு பிரிகோடாக அமைந்தது. அதுபற்றி இன்று அமரத்துவம் பெற்றுள்ள இரண்டு படைப்புக்கள் உள்ளன. ஒன்று நுஃமானின் ‘புத்தரின் படுகொலை’ (1981) மற்றது சேரனின் - இரண்டாவது உதயத்தில் வரும் ஒரு சரிதை. அதில் ஒரு வரி வரும் “முகில்களின் மீது நெருப்புத் தன் சேதியை எழுதியாயிற்று” என்று.

பாதுகாப்புப் படையினர் ஏற்படுத்திய துன்பத்தினைச் சண்முகம் சிவலிங்கம் தனது “எமது பாடுகளின் நினைவாக” என்ற கவிதையில் வெகு உருக்கமாகப் பொறித்துள்ளார்.

அண்மைக்காலத்து ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தினை, சற்று நுண்ணியதாகப் பின்வரும் காலக் கூறுகளாக வகுத்துக் கொள்ளலாம்.

1983 - 1987

1987 - 1990 - இந்தியப்படை இங்கிருந்த - காலம்.

1990 க்குப்பின்,

1995 இல் நடந்த யாழ்ப்பாணக் குடிப்பெயர்வு முக்கியமானது (வன்னிக்கான குடிப்பெயர்வு).

இப்பிரச்சினை கவிதையில் முதலில் தன்னை இனம்காட்டிக் கொண்டது. கவிதையின் பின்னரே அது சிறுகதையில் வெளிவந்தது. 1988இல் ரஞ்சகமாரின் மோகவாசல் தொகுதி வெளிவந்தது.

அதில் வந்த இரண்டு கதைகள் முக்கியமானவை. ஒன்று “கபறகொய்யா”, இலங்கையின் ஜே.வி.பி. பிரச்சினையை விளங்கிக் கொள்ள விரும்பும் எவரும் இந்தக் கதையை வாசிக்காமல் விடக்கூடாது. மற்றது கோசலை - கோசலை, போராட்ட இயக்கங்களுக்குப் போன பிள்ளைகளின் தாயைப் பற்றியது. கோசலை என்பது அந்தத் தாயின் பெயரல்ல. அது இந்துக் கடவுளான ஸ்ரீராமனின் தாயின் பெயர்.

இதே போன்று மட்டக்களப்பில் ஏற்பட்ட வாழ்வுச் சீரழிப்பினை மிகச் சிறப்புடன் எடுத்துக் கூறிய புதிய எழுத்தாளர் திருக்கோயில் கவியவன். இவர்களைவிட இன்னும் பல இளம் எழுத்தாளர்கள் உள்ளனர்.

இதிலே ஒரு முக்கியமான விடயம் என்னவென்றால், இந்தப் பிரச்சினைகள் பற்றி எழுதுவதில் எழுத்தாளர்களிடையே வேறுபாடு இருக்க வில்லை. இந்த விடயத்தில் 1960, 70களில் தேசிய ஒருமைப்பாடு பேசிய முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுக்கும், அவர்களை எதிர்த்து நின்ற எழுத்தாளர்களுக்கும் வேறுபாடு இருக்கவில்லை. முற்போக்குவாதிகள், இந்தப் பிரச்சினை பற்றி எழுதியமைக்கு மூன்று எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களைக் குறிப்பிடலாம்.

அவர்கள், தெனியான், ராஜ்ஸ்ரீகாந்தன், சாந்தன் ஆகியோராவர்.

இக்காலத்தில் அகதிப்பிரச்சினை மிக முக்கியமான பிரச்சினையாகிற்று. போராட்டம் பற்றிய இலக்கியங்கள் பிரசுர வசதிகளில்லாமை காரணமாக, ஒலிப்பேழைகளில் (கசெற்றுக்களில்) இசைப்பாடல்களாக வெளிவந்தன. இந்தக் ‘கசெற்’ இலக்கியங்கள் முக்கியமானவை.

1984-88 இன் பின்னர் நிலைமை படிப்படியாக மாறத் தொடங்கிற்று. இனப்போராட்டம் நடந்து கொண்டிருந்த அதே வேளையில் மூன்று அமிசங்கள் முக்கியப்பட்டன.

1. குழுக்களிடையே போராட்டங்கள்.
2. சில இயக்கங்களின் மிகைத் தாக்குதல்கள் இதற்கு எதிராக எழுத்தாளர்கள் பலர் எழுதினர். விஜேந்திரன் என்பவர் இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர்.
3. வடக்கிலிருந்து முஸ்லிம்களின் வெளியேற்றம். (இது 1990 இல் நடைபெற்றது)

இந்த 1987, 88க்குக் காலம் முதல்தான் எமது இலக்கிய உலகில், புலம்பெயர் இலக்கியம் என்ற முக்கிய நிகழ்வு ஏற்பட்டது.

இக்காலப்பகுதியில் பெருந்தொகையான இளைஞர்களும் குடும்பங்களும், மேலைநாடுகளுக்கு அகதிகளாகச் சென்றனர். இன்று ஏறத்தாழ ஐந்து லட்சம்பேர் அகதிகளாக வெளிநாடுகளில் உள்ளனர். இவ்வாறு சென்றவர்களுள் இலக்கிய ஆர்வமுடையோர் குழுக்களின் உட்சண்டைகள் பற்றியும் எழுதினரெனினும் ஆக்க இலக்கியங்களில்,

1) புலம் பெயர்வு ஏற்படுத்திய இன்னல்களைப் பற்றியும்

2) அந்நியப்பட்டுப்போன வாழ்க்கை பற்றியும் பதிவு செய்தனர்.

இந்தப் புலம் பெயர் இலக்கியங்களின் மூலமாக ஆற்றல் மிகுந்த எழுத்தாளர்கள் அறியப்பட்டனர். அரவிந்தன், பார்த்திபன், சுரேஷ் சுப்பிரமணியன், விஜேந்திரன் எனப்பல பெயர்களைக் குறிப்பிடலாம். புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் பதிவுகள் இப்பொழுது ஆங்கிலத்திலும், பிரெஞ்சிலும் வெளிவரத் தொடங்கின.

இதே வேளையில் இங்குள்ளவர்கள், தங்கள் வாழ்வியலின் நெருக்கடிகளைச் சிறுகதை, நாவல்களில் பதிவு செய்தனர். இத்தகைய எழுத்தாளர்களுள் தாமரைச் செல்வி, செங்கை ஆழியன் முக்கியமாக எடுத்துப் பேசப்பட வேண்டியவர்கள்.

இந்தப் பிரச்சினைகள் மலையகத்தினரையும், முஸ்லிம்களையும் பாதித்துள்ளது. குறிப்பாக கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் நிலைமை முக்கியமான இலக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது.

அண்மைக் காலத்துத் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியின் ஒரு முக்கிய அமிசம் பெண்களின் எழுத்துக்களாகும். இவற்றைப் பெண் நிலைவாத மொழிவுகள் என்று கூறலாம். பெண்கள் தங்கள் நிலை நின்று இனப்பிரச்சினை தங்களைப்பாதிக்கும் முறைமையினை எடுத்துக்கூறத் தொடங்கினர். இதில் ஒரு முக்கிய அம்சம் என்னவென்றால் போராளிப்பெண்கள் கணிக்கப்படத்தக்க ஆக்க இலக்கியங்கள் படைத்தனர். அவர்களுள் பாரதி என்பவர் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

இதேவேளை, மக்களிடையே ஏற்பட்ட வாழ்க்கைச் சிதைவுகளையும் பயங்களையும் சந்திரா தியாகராஜா, தாமரைச் செல்வி போன்ற பெண் எழுத்தாளர்கள் நன்கு பதிவு செய்தனர்.

பெண்கள் இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றிப் பேசும்பொழுது (1997) சரிநிகர் இதழில் கலா எனும் பெண் கவிஞரால் எழுதப்பட்டுள்ள “கோணேஸ்வரிகள்” என்ற கவிதை ஏற்படுத்தியுள்ள வாதத்தினைப் பற்றிக் குறிப்பிடல் வேண்டும்.

முஸ்லிம்கள் வடக்கிலிருந்து வெளியேற்றப் பட்டுள்ளமை ஒரு முக்கிய பிரச்சினையாக மேற்கிளம்பிற்று. இது சம்பந்தமாக விரிவான சுயவிமர்சனம் நடந்துள்ளது. முஸ்லிம்களை அவ்வாறு வெளியேற்றியமை தவறு என்ற கருத்தும் அது துரதிர்ஷ்டவசமான ஒரு நடவடிக்கை என்பதும் இப்பொழுது ஏற்கப்படுகிறது.

கிழக்கிலங்கையின் அநுபவங்கள் இவ்விடயத்தில் தனித்துவமுடையவை. அங்கு தமிழர்களும் முஸ்லிம்களும் பக்கத்துப் பக்கத்துக் கிராமங்களில் வாழ்பவர்கள். அங்கு தமிழ் முஸ்லிம் போராட்டங்கள் மிகப் பெரிய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தின. இந்த அநுபவங்களை, மட்டக்களப்பு மண்ணுக்குரிய மொழி மரபு நுண்மையுடன் சோலைக்கிளி என்ற கவிஞர் வெளிக் கொணர்ந்தார். இது எமது தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சியில் ஒரு புதிய பாய்ச்சலாக அமைந்தது.

1995இல் ஏற்பட்ட வன்னிக்கான யாழ்ப்பாணப் புலப்பெயர்வு மிகப் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்திற்று. இதனூடாகவும், இதனைத் தொடர்ந்தும் அகதிப் பிரச்சினை மோசமடைந்து மிக உக்கிரமான நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இந்தப் புதிய நிலைமையைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது தாமரைச் செல்வியின் அண்மைக் காலச் சிறுகதையொன்றின் தலைப்பு, அது “அழுவதற்கு நேரமில்லை” என்பதாகும்.

இலக்கியம் பற்றிய இந்தக் குறிப்பில், இந்தக் காலத்தில் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் அரங்கு பயன்பட்ட முறைமை பற்றிக் கூறுவது அவசியம்.

இக்கால கட்டத்தில் மக்கள் எதிர்நோக்கிய அழுத்தங்களையும் முற்றுமுழுதாக அச்சச் சாதனம் மூலம் வெளிப்படுத்த முடியாத ஒரு நிலைமை இருந்தது. அந்த வேளையில் சண்முகலிங்கம், சிதம்பரநாதன் முதலியோரின் அரங்கப் பணி முக்கியமானதாகும். இவை காரணமாக ஏற்பட்ட நாடக விழிப்புணர்வின் வளர்ச்சிக்குத் திருமறைக் கலா மன்றத்தின் பணி முக்கியமானதாகும். இந்த எழுத்துக்கள், ஆக்கங்கள் யாவும் தமிழ் மக்களுக்கேற்படுத்தியுள்ள திகைப்பையும் அந்நியப் பாட்டையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. தமிழ் மக்கள் அந்நியப்பட்டு நிற்கின்றனர்.

இந்த வேளையில் கல்வித் துறையில் உள்ள சில விடயங்கள் நிலைமையை மேலும் மோசப்படுத்துகின்றன. அழகியற் கல்வி, பண்பாடு சம்பந்தப்பட்டது. அந்த அழகியற் கல்விக்குரிய வரைதல் (Art) எனும் பாடத்தில், க.பொ.த. (சா.த) பாடத்திட்டத்தில், தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கோ இஸ்லாமியப் பண்பாட்டுக்கோ இடமில்லாதுள்ளது. இது தமிழ், முஸ்லிம் மாணவர்களுக்குப் பெரும் சிரமத்தைக் கொடுக்கின்றது. பரதம் பற்றிய கற்கை நெறியிலும் பிரச்சினையுள்ளது. இந்தப் பிரச்சினைகள் இருப்பதை உணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

IV

அடுத்து, இந்த விடயத்தைச் சற்று அகண்ட ஒரு பின்புலத்தில், வைத்து நோக்க வேண்டுவது அவசியமாகிறது. இந்தப் பண்பாடுகளின் ஒருங்கிணைவு பற்றிப் பேசும்பொழுது, இந்தப் பண்பாடுகளின் வரலாற்றுத் தன்மையை விளங்கிக் கொள்ளல் வேண்டும்.

முதலில் சிங்களப் பண்பாட்டை எடுத்துக் கொள்வோம்.

இலங்கைக்குள் வந்த பல்வேறு செல்வாக்குகளை உள்வாங்கிய சிங்கள மக்கள் தமக்கென ஒரு பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தை உருவாக்கி வளர்த்தெடுத்துள்ளார்கள். அதற்கு ஒரு தனித்துவமும் உண்டு. அது தனது தனித்துவத்துக்கு ஊறு இல்லாவகையில் மற்றைய பண்பாடுகளுடன் இணைந்து கொள்கிறது.

தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்குச் சில முக்கியமான தனித்துவங்கள் உண்டு. அனைத்திந்தியாவில் வடமொழிப் பண்பாடு மேலோங்கியிருந்தும், அதனோடே தமிழ்ப் பண்பாடு தன் தனித்துவத்தை என்றும் இழக்காது இருந்து வந்துள்ளது. இந்த மொழியின் ஒரு முக்கிய பண்பு, ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்ட பல்வேறு மதங்கள் தங்கள் கருத்துக்களை வெளியிடுவதற்கான ஒரு பெரும் நெகிழ்ச்சி இந்த மொழிக்கு உண்டு. இது தனது தனித்துவத்துக்கு ஊறு இல்லா வகையில் மற்றைய பண்பாடுகளுடன் இணைந்து கொள்கிறது.

இஸ்லாமியப் பண்பாடு நாடு, இன, மொழி வேறுபாடுகளைக் கடந்து தனது மத நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் ஒரு உலகப் பொதுவான பண்பாட்டை உருவாக்கியுள்ளது. அது மற்றைய பண்பாடுகளுடன் தொடர்பு கொள்ளும் பொழுது தனது தனித்துவத்தைக் கைவிடாது.

இலங்கையிற் பண்பாட்டு ஒருங்கிணைவு என்பது இந்தப் பண்பாடுகளின் தனித்துவங்களை ஏற்றுக் கொண்டு, அவற்றினிடையே ஓர் ஒருங்கு நிலைப்பாட்டை ஏற்படுத்த வேண்டும். இந்தச் சவாலை ஏற்றுக் கொள்வதிலேயே இந்த நாட்டின் எதிர்காலம் தங்கியுள்ளது.

‘உயிர்ப்புகளி’ன் உயிரைத்தேடி...

(இத்தொகுதி, இதனுள் இடம்பெறும் ஆக்கங்கள்
பற்றிய ஒரு விமரிசனக் குறிப்பு)

“கலையாக்கம் என்பது, அவ்வாக்கத்தின் எழுவாயான (அதாவது அது எழுகின்ற இடமான) அகநிலைப்பொருள் (அதாவது மனிதன்) தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதான, தன்னைப் புறநிலைப்படுத்திப் பார்த்துக் கொள்வதான, இவற்றால் தன்னை இனம் கண்டு கொள்வதான ஒரு பருப்பொருளாகும். (அதாவது புறநிலையில் வைத்துப் பார்க்கக் கூடியதான, பிண்டப் பொருளான, ஒரு படைப்பு ஆகும்).....

‘மனிதன், தன்னுள்ளிருந்து தான் வெளியே வருவதன் மூலமும், தன்னை முனைப்புறுத்தி நோக்குவதன் மூலமும் - அதாவது தன்னை ஒரு விடயப் பொருளாக ஆக்கி நோக்குவதன் மூலமும் - அவன் தன்னைத்தான் அறிந்து கொள்ளலாமாதலால், கலை, மனிதனை மனித நிலைப்படுத்தும் நடைமுறையில் மிக முக்கியமான ஓர் இடத்தினைப் பெறுகின்றது.”

புகழ்பெற்ற மார்க்ஸீய அழகியல் விற்பன்னர், அடொல்ஃபோ, சாஞ்சேஸ் வாஸ்கீஸ், (கலையும் சமூகமும் (Art & Society) எனும் நூலிலிருந்து லண்டன் 1979)

கலையாக்கத்தின் தன்மைபற்றிய இந்த மேற்கோள், ஒரு கலைப்படைப்பிலிருந்து அதனை நுகர்வோன் பெறும் கலைப்பயனை மிக நுணுக்கமாக, அதே வேளையில் மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகின்றது.

பெரிதும் எளிமைப்படுத்தாமற் கூறுவதானல், கலைப்படைப்பு என்பது மனிதன் தன்னைத்தான் நன்கு புரிந்து கொள்வதற்கு வேண்டிய, புறநிலைப் பொருளாக அமைந்துள்ள ‘படைப்பு’ ஆகும். அது மனிதனைப் பற்றியது. அதே வேளையில் மிகத்தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகின்றது.

பெரிதும் எளிமைப்படுத்தாமற் கூறுவதானல், கலைப்படைப்பு என்பது மனிதன் தன்னைத்தான் நன்கு புரிந்து கொள்வதற்கு வேண்டிய, புறநிலைப்

பொருளாக அமைந்துள்ள 'படைப்பு' ஆகும். அது மனிதனைப் பற்றியது. அதே வேளையில் மனிதன் தனக்குப் புறம்பே வைத்து நோக்கத்தக்க ஒரு பிண்டப் பொருளாக அமைவது. மனிதனிடத்திலிருந்து 'படைக்கப்படுவது' (ஆக்கம் மாத்திரம் படைப்பு ஆகாது 'படைப்பு' எனும்பொழுது ஆக்கமும் அளிப்பும் இணைகின்றன) எனவே கலைப்படைப்பு என்பது மனிதனூடாக வந்து மனித நிலையைக் காட்டுவது.

ஓவியம், சிற்பம், இசை முதலாம் துறைகளில் வரும் படைப்புகளுக்கு இவ் உரைகல்வாசகம் எத்துணை பொருத்துமோ இலக்கியத்துக்கும் அத்துணை பொருத்தும்.

ஓவியம், சிற்பம், இசை முதலாம் துறைகளில் ஒரு படைப்பு ஆக்கி அளிக்கப் படுகின்றபொழுது அவற்றின் செம்மையை உத்தரவாதம் செய்வதற்கான 'தொழில் நுட்பம்' எத்துணை அவசியமோ இலக்கியத்திலும் ஆக்க நுட்பப் புலமை அத்துணை அவசியமானதாகும். இது பற்றிப் பின்னர் சிறிது விரிவாகவே நோக்குவோம். இக்கட்டத்தில், கலைப்படைப்பின் தன்மை பற்றிய ஆக்கவியல் உண்மையினை இறுக்கமாக மனப்பதிவு செய்வதே போதுமானதாகும்.

இத்தொகுதியின் நியாயப்பாடு, அது யாழ்ப்பாணப் பண்பாட்டுருவாக் கத்தின் முக்கிய கூறுகளில் ஒன்றான வடமராட்சியின் ஒரு முக்கிய பகுதியிலிருந்து வருவதென்பதனால் ஏற்படவில்லை. இந்தத் தளத்திலிருந்து மேற்கிளம்பிய சில இலக்கியக் கலைஞர்களது ஆக்கங்கள் ஈழத்துத் தமிழரது இன்றையநிலையைப் 'புரிந்து' கொள்வதற்கான (வெறுமனே 'தெரிந்து' கொள்வதற்கானவை அல்ல) படைப்புக்களாக, 'பதச்சோறு' ஆக, அமைந்துள்ளன என்று முன்வைக்கப்பட்டுள்ளமையிலேயே அந்த நியாயப் பாட்டை நாம் கண்டு கொள்ளலாமெனக் கருதுகின்றோம்.

ஈழத்துத்தமிழ்மக்களின் விமோசனத்துக்கான போராட்டமாகப் பரிணமித்துள்ள இலங்கையின் இனக்குழும் பிரச்சினை தோற்றுவித்துள்ள நிலைகளை எடுத்துக் கூறுவனவாக ஏழுகதைகள் அமைந்துள்ளன. (தெனியான், கருணையோகன், நெல்லை க. பேரன், ச. முருகானந்தன், த. கலாமணி, ராஜ ஸ்ரீகாந்தன், க. சின்னராஜன், ஆகியோரது படைப்புக்கள்.) சீ தனம், சாதியுணர்வு, சமூக அந்தஸ்துப் பற்றிய போலிப் மனப்பதிவு ஆகியனபற்றியும், வேலை நிறுத்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு குடும்பத்தின் நிலைபற்றியும், மற்றைய சிறுகதைகள் (சி. வன்னியகுலம், கண. மகேஸ்வரன், குப்பிழான் சண்முகன், க. நவம், கி. பவானந்தன் ஆகியோரது ஆக்கங்கள்) பேசுகின்றன.

சுருக்கமாகச் சொன்னால் இவையாவும் சமகாலச்சமூகப் பிரச்சினைகள்.

இலக்கியம் என்பது சமூக இயைபுடையனவாகவும், எழுத்தாளனும் பங்குதாரராகவோ, 'பெறுவோனாகவோ' இருக்கும் சமகாலப்பிரச்சினைகள் பற்றியனவாகவும் அமைதல் வேண்டுமென, இப்பொழுது எதிர்ப்பின்றி

ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் இலக்கியக்கொள்கை நிலை நின்று நோக்கும் பொழுது, இத்தொகுதி சிரத்தைமிக்க கவனத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்றாகின்றது.

முதலிற் சற்றுத் தயக்கத்துடனும், உள்ளுறை, இறைச்சிப் பொருள்களை நினைவுறுத்தும் வகையிற் துசுகமாகவும் எமது இலக்கியப்படைப்புக்களில் எடுத்துக்கூறப்பட்டு வந்த சிங்கள ராணுவ எதிர்ப்புணர்வு, இப்பொழுது ஈழத்துத் தமிழ்மக்களின் தேசியவிடுதலைப் போராட்டம் எனும் திட்பமான கட்டுக்கோப்புக்குள் வைத்து மேற்கொள்ளப்படும் இலக்கியநிலைச் சித்திரிப்பு ஆகமாறி, தவிர்க்கமுடியாத இலக்கியப் பண்பாகக் கொள்ளப்படும் ஒரு நிலையினை (காலகட்ட முதிர்வினை) இத்தொகுதியிலே காணக் கூடியதாகவுள்ளது. முதலில், உள்ளூர்க் கெடுபிடிகளிலிருந்து விடுபட்டு நிற்கும் ஈழத்தின் புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களால் மாத்திரம் (ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், கணேசலிங்கன், யோகநாதன் (அவர் புலம் பெயர்வதற்கு முன்னரே இதுபற்றி எழுதத் தொடங்கி விட்டார்) துணிச் சலுடன் எழுதப்பட்டு வந்த இவ்விடயம், இப்பொழுது இங்குள்ளவர்களால், தங்கள் பிரக்ஞைகளிற்பட்ட, படுகின்ற முறைமையில் சித்திரிக்கப்படத் தொடங்கப் பெற்றுள்ளமை, அவதானிக்கப்பட வேண்டிய ஒரு முன்னேற்றமாகும்.

ஆனால் முக்கியமான ஒரு வினா எம்முன் 'நிற்கின்றது; சிறிதேனும் அசைய மறுத்து, எதிர்கொண்டு முன்நிற்கின்றது. அவ்வாறு துணிவுடன் எழுதப்பட்டு விட்டமையால் மாத்திரம் இவை இலக்கியங்களாகவும் ஆகி விட்டனவா?

கலையாக்கத்தின் தன்மைபற்றி இக்குறிப்பின் தொடக்கத்தில் எடுத்துக் கூறப்பட்ட வாஸ்கீலின் கருத்து இப்பொழுது மிக முக்கியமாகின்றது. கலைப்படைப்பின் தன்மையாது, அப்படைப்பின் ஆக்கவியல் அமிசங்கள் யாது, அப்படைப்பின் 'பயன்பாடு' யாது என்பன பற்றிய வினாக்களுக்கு விடையிறுக்கும் அம்மேற்கோள் மிகநுணுக்கமாக விளங்கிக் கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

எழுதப்படுவதால் எதுவும் இலக்கியமாகி விடுவதில்லை; தீட்டப்பெறுவதால் எல்லா ஒவியங்களும் ஒவியங்களாகாதிருப்பது போன்று; செதுக்கப்படுவதால் எல்லாப் படிமங்களும் படிமங்கள் ஆகிவிடாதிருப்பது போன்று, பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்த கதைக்குள் ஒரு முக்கியமான விமரிசன உண்மை தொக்குநிற்கின்றது.

நாம் எழுதுவன மாத்திரம் முக்கியமாவதில்லை. 'எழுதப்பட்டது' எவ்வாறு அமைந்துள்ளது என்பதும் முக்கியமாகும். எழுதப்பட்டது என்பது எழுதப்படும் பொருளின் முக்கியத்துவத்திலே, அந்தப் பொருளை அறிமுறையிலே தொடங்கி, அந்த 'அறிமுறை' எவ்வாறு 'சித்திரிப்பு' ஆகின்றது என்பது பற்றி விளங்க முற்பட்டு, அந்த 'அறிமுறையினைக் கொண்ட ஆளுக்கும்

அந்தச் சித்திரிப்புக்குமுள்ள இயைபு பற்றி தெளிவுபடுத்தி, அதனையடுத்து எழுதப்பட்ட தன் பின்னர் பிண்டப்பொருளாய் நிற்கும் அந்தப் படைப்பு தான் சித்தரித்ததை எவ்வாறு 'விளக்குகின்றது' என்பதைக் கண்டு, அந்த விளக்கத்தை ஏற்படுத்தும் அமிசங்கள் யாவை என்பதை இனங்கண்டு கொண்டு அமிசங்களின் இயைபையும் படைப்பின் முழுமையும் இயைபுபடத் தெரிந்து கொள்வதிலேயே விமர்சனம் முழுமை பெறுகின்றது.

இதுதான் கலை விமரிசனத்தின் முழுமை. குறிப்பிட்ட கலையின் தனித்து வங்கட்கு ஏற்பவும், குறிப்பிட்ட ஒரு கலை குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்திற் பயிலப்படும் தன்மைகளின் அத்தியாவசியங்களுக்கு ஏற்பவும், விமரிசனத்தின் மேற்குறிப்பிட்ட அமிசங்கள் வற்புறுத்தப்படுவதோ, அழுத்திக் கூறப்படுவதோ வேறுபடலாம். அதனால் அழுத்திக் கூறப்படும் ஒரு அமிசம் தான் முழுவிமரிசனமும் என வாதிட்டு நிற்கக்கூடாது.

ஈழத்துத் தமிழ் நவீன இலக்கிய வளர்ச்சியில் இப்பண்பு மிகமுக்கியமாக வலியுறுத்தப்பட வேண்டியுள்ளது. இலங்கையில் 1950களின் பிற்கூற்றிலும் அறுபதுகளிலும், இலக்கியத்தின் சமூக இயையும் உணர்விறுக்கமும், வளர்ந்துவரும் சமூக சனநாயகப்பாட்டின் தேவைகட்சியை, சமகால இயைபிலேயே தங்கியுள்ளது என்ற கருத்து இலக்கிய ரீதியாக முன் வைக்கப்பட்டது. இது இலக்கியத்தின் சமூகவியல் அமிசத்தை வலியுறுத்துவதாக அமைந்தது. இதற்கு ஒரு மார்க்ஸியப் பரிமாணம் இருந்தது. இலக்கியம் சமூகத்தினைப் பிரதிபலிப்பதாக அமைதல் வேண்டுமெனும் கொள்கை, சித்தாந்த ரீதியாக முன்வைக்கப்பட்டது.

அந்தக்கட்டத்தில் எழுதப்படுவதன் கனதியே முக்கியமான பிரச்சினையாகவிருந்ததால், எழுதப்படுவதன் 'பொருள்' எது என்பதே முக்கிய விடயமாக எடுத்து ஆராயப்பட்டதால், சமூகவியல் விமரிசனம் முக்கிய மாயிற்று. அக்காலகட்டத்திலேயே தமிழிலக்கியப் பயில்வாளர் மட்டத்தினுள் இலங்கையிலும் சரி, தமிழகத்திலும் சரி, மார்க்ஸியம் இலக்கிய வழி நடத்துகைக்கும் ஏற்புடைத்தான ஒரு உந்துசக்தியாகக் கொள்ளப்பட வேண்டுமென்ற தொழிற்பாடு, முதன் முதலாகக் காணப்பட்டமையால் இந்த சமூகவியல் விமரிசனம் மார்க்ஸீய வாத்தத்தின் அன்றைய தமிழிலக்கியத் தேவையாயிருந்தது. இதன் காரணமாக, மார்க்ஸீய விமரிசனம் முழுவதும் சமூகவியல் விமரிசனம் மாத்திரமே என்ற ஒரு கருத்துமயக்கம் பலரிடையே ஏற்பட்டது. சிலர் அந்த மயக்கத் திலிருந்து இன்னும் விடுபடவேயில்லை. மார்க்ஸீய விமரிசனம், பல நாடுகளில் இந்தத் தப்பிப்பிராயத்தை எதிர்நோக்கவேண்டியிருந்தது என்பது உண்மையே. கலைப்படைப்பு என்பது சமூகத்துக்கு அப்பாற்பட்டது அல்ல என்பதை நிலைநிறுத்த வேண்டிய தேவை அன்றிருந்தது. அன்று அவ்வாறு வற்புறுத்தப்படாது விடப்பட்டிருப்பின், கலைக்கும் நடைமுறை வாழ்க்கைக்கும் எவ்வித தொடர்பு மில்லை என்ற வாதம் வென்றிருக்கும். அப்படி நடந்திருப்பின், கலை, சமூகமாற்றத்தை எதிர்க்கும் ஒரு சக்தியாக மாற்றப்பட்டிருக்கும். மனித

முழுமைக்குள்ளேயே கலையும் அடங்கும் என்ற கொள்கையின் முதற்கட்ட வற்புறுத்துகை கலையின் சமூகவியல் விமரிசனமாகும்.

அந்த நிலைப்பாடு வற்புறுத்தப்பட்டு, அதுவே கலைப்படைப்புத் தோற்றத்தின் நிலையான எடுகோளான பின்னரும், அதனையே தொடர்ந்து வற்புறுத்திக் கொண்டிருப்பது கால முரணாகும். அத்திவாரத்தை நன்கு இட்டுவிட்டுச் சுவர் நிலைக்கு வரும்பொழுது சுவரைப்பற்றிய சிரத்தை வேண்டும். அதற்காக அத்திவாரத்தை மறப்பதல்ல. ஆனால் சுவரே அத்தி வாரமும் ஆவதில்லை.

இந்த உண்மைக்குள்தான் இயங்கியற் பொருள் முதல் வாதம் நிற்கின்றது. இதனை எளிமைப்படுத்த முயன்றால், வரும் வாய்ப்பாடுகள் உண்மையான அசைவியக்கத்தின் பன்முகப்பாட்டை விளக்குவனவாயிரா. வாய்ப்பாடு களைச் சொல்வதற்குப் பழகியவர்களும், பழக்கப்பட்டவர்களும், வாய்ப்பாடே 'முழுக்கணக்கும்' என்று மயங்குவர். கணக்கின் சிக்கற்பாட்டைச் சொல்ல முயல்பவன் அவர்களின் எளிமைப்படுத்தப்பட்ட வாய்ப்பாடு மட்டை அறிவில், பூச்சாண்டி காட்டுபவனக்கூட மாறிவிடலாம்.

இன்றைய கட்டத்தில், நாம் மார்க்ஸீய அழகியலின் அடுத்த பரிமாணத் துக்குச் செல்வது அவசியமாகின்றது. அதாவது "சமூகத்தை தளமாகக் கொண்டு எழுதப்படுவது (படைக்கப்படுவது) எவ்வெம் முறைகளில் எழுதப்படும் பொழுது தனது முழுமையைப் பெறுகின்றது" எனும் வினா முக்கியமாகின்றது. எனவே எது எழுதப்படுகிறது எனும் நிலையிலிருந்து எப்படி எழுதப்படுகிறது என்பதற்கு வருகின்றோம். எழுதப்படுகின்ற முறைமைதான் எழுதப்படுவதை முனைப்பாகவும் செம்மையாகவும் ஆக்கும்.

ஆகவே 'எப்படி' எனும் இவ்வமிசம் படைப்பிலக்கியத்தில் எவ்வாறு தொழிற்படுகின்றதென்பதை முதலில் நோக்குவோம்.

அதற்கு முன்னர், எச்சரிக்கையாக இரண்டு உண்மைகளை முன் வைக்க வேண்டியுள்ளது.

முதலாவது, இந்த 'எது', 'எப்படி' என்பனவற்றையே வாய்ப்பாடு ஆக்கி விடக்கூடாது பல்கலைக்கழகத் தமிழ் வகுப்புகளில் இவை வாய்ப்பாடாகக் கொள்ளப் பெற்றதனால், கவிதை ரசனை எவ்வாறு ஊறுபடுத்தப் பட்டுள்ளது என்பது எமக்குத் தெரிந்ததே.

இரண்டாவது உண்மை. 'எப்படி' என்பதனை அறிவதற்கான முறைமை யாகும். இது 'ஆறு மாதத்தில் ஆங்கிலம் கற்பது', 'எழுத்தாளன் ஆவது எப்படி' என வரும் பிரசுரங்களிற் காணப்படுவதுபோன்று சில வழி நடத்தற் குறிப்புக்கள் மூலம் எடுத்துக் கூறப்படத்தக்கதன்று.

இலக்கியப் படைப்பு எப்படி அமைகின்றது என்பதை அறிவதற்கு நாம் அந்தப் படைப்பினை, அதாவது அந்தப் படைப்பு அமைந்துள்ள பாடத்தை (Text) நன்கு வாசித்து, பாடத்தில் ஆராயப்படும் உண்மையான விடயம்

யாது, அது எத்தகைய பின்புலத்தில் வைத்துச் சொல்லப்படுகிறது, அன்றேல் எத்தகைய கட்டுக்கோப்பினுள் வைத்துச் சொல்லப்படுகின்றது என்பதனை நிர்ணயஞ் செய்ய கொள்ள வேண்டும்.

இக்கட்டத்தில், மார்க்ஸீய விமரிசன முறைமையில் எடுத்துக் கூறப்படும் 'பட்டெறிவுச் சித்தப்புகொள்கை' (theory of reflection) பற்றி ஒரு சிறுகுறிப்பு இவ்விடத்தில் அவசியமாகின்றது. இதில்வரும் 'றிஃப்ளெக்ட்' (reflect) என்னும் பதத்துக்கான வழமையான மொழிபெயர்ப்பாகும் 'பிரதிபலி' என்னும் பதத்தை எடுத்துக்கொண்டு, அப்பிரதிபலிப்பானது கண்ணாடியில் தெரிவது போன்ற பிம்பப் பிரதிபலிப்பு என விளங்கிக் கொண்டு புறவுலகிற் காணப்படும் ஒன்றை எழுத்து வடிவப் பிம்பமாக வைத்துக் கொள்வதே இக்கொள்கையின் கருத்து எனத்தவறாகப் புரிந்து கொள்கின்ற ஒரு நிலை மையை நாம் நமது எழுத்தாளர் பலரிடையே அவதானிக்கலாம். உண்மையில் இத்தகைய 'பிம்பப்பிரதிபாடு' இயல்பு வாதத்தின் (naturalism) பாற்பட்டதாகும்.

மார்க்ஸீயச் சிந்தனையில் 'றிஃப்ளெக்ட்' (reflect) என்பது பட்டுத் தெறிக்கின்ற சிந்தனைகள் பற்றியே கூறுகின்றது. இதனைச் சொற்செம்மையுடன் 'பட்டெறிவுச் சித்திப்புக் கொள்கை' (theory of reflection) எனலாம். அதாவது நடைபெறும் ஒரு சமூகநிகழ்வு படைப்பாளியின் ஆக்க ஆளுமையில் 'விமுகின்ற' பொழுது அவனது மனதில், அவனது ஆக்க உந்துதற் சக்தி நிலையில், அது எந்தஎந்தச் சிந்தனைகளை, படிமங்களைத் தோற்று விக்கின்றது என்பதே இக்கொள்கையின் சாரமாகும். அப்படி இல்லாது இது வெறுமனே 'பிரதிபலிப்புக் கொள்கை' தான் எனின், கலைஞர்கள் யாவரும் ஒரு பொருள்பற்றி ஒரு வகையான படைப்பையே தருபவர்களாக அமைதல் வேண்டிவரும்.

இதுபற்றிப் பிரிதோரிடத்தில் பார்ப்போம். இப்பொழுது

(அ) சமூக நிகழ்வின்

(ஆ) சித்திரிப்பு

(இ) எவ்வாறு

ஒரு படைப்பு ஆகின்றது என்பதைப் பார்ப்போம், இதில் மூன்று விடயங்கள் தனித்தனியேயும் இணைந்தும் காணப்படுகின்றன. என்பதை விளக்கவே மேலே அம்முறையில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

முதலில் படைப்பாளியின் மனதைத் தொடுவது 'ஒரு' நிகழ்வே. இது ஒரு நிகழ்ச்சியாக இருக்கலாம். அல்லது நிகழ்ச்சித் தொடராக அல்லது நிகழ்ச்சித் தொடர்களாக இருக்கலாம். ஆனால் இந்த நிகழ்ச்சியோ, நிகழ்ச்சித் தொடரோ வாழ்க்கையின் வகைமாதிரிக்கான (typical) ஓர் உதாரணமாக, அதை எடுத்துக் காட்டும் சம்பவமாக அமையும். வாழ்க்கையின் ஏதோ ஒரு அமிசத்தை அல்லது அமிசங்களை வற்புறுத்துவனவாக, அழுத்தமாகக் காட்டுவனவாக அந்தச் சம்பவம் / சம்பவங்கள் அமையும். எனவே முத

லில் அந்தச் சம்பவப்பதிவு (நிகழ்வுப்பதிவு; நிகழ்ச்சிப்பதிவு) ஏற்பட்டதன் பின்னர், அதனோடு ஒட்டிய பலவற்றை அவன் தொகுத்துக் கொள்கிறான். அதாவது கற்பனையல்லாத புறஇயல் மெய்மையிற் காணப்படுவனவற்றைத் 'தொகுத்து'க் கொள்கிறான். அப்பொழுதுதான் அதனைப் பார்ப்பவன்/கேட்பவன்/வாசிப்பவன் அதனோடு இணைய முடிகிறது (சாஸ்திரீய இசை சிறிது வேறுபட்டது) படைப்பாளி தொகுத்துக் கொள்ளும் முறைமையிலேதான் அவன் கற்பனை தங்கியுள்ளது. புறநிலை மெய்மை நிகழ்ச்சிகளின் தொகுப்பினை உலகியல் வழக்கு என்றும், அவை தொகுக்கப்பட்டு இலக்கியமாகத் தரப்படும் முறைமையினைப் பாடல் சார்ந்த 'புலனெறி வழக்கு' என்றும் கொள்ளலாம். இது பற்றிய தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தை நோக்குக.

இந்தக் கட்டத்திலேதான் படைப்பாளியின் 'படைப்பாளிமை', 'ஆக்கஆளுமை' (creative personality) தெரிய வரும். அந்த நிலையிலே தான் படைப்பாளிகளின் தரம் முக்கியமாகின்றது. ஒரு படைப்பாளிக்கும் இன்னொரு படைப்பாளிக்குமுள்ள வேறுபாடு இந்த இரண்டாவது கட்டத்திலேயே தெரியவரும். புறமெய்மையில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளைத் தளமாகக் கொண்டு, அவற்றை உந்துபீடமாகக் கொண்டு, தான் எடுத்துக்கொண்ட 'பொருளை' (விடயத்தை) முனைப்புறச் சித்தரிப்பதற்கான படிமஉலகை (world of images) அவன் நிர்மாணிப்பது இந்தக் கட்டத்திலேயே, இந்நிலையில் அவன் புறமெய்மையை (reality)ப் படிமன்களாக்கி, நிஜஉலகின் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புகளை வன்மையுடன், 'இரத்தத்துடனும் சதையுடனும்', உண்மை சொட்டத் தருவனவாக்கி, யதார்த்தமாக (realism)த் தருகின்றான். புறமெய்மையை யை அப்படியே பிரதி செய்தல் (realism) யதார்த்தம் ஆகாது என்பதனை அவதானித்துக் கொள்க. இதுமுக்கியமான ஓர் உண்மையாகும். இந்த 'உண்மை சொட்டும்' படிம ஒழுங்கமைப்பிலே தான் படைப்புத் தோன்றுகின்றது.

இந்த ஒழுங்கமைப்பிலேதான் படைப்பாளியின் 'ஆக்க ஆளுமை' (creative personality) தெரியும். திறமையுள்ள படைப்பாளியின் ஆக்கங்கள், அவனது ஆக்க ஆளுமையை அறிந்து கொள்ளத்தாண்டும். அவ்வாறு அறிந்து கொள்வதற்கான மூலமாக அவனது எழுத்துக்கள்/ஆக்கங்கள், அந்த ஆக்கங்களின் அமைப்புக்கள், அவற்றின் தன்மை, பாணி, அந்த அமைப்புகளில் அமைப்பதற்குக் காரணமான அவனது உளவியற் பண்புகள், இந்தப் பண்புகளுக்குக் காரணமாக அமையும் அவனது வாழ்க்கைப் பின்னணி எனப் பல்வேறு அமிசங்களைத் தொகுத்து நோக்கும் பொழுதுதான், ஒரு கலைஞனுடைய ஆக்க ஆளுமை தெரியவரும்.

தமிழில் கலைவிமரிசனம் (art criticism) இல்லையெனும் அளவுக்கு அருகிக் கிடக்கிறது. தமிழ் இலக்கிய விமரிசனத்தில் நாம் இன்னும்தான் எமது தலைசிறந்த படைப்பாளிகளின் ஆக்க ஆளுமைகளைத் திட்டவாட்டமாக ஆய்ந்தறிந்து கொள்ளவில்லை. இளங்கோ முதல் பாரதிவரை, கபிலர் முதல் சேரன்வரை, ராஜம்ஜயர் முதல் யோகநாதன் வரை இது இன்னும்

செய்யப்படாமலே உள்ளது. ஆனால் அதேவேளையில் ஷேக்ஸ்பியர், ஷெல்லி, லோறன்ஸ், ரோல்ஸ்ரோய், ஹெமிங்வே போன்ற பல்லாயிரக் கணக்கான எழுத்தாளர்களின் ஆக்க ஆளுமைகள் எத்துணை சிறப்புடன் நிறுவப்பட்டுள்ளன! இளங்கோ, கம்பன், மாணிக்கவாசகர், நம்மாழ்வார், குமரகுருபரர், பாரதி, புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா, பாரதிதாசன் எனவரும் ஆக்க இலக்கிய கர்த்தர்களின் படைப்பாளுமைப் பண்புகளை நாம் இன்னும் தான் விமரிசன ரீதியாக நிர்ணயப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. கதாகலாட்சேபத்திறன் புலமை / அறிவுத்திறனின் எடுத்துக்காட்டாகும் என்ற ஒரு கருத்து மயக்கம் தமிழ்நாட்டிலும் இலங்கையிலுமுள்ளது. ஸ்ரீ லக்ஷ் ஆறுமுகநாவலர் அவர்களே 'பிரசாரர்கள்' என்ற தொடரையே பயன்படுத்தியுள்ளார். பட்டி மன்றகாரர்கள் இலக்கியப் பிரசாரர்களாக இருக்க முடியுமே தவிர, இலக்கியகாரராக இருத்தல் முடியாது. இந்தப் பிரசாரர்கள் விதந்து காணும் முறைமையினை (ஆஹா எப்படிச் சொல்கிறான், 'அப்படிச் சொல்லாமல் ஏன் 'இப்படி'ச் சொல்கிறான் போன்ற வாய்ப்பாடுகளை) விமரிசனம் எனத் தவறாக விளங்கிக் கொள்ளக்கூடாது. இலக்கியப் படைப்பாளிகளை ஒருங்குவைத்து நோக்கும் பொழுது, இந்த 'ஆக்க ஆளுமைத் தெளிவு அத்தியாவசியமான ஒன்றாகும்.

சற்றுமுன்னர் கிளப்பப்பெற்ற 'எப்படி' என்பதற்கான விடை, இந்த ஆய்வினுள்ளேயே தங்கியுள்ளது. சமூகநிகழ்ச்சி/ நிகழ்வாக உள்ளதை ஒரு 'வரலாற்று உண்மையாக' மாற்றும் கலைத்திறன், ஆக்கப்பண்பு இந்த 'எப்படி'க்குள் தொக்கு நிற்கின்றது. இந்த 'எப்படி' நன்கு அமைந்திருக்குமேயானால் அந்த கலைப்படைப்பின் முழுமையான நுகர்வு எமக்கு (வாசகனுக்கு) ஒரு சத்திய தரிசனமாகவே அமையும். வாசிப்பு முடிவில் அந்தச் சத்தியதரிசனக் கிளர்ச்சி ஏற்படவில்லையேல் அந்த ஆக்கம் வெற்றி பெறவில்லையென்பது தெளிவு. இந்த 'எப்படி'யை விரிவாக ஆராயும் பொழுது ஆசிரியர் நோக்கு, நோக்கினுள் தொங்கி நிற்கும் அனுபவ அறிவு, நோக்கினால் தீர்மானிக்கப்படும் ஒழுங்கமைப்பு, நடை (பாணி) ஆதியன முதன்மை எய்தும். இவற்றை நிர்ணயிக்கும் பொழுது அந்தப் படைப்பாளியின் 'ஆக்கஆளுமை' துலாம் பரமாகத் தெரியும்.

ஆக்க ஆளுமையை நன்கு விளங்கிக்கொள்ள, ஆக்கத்தின் அமைதி பற்றிய அறிவு இருத்தல் அவசியம். சிறுகதையில் இது எவ்வாறு புலப்படும்?

ஆக்கஆளுமைக்கும், ஆக்கப்படும் பொருளுக்கும் தொடர்புண்டு என்பது மறுக்கமுடியாது. எனவே சிறுகதையாசிரியர்கள் பன்னிருவரின் திறனை விமரிசனஞ் செய்ய முனையும் முயற்சியில், சிறுகதையின் தன்மையினை, அதன் வர்த்தமான நிலையினை மனத்து நிறுத்திக்கொள்வது அவசியமாகின்றது.

ஒவ்வொரு இலக்கிய வகையும் அதற்குரிய 'உயிர்நாடி'யாக ஒரு குறிப்பிட்ட அமிசத்தைக் கொண்டிருக்கும். சிறுகதையின் உயிர்நாடியான அமிசம் யாது?

“சிறுகதை ஒரு குறிப்பிட்ட மனோநிலையை அல்லது உணர்வு நிலையைக் காட்டுவதாக அமைதல் அவசியம். இந்த மனோநிலையை வார்த்தைகளால் சுட்டிக்காட்டாது, கதையினை வாசிக்கும் வாசகனின் மனதில் அவனை அறியாது அவ்வுணர்வு நிலை தோன்றும் படி செய்யமுடியுமானால் அவ்வாறான சிறுகதை ஒரு தலைசிறந்த சிறுகதையாக அமையும். தாகூரின் ‘காபூலி வாலா’, செக்கோவின் ‘முத்தம்’ புதுமைப்பித்தனின் ‘சாப விமோசனம்’, ‘வழி’, ‘பொன்னகரம்’, கு.ப.ராவின் ‘விடியுமா’, ரகுநாதனின் ‘வென்றிலன் என்ற போதும்’, அழகிரிசாமியின் ‘ராஜா வந்திருக்கிறார்’. லா.ச.ராவின் ‘பாற்கடல்’, ‘கஸ்தூரி’, பி.எஸ்.ராமையாவின் ‘அடிச்சாரைச் சொல்லியழு’, ரா.ஸ்ரீ.தேசிகனின் ‘மழையிருட்டு’ எனப்பல உதாரணங்கள் கூறலாம்.

(தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் - சென்னை - மூன்றாம் பதிப்பு - 1980 பக் - 19 - 20)

அழுத்தக் குறியுடைய பகுதி முக்கியமானது. சிறுகதை என்பது சிறிய அளவிலான கதையன்று. அது சிறுகச்சொல்லி உயர்பட்சத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதான ஓர் உரைப்படைப்பு. எடுத்துக் கொண்ட பொருள் பற்றிய உயர்பட்சத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதான ஓர் உரைப்படைப்பு எடுத்துக் கொண்ட பொருள் பற்றிய உயர்பட்சத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கான முறையில் அது ‘அமைக்கப்படல்’ வேண்டும்.

சிறுகதையின் வரைவிலக்கணச் சிக்கற்பாடுகளை ஆராய்ந்தவர்கள் எல்லாருமே வற்புறுத்துவது அதன் சொற்செட்டு வன்மையைத்தான். இன்றைய சூழலுக்கேற்ற உவமையைக் கையாள்வதானால், சிறுகதையை, அதிகபலம் உள்ளடக்கி வைக்கப்பெற்ற சிறு ‘கிறனெட்’டுக்கு ஒப்பிடலாம். அது ‘வெடிக்கும்’ பொழுது ஆயிரம் சூரியரைக் கண்டதுபோன்ற ஒரு சத்திய தரிசனம், ஆன்மத் திகைப்பு/குழைவு/மீன்கண்டு பிடிப்பு ஏற்பட வேண்டும். சிறுகதை என்னும் இலக்கிய வடிவத்தின் தனித்துவமான அமிசம் என்று வலியுறுத்திக் கூறப்படுவது இதுவே. ‘சிறுகதை என்பது தனித்துவமான, அல்லது ஒரு தனிப்பட்ட தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துவதற்கான செறிவினையும் கூர் நோக்கினையும் உடையதாகவிருக்கும்; தாக்கமுழுமையே இவ்விலக்கிய வகையின் பிரதான நோக்கமாகும்’ என ஜே.ஏ. கடொன் (J.A. Cuddon) என்பார் எடுத்துக் கூறுவார். (A dictionary of literary terms - Penquin 1982).

சிறுகதையின் உயிர்நாடி, முழுமையான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய உருவச் சிறுமைதான். படைப்பாளி, தான் ஏற்படுத்த விரும்பும் தாக்கத்துக்கான அளவுக்கு அதன் நீளத்தை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இறுக்கமற்ற நீளம் இந்த இலக்கிய வடிவத்தின் அமைப்பையே குலைத்துவிடும்.

அந்த அளவில் இது ஒரு மிகச்சிக்கலான படைப்பு. இதில் சித்திபெறுவதற்கு மிகுந்த திறன் வேண்டும். அந்தச் சித்திக்கு இடையறாத பயிற்சி வேண்டும்.

மொழிநடைநிலை நின்று பார்க்கும் பொழுது, சிறுகதையிற் சிக்கனம் (செறிவு) ஒரு முக்கியமான பண்பு ஆகும். சிறுகதையில் எழுதப்படுவன,

எழுத்தின் வழிதோன்றி எழுத்துக்கு அப்பால் நிற்கும் உணர்வுகளைத் தோற்றுவிப்பனவாக விருத்தல் வேண்டும். எனவேதான் சிறுகதை பேசுவன வற்றிலும் பார்க்க, அதன் 'மொளனங்களை' முக்கியமானவை என்பர்.

கு.ப.ரா.வின் சிறுகதைகள் பற்றி தி. ஜானகிராமன் கூறியுள்ளவை, சிறுகதை எழுத்தாளர்க்கு வேதவாக்காக அமைய வேண்டும்.

'அவருடைய எழுத்துக்களைப் படிக்கும் பொழுது ஒரு பிரமிப்புத்தான் ஏற்படுகின்றது. பட்டுப்போன்ற சொற்களிலும், பத்துப் பக்கங்களுக்கு மேற்படாத கதைகளிலும் எப்படி இவ்வளவு பெரிய கலைவடிவங்களையும் உணர்ச்சி முனைப்பையும் வடிக்கிறார் அவர்! இந்தத் தொகுப்பிலேயே உள்ள 'மூன்று உள்ளங்கள்', 'படுத்த படுக்கையில்', 'சிறிது வெளிச்சம்', 'தாயாரின் திருப்தி' - இவைகளை மீண்டும் மீண்டும் படிக்கப் பிரமிப்பே மிஞ்சுகிறது. இத்தனை சிக்கனத்தை எப்படி இவர் சாதிக்கிறார் என்ற பிரமிப்பு. ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும், வரிக்குள்ளும் எத்தனை ஒளிகள், கார்வைகள்! எழுதியதைவிட எழுதாமல் கழித்ததே முக்கால்வாசி என்று தோன்றுகின்றது. ஆடம்பரம் இல்லாத எளிய சொற்களுக்குக்கூட, உணர்ச்சி முனைப்பாலும், ஒரு கூட்டுச் சக்தியாலும் ஒரு புதிய பொருளும் வேகமும் கிடைக்கின்றன. சாதாரண சொற்களுக்குக் கூட ஒரு புதிய வீர்யத்தை ஏற்றிய பாரதியின் வெற்றி தான் ராஜகோபாலனின் கதைச் சொற்கள் கண்டிருக்கின்றன. அதனாலேயே சத்தமில்லாத வேகமும் சிக்கனமும் கைகூடி அவர் கதைகள் அடர்த்தியும், இறுக்கமும் நிறைந்த சிற்ப வெற்றி களாகத் திகழ்கின்றன. இத்தனை வெற்றிகள் திணித்த கதைகளை தமிழில் யாரும் இதுவரை இன்னும் எழுதவில்லை. உண்மையாகவே மொளனங்கள் நிறைந்த சிறுகதைகளை அவர் ஒருவர்தான் எழுதியிருக்கிறார்'

- தி.ஜானகிராமனின் 'வழிகாட்டி' எனும் கட்டுரை

- கு. ராஜகோபாலான் - சிறிதுவெளிச்சம் -

- வாசகர் வட்டம் சென்னை - 1969

கு.ப.ராவின் சிறுகதைகளில் வெளிப்படும் 'மனக்குழைவு'களுக்கும், புதுமைப்பித்தன் கதைகளில் வெளிப்படும் 'வன்மைச் சிதறல்'களுக்கும் கலாரீதியில் ஓர் ஒருமைப்பாடு உண்டு. இவை இரண்டு கலைப்படைப்புக்களின் இரண்டு பரிமாணங்கள். கு.ப ரா.வின் படைப்பியற்பண்பு ஜானகிராமனிடத்து ஓர் அகற்சியைப் பெற்றது. அதேபோன்று புதுமைப்பித்தன் சித்திரிப்புப் பண்பு ஆரம்பகால ஜெயகாந்தனிடம் பொலிந்து நின்றது. புதுமைப்பித்தனைப் பிரதி செய்வது கடினம்.

இவை மிகுந்த கவனத்துடன் வாசித்து விளங்கப்பட வேண்டியவை. சிறுகதை வடிவத்தைக்கையாளும், முக்கியமாகப் பயில்நிலை எழுத்தாளர்கள் தமது படைப்புக்களை இந்த மேற்கோளின் பின்னணியில் வைத்து நோக்குதல் அத்தியாவாசியமாகும்.

சிறுகதை என்பது 'தீட்டித்தீட்டி' ஒளிபெறச் செய்யப்படவேண்டிய ஒரு படைப்பு'

வெகுசன வாசிப்பு பெரிதும் வளர்ந்துள்ள நிலையில் இவ்வாறு சொற்களின் கனதியையும், வாக்கியங்களின் இறுக்கத்தையும் எழுத்துக் குறியீடுகளின் உள்ளார்த்தங்களையும் முழுக்கதையின் அமைப்புச் செம்மையும், மிக நுணுக்கமாகக் கவனித்து எழுதுவதற்கான வாய்ப்பும் இல்லாதுபோகலாம். சிறுகதையைவிட்டு, கதையொன்றினைச் சிறியதாகச் சொல்ல முனையும் ஒரு நிலைபாடே இன்று தமிழில் வளரத் தொடங்கியுள்ளது. சிறுகதையின் இந்த இலக்கியச் செம்மைக் குலைவுக்குச் சில இலக்கிய சஞ்சிகைகளே உடந்தையாகவும் இருந்து வருகின்றன. எழுதியனுப்பப்படுவனவற்றை, அதனை எழுதியோருடன் உரையாடிக் கனதிபெறச் செய்யும் வழிகாட்டற்பணி எத்தனை சஞ்சிகை ஆசிரியர்களாற் செய்யப்படுகின்றது?

சிறுகதையில் உரைநடை, கவிதைக்குரிய காம்ப்ரீயத்துடனும் நுண்ணுணர்வுடனும் தொழிற்படுதல் வேண்டும். அதன் ஒவ்வொரு அமிசமும், தலைப்பு முதல் இறுதிக்குறியீடு வரை, ஒவ்வொன்றும் எழுத்தாளரின் படைப்புத் திறனின் ஆழ்வுக்குவிவிலிருந்து வெளிக்கிளம்ப வேண்டும். அப்பொழுது தான் அது உண்மையான கலைப்படைப்பாக மிளிரும்.

நாவல் இலக்கியம் வளர்ந்துள்ள இன்றைய நிலையிற் சிறுகதையின் அமைப்புச்செம்மை அதன் சிக்கனத்திலும், அது சுட்டிநிற்கும், சொற்களுக்கு அப்பாலான 'மொளனங்களிலும்' தான் உள்ளது.

படைப்புத்திறன் பற்றியும், சிறுகதையின் தன்மை பற்றியும் மேற்கூறப்பட்ட கருத்துக்களின் பின்புலத்தில், இத்தொகுதியிலுள்ள சிறுகதைகள் எத்துணை இலக்கியக் கனதியுடையனவாக நிற்கின்றன என்பதுபற்றி நோக்குவது தவிர்க்கமுடியாத கடமையாகின்றது.

இத்தகையனவான தொகுதிகளில் தர ஏற்ற இறக்கம் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகும் 'தரம்' என்பது பிரதானமாக எழுத்தாளனின் படைப்பாழக கனதியிலிருந்து பிறப்பதாகும், 'தரம்' வேறு, 'கவர்ச்சி' வேறு, 'ஒரு படைப்பு இன்னொரு படைப்பிலும் பார்க்கக் கவர்ச்சியாகவுள்ளது' எனும் கூற்று. படைப்பாளி பற்றிய மதிப்பீடு மாத்திரம் அன்று. அது வாசகன் பற்றிய மதிப்பீடும் ஆகும். வாசகனின் அநுபவங்கள், அவனது அநுபவ ஆழம், அவனது இலக்கியப் பரிச்சயம் ஆகியன சமமான முக்கியத்துவத்தைப் பெறும். வெகுசன வாசிப்பு நிலையிற் காணப்படும் 'கவர்ச்சிகள்' ஆழமான இலக்கியக் கவர்ச்சிகளாக அமைய முடியா என்பது பல்வேறு நிலைகளில் வற்புறுத்தப்பட்டுள்ள உண்மையாகும்.

இத்தொகுதியிலுள்ள சிறுகதைகள் ஒவ்வொன்றையும் விரிவாக ஆராய்வதற்கு இந்த மதிப்பீடு இடம் தராது. அத்தகைய விமரிசனங்கள் வகுப்பறைகளில் அன்றேல் எழுத்தாளர் பட்டறைகளிலேயே மேற் கொள்ளப்பட வேண்டியன.

இங்கு மிகச்சுருக்கமாகவே நாம் அந்த விமரிசனப் பணியை மேற் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

முதலிற் சிறுகதைகளின் பொருள்கள், கூர்மையுடனும் உணர்வு முனைப்புடனும் வெளிக்கொணரப்படுகின்றனவா என்பதை நோக்குதல் வேண்டும். கலைப்படைப்பின் ஒரு முக்கிய அமிசம் அது ரசிகனின் கருத்துக்கும் அநுபவத் தொழிற்பாட்டுக்கும் இடமளிப்பதாக அமைவதாகும். அந்நிலையில் அப்படைப்பு, படைப்பாளியின் 'குறிக்கோளை' மீறிய ஓர் உயிர்ப்பையும் பெற்றுக்கொள்ளும். ஆனால் இது படைப்பாளியின் பிரக்ஞைக்கு அப்பாற்பட்டதன்று. அத்தகைய 'ரசிக'த் தொழிற்பாடு ஏற்படுவதற்கான 'இடுகுறிகள்' படைப்பினுள் நிச்சயமாக இருக்கும். ஆனால் இது இரண்டாம் கட்ட ரசனை உணர்வாகும். முதலில் அந்தப் படைப்பின் கட்டமைப்பு படைப்பின் சாரத்தைச் சுட்டுகின்றதா என்று நோக்கல் வேண்டும்.

இவ்வாறு நோக்கும் பொழுது 'பிறந்த மண்', 'எங்கே தான் வாழ்ந்தாலும்' ஆகியன சிறுகதைக்குரிய கட்டமைப்பு அற்றனவாகக் காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம். 'பிறந்த மண்' எழுதப்பட்டுள்ள முறையில் அதன் அச்சாணிப் பொருளாக அமைவது வெளிநாடுகளிலிருக்கும் ஒவ்வொரு ஈழத் தமிழ் இளைஞனும் தன் தாயகத்திற்கு வராமலிருக்க முடியாதவனாக இருக்கும் உணர்வுநுதுதலும் இங்குள்ள நிலைமை அவனைப் போராளி ஆக்குகின்ற தன்மையுமாகும். இக்கருத்தோட்டம் வேண்டிய அளவுக்கு இறுக்கமாகச் சித்திரிக்கப்படாது போய்விடுகின்றது முத்துலிங்கம், தான் இலங்கைக்குச் செல்லவேண்டும் என்ற தீர்மானத்தை எடுக்கும் இடம் அழுத்தம் எதுவுமற்றதாகவேயுள்ளது. இலங்கைக்கு வர எடுக்கும் தீர்மானம், இலங்கையில் வந்து இறங்கும் நிலையில் ஏற்படும் அநுபவங்கள், வீடு வரும்வரையுள்ள அநுபவங்கள், ஆதியன சித்திரிக்கப்படும் முறையினூடாகவே இறுதியில் அவன் பாஸ்போட்டைக் கிழிப்பது முத்தாய்ப்பாக வரவேண்டும். ஆனால் 'பிறந்தமண்'ணிலோ அந்தப் பகுதிகள் கையாளப்பட்டுள்ள முறையிற் சிறிதேனும் இறுக்கம் காணப்படவில்லை. அவை சொல்லப்படுகின்றனவே தவிர சித்திரிக்கப்படவில்லை. பாஸ்போட்டைக் கிழித்து எறிவதென்பது ஒரு சொல் மாத்திரமல்ல. அது அவன், தான் இந்த நாட்டைவிட்டு, 'இந்தப் பிரஜை'யாக இனி வெளியே செல்வதில்லை என்ற தீர்மானத்தின் குறியீடு, அந்த எண்ண வன்மை, தீர்மான முக்கியத்துவம் எம்மைச் சிலிர்க்கவைக்க வேண்டும். பாஸ்போட்டைக் கிழிப்பதன் மூலம் அவன் செய்யும் தியாகம் எம்மை திகைப்பு மெளனத்தினுள் ஆழ்த்த வேண்டும். இந்தத்தாக்கம் அந்தச் சிறுகதையை வாசித்து முடிக்கும்பொழுது ஏற்படவேயில்லை. காரணம் அந்தச் சிறுகதையின் கட்டமைப்புக் குறைபாடேயாகும். அது ஒரு வாய்மொழிக் 'கதையாகச் சொல்லப்படுகின்றதே தவிர சிறுகதையாகப் படைக்கப்படவில்லை.

இதே போன்றது தான் 'எங்கேதான் வாழ்ந்தாலும்' என்ற கதையும். இந்தச் சிறுகதையில் யாருடைய நோக்கில் அந்தச்சிறுகதை எழுதப்பட்டுள்ளது என்கின்ற தெளிவையே பெறமுடியாதுள்ளது. இந்தச் சிறுகதையின் தோல்விக்காக பிரதான காரணிகளில் தலைப்பும் ஒன்று என்று

கூறவேண்டியுள்ளது. இச்சிறுகதையை வாசித்து முடித்த நிலையில் இதன் தலைப்பை மீள வாசிக்கும்பொழுது அது அப்படைப்பின் சாரத்தை வெளிக்கொணருகின்றதா? எம்மையந்த மையப்பொருளுக்குரிய உணர்ச்சி நிலையை உணர வைக்கின்றதா? சிறுகதையின் தலைப்பு சிறுகதையின் மிகப்பிரதான கட்டமைப்பிலொன்று ஆகும். சிறுகதையில் மிகையுணர்வுக்கு இடம் கொடுக்காமலும், குறைத்துச் சொல்லாமலும் உணர்வு நிலையினை 'அச்சொட்டாக' அது வெளிக் கொணரவேண்டும். அது ஒரு முக்கியமான ஆற்றல் 'அதிர்வுகள்' இவ்வகையில் திருப்தியளிப்பதாகவில்லை. அச்சிறுகதையில் நடந்திருக்கும் இன்னல் (இன்னொரு சாவீடு வரும் என்ற எச்சரிக்கை வெளிவரக்கூடியதான இன்னல்) 'அதிர்வுக்குள் அடங்கி நிற்கக்கூடியதா?

சிறுகதை எனும் இலக்கியவகையில் 'கதை' (நடந்தவற்றை நடந்த வரன்முறையிற் கூறுதல்) முக்கியமானதே அல்ல. நிகழ்வுகள், உணர்வு முனைப்பின் பின்னணியில் எடுத்துக் கூறப்படுவனவாய் அமைதல் வேண்டும். தாக்க முழுமைக்கு உதவும் வகையில் சிறுகதையின் 'கட்ட' அமைப்பு, அதன் ஓட்டம் அமைதல் வேண்டும். அவ்வாறு அமைந்து வந்து இறுதியிற் சொல்லப்படுவதால் (அதன் முரணிலையால் அன்றேல் அதன் தர்க்க ரீதியான வளர்நிலையில்) அதன் தாக்கமுழுமை உணரப்படல் வேண்டும்.

கட்டமைப்புச் சீராக இல்லாவிடின் வெளிக்கொணரப்படவிருக்கும் உணர்வுமுனைப்புக் கூர்மையான வெளிவராது. 'தத்து' அந்தக் குறை பாட்டை உடையதாக அமைகின்றது. கிழவியின் கண்ணோட்ட நிலைநின்று போராளி இளைஞர்களின் வீரமும் தியாகமும் சித்திரிக்கப்படுகின்ற அந்தச் சிறுகதையில், இறுதியில் முனைப்புடன் மேற்கிளப்பப் பார்ப்பது இராணுவக்காரனின் சகஜபாவமே.

கட்டமைப்புச் சீரமைப்பு என்பது வெறுமனே 'சித்திரிப்பு'களில் தங்கி நிற்பதில்லை. சித்திரிப்பு என்பதற்குள்ளேயே பாத்திர வார்ப்பு முக்கியமானதாகும். 'விடிவின் பாதைக்குச் சிறுகதை முதிர்வற்ற ஒரு படைப்பாக நிற்பதற்குக் காரணம் அந்த இளைஞனின் பாத்திரச் சித்திரிப்பிற் காணப்படும் குறைபாடாகும். சிறுகதையினிறுதியில் எடுத்துக் கூறப்படும் வகையில் அவன் வெடிகுண்டோடு வெடிகுண்டாகிச் சிதறிப்போவதற்கான ஓர்மை நிலைப்பாட்டினைக் கதையின் நடுப்பகுதியிலிருந்தே படிப்படியாக வளர்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அந்தக்கதையின் இறுதிப்பகுதியிற் காணப்படும் இறுக்கம் / செறிவு / கவர்ச்சி ஒட்டுவேலையாக அமைகின்றதே தவிர ஒரு பரிணமிப்பு ஆகவரவில்லை. சின்னராஜன், சிறுகதையின் படைப்பு முறைமைகளிற் கவனஞ் செலுத்துவரேயானாற் கணிக்கப்படத்தக்க ஒரு சிறுகதையாசிரியராக மேற்கிளம்புவதற்கு வாய்ப்பு உண்டு.

இக்கட்டத்தில், சிறுகதையின் இறுதிப்பகுதி பற்றிய ஒரு தப்பிப்பிராயத்தை விளக்கவேண்டியது அவசியமாகின்றது. சிறுகதையில், அதன் இறுதியில்

வரும் 'திடீர்த் திருப்பம்' / 'எதிர்பாராத முடிவு' என்பது சம்பந்தப்பட்ட சிறுகதைப்பொருளின் / பாத்திரங்களின் இன்னொரு பரிமாணத்தைத் தருவதேயல்லாமல் ஆச்சரியத் திடீர் இறக்குமதியன்று. அந்தத் திடீர்த் திருப்பம் எம்மைப் பேச்சுமுச்சுற்றவர்களாக்கிவிடும். மாப்பாஸானின் பாத்திரங்கள் எம்மை அந்த நிலையிலேதான் வைப்பதுண்டு. அந்தத் திடீர்த் திருப்பத்தில் ஒரு மனித உண்மை பளிச்சிடவேண்டும். இதனாலே தான் சிறுகதையின் கட்டமைப்பில் அதன் இறுதிப்பகுதி முக்கியமானதாகின்றது. இந்தப் படைப்பு முதுகிச்சி இயந்திர நிலைப்பட வருவதில்லை, அது மனித உணர்வுத் தெளிவினால் வருவது.

இந்தப் பண்புகளை மனங்கொண்டு நோக்கும் பொழுது, 'நாட்கள் கணங்கள் நமது வாழ்க்கையின்', 'உவப்பு', 'அகதிகள்' ஆகிய சிறுகதைகளே மற்றவற்றிலும் பார்க்க முனைப்புள்ளனவாய் உயிர்ப்புடன் மேலோங்கி நிற்கின்றன. 'உவப்பு'ல் வரும் காசத்தின் அசாதாரண நேரக்கரைதல் ஒலியினால் ஏற்படும் மௌனச்சிதைவு, இன்றைய மனித உயிரின் அவல நிலையை மிகுந்த வன்மையுடன் வெளிக்கொணருகின்றது. இந்தச் சிறுகதையின் கற்பனையதீதம் (காகம் தன் விரகதாபத்தைச் சொல்லல்) அதன் யாதார்த்த முனைப்பை (மனிதர்கள் இராணுவத்தாக்குதலால் பிணங்களாக கவனிப்பாரற்றுக் கிடத்தல்) வற்புறுத்துகின்றது. இதுதான் அதன் அசாதாரண வலிமைக்குக் காரணமாகின்றது. 'நாட்கள் கணங்கள் நமது வாழ்க்கைகள்' நமது இன்றைய இயலாமைகளுக்குள் முடங்கிநிற்கும் மௌனமான சோகத்தை வெளிக்கொணருகின்றது. பங்கிறற்றியல் மறக்க முடியாத சிறுவனாகி விடுகிறான். 'அகதிகள்' எமது சமூகத்தின் குரூரம் ஒன்றினை வன்மையோடு வெளிக்கொணருகின்றது. அது இன்னும் சிறிது கவனத்துடன் அமைக்கப்பட்டிருக்குமேல் மிக நல்ல ஒரு சிறுகதையாக அமையும்.

இந்தத் தொகுதியிலுள்ள சிறுகதைகளை வாசிக்கும் பொழுது இன்னொரு முக்கிய ஆக்க இலக்கிய உண்மையும் புலனாகின்றது. படைப்பிலக்கியத்தின் கவர்ச்சி அது. எந்த அளவுக்கு வகை மாதிரியான மனிதநிலைகளைச் சித்திரிக்கின்றது என்பது தான். சிலவேளைகளில் சில இடங்களில் நடப்பவை சம்பவங்கள் என்ற அளவில் உண்மையாக இருக்க முடியுமெனினும், அவை வகை மாதிரியாக (Typical) அமைவதில்லை. 'நாளையும் அடுப்பு எரியும்' சிறுகதையில் அந்தத் தன்மை தெரிகிறது. அரசாங்கத்தில் முளை உழைப்பாளியாக இருந்தவன் வேலைநிறுத்தம் காரணமாகத் தொழிலிழந்து இறுதியில் விறகு கொத்தும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளமை யதார்த்தமாக சித்திரிக்கப்படவில்லை. 'விறகு கொத்தினாலும் விட்டுக்கொடுக்க மாட்டேன்' என்ற யதார்த்த நிலையற்ற மிகைப்பாடு அந்தக்கதையின் உயிரை உறிஞ்சிவிடுகின்றது. நமது பண்பாட்டு வட்டத்தினுள் அத்தகைய ஒரு நிலைக்குத் தள்ளப்படுவதற்குச் சில படிமுறைகள் உள்ளன. வகை மாதிரியை மீறிய மிகைப்பாடு 'அல்சேஷன்கள் எப்போதும் உள்ளே வரலாம்' எனும் கதையிலும் தெரிகிறது. அந்தக்கதையில் வருபவர்கள்

எவரும் உண்மையில் 'அல்சேஷன்கள் எப்போதும் உள்ளே வரலாம்' எனும் கதையிலும் தெரிகிறது. அந்தக்கதையில் வருபவர்கள் எவரும் உண்மையில் 'அல்சேஷன்கள்' அல்லர் தம்மை அல்சேஷன்களாக நினைப்பவர்களே, 'இதுவும் பிரசவம்' சிறுகதையில் தாயையே வெளியே அனுப்பி விட்டு தகப்பன் மகளின் கருச்சிதவை மேற்பார்வை செய்வது நிச்சயமாக யதார்த்த வன்மையற்ற ஒரு நிலையேயாகும். அதுவும் நமது பண்பாட்டு வட்டத்தினுள் இது நிச்சயமாக வகை மாதிரியான நிலையன்று. ஒருவேளை அப்படி நடந்த ஒரு உண்மை நிகழ்ச்சி இருக்கலாம். உண்மைகள் புனைகதைகளிலும் பார்க்கப் புதினமானவை. (Facts are stranger than fiction). ஆனால் அந்த உண்மை, புனைகதையில் வற்புறுத்தப்படமுடியாத ஒன்றாகும் வாசகன் நடக்கக்கூடியதை ஏற்பானே தவிர நடக்க முடியாததை அது நடந்திருந்தாலும் ஏற்கமாட்டான். இதனால்தான் மாதிரித் தன்மை (typicality) முக்கியமாகின்றது. புனைகதையின் புலனெறி வழக்கு இதுவேயாகும். குப்பிழான் சண்முகத்தின் படைப்பு ஓரளவுக்கு ஒரு 'வரலாற்றுச் சிறுகதையாகவே இந்தத் தொகுதியினுள் நிற்கின்றது! சிங்களப் பெண்ணைக் கலியாணம் செய்வதும் சாதிவிட்டுக் கலியாணம் செய்வதும் இச்சிறுகதையிற் பேசப் படுகின்றன. பழகுவட்டம். அநுபவ ரீதியாக விரிவடையும் பொழுது ஏற்படும் சிந்தனை விரிவும், அதனால் அகமுரண்பாடுகளைக் கண்டு துயருறும் நிலையும் இச்சிறுகதையில் வெளிவருகின்றன. ஆனால் அவை நுணுக்கமான ஒரு கலைப்படைப்பாகவில்லை. காரணம், அமைப்பும் சித்திரிப்பும் வேண்டிய சொற்செறிவினைப் பெறாமையே.

வரன் முறையான 'கலந்தாய்வு' செய்யப்பட்டிருக்குமேல், இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள பெரும்பாலான சிறுகதைகள் திருப்பி எழுதப்பட வேண்டியனவாகவே இருக்கும். பெரும்பாலான சிறுகதைகள் அவ்வவற்றின் ஆசிரியர்களாலேயே ஆற அமர மீள வாசிக்கப்பட்டனவா என்ற சந்தேகம் எழுவதை என்னால் தடுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

குறித்த ஆசிரியர்கள் 'மிக்க கவனத்துடனேயே' தங்கள் படைப்புக்களை 'ஆக்கியுள்ளனரெனக் கூறப்படுமானால் நிச்சயமாக, சிறுகதை பற்றிய அவர்கள் வாசிப்பு வட்டம் மிகக் குறுகியதாகவே இருக்க வேண்டும் போலத் தோன்றுகின்றது. ஏனெனில் புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா, அழகிரிசாமி, லா.ச.ரா, தி ஜானகிராமன், புரசு பாலகிருஷ்ணன் போன்றோருடைய ஆக்கங்கள் பற்றிய பரிச்சயமிருப்பின் இந்தப் படைப்புக்கள் பெரும்பாலான வற்றில், அவற்றில் இப்பொழுது காணப்படாத ஒரு கனதி நிச்சயமாக இருந்திருக்கும்.

இவ்வேளை இன்னுமொரு உண்மையை வற்புறுத்த வேண்டியுள்ளது. சிறுகதை, நாவல் ஆகிய புனைகதை இலக்கிய வகைகள் உலகப்பொது வானவை. அவற்றின் கொடுமுடிகளிற் பெரும்பாலானவை ஆங்கில, பிரெஞ்சு, ரஷ்ய, ஜேர்மன் இலக்கியங்களிலே உள்ளன இத்துறையில் வெளிவந்த இந்தியச்சாதனைகளை வங்காளம், ஹிந்தி, மராத்தி, மலையாளம் முதலாம் மொழிகளிலே காணலாம். இந்தப்புனைகதைக்

கொடுமுடிகள் பல, தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. அந்த மொழி பெயர்ப்புக்கள் பற்றிய பரிச்சயம்கூட இருப்பதான பெரும்பாலான சிறுகதைகளிலே தெரியவில்லை. அத்தகைய பரிச்சயமிருந்திருப்பின் இங்கு இடம் பெற்றுள்ள சிறுகதைகளிற் பல, பொருத்தமான ஆக்க அமைதியைப் பெற்றிருக்கும்.

உண்மையில் இத்தொகுதியில் வரும் பெரும்பாலானவை நல்ல சிறுகதைகளுக்கான முதல் வரைவுகளே (First drafts) ஆகும்.

இச்சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள பெரும்பாலான சிறுகதைகளின் குறைபாடுகள், நவீன தமிழிலக்கிய படைப்பிலக்கிய எழுத்துப் பயில்விற் காணப்படும் முக்கியமான இன்னொரு குறைபாட்டை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அது, எழுத்தாளர் (கவிஞர்கள், கதாசிரியர் உட்பட) தாம் கையாளும் இலக்கிய வகையின் பயில்வில் (அத்திறமை கண்டுபிடிக்கப் பெற்றதன் முன்னரோ, பின்னரோ) நியாயமான பயிற்சி பெறுவதில்லை. எழுத்துப் பட்டறைகள் (Writer's workshops) இதற்குப் பெரிதும் உதவும். அத்தகைய பயிற்சி இல்லாதவிடத்து அல்லது வேண்டப்படாதவிடத்து, குறித்த எழுத்தாளர் தனது கூரிய வாசிப்புத்திறனால் தனது எழுத்துவன்மையை வளர்த்துக் கொள்வர். அதுவும் இல்லாதவிடத்து சகோதர விமரிசனங்கள் மூலம், பயில்திறனை வளர்த்துக் கொள்ளலாம். அதுவும் வெளியீட்டுக்கு முன்னரெனின் மிக்க நன்மை தரும். இலங்கையில் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் புதுவேகத்துடன் தொழிற்பட்ட ஐம்பதின் பிற்பகுதி, அறுபதின் முற்பகுதிகளில் இத்தகைய சகோதர விமரிசன முறைமை நிலவிற்று. அக்காலத்தில் வெளிவந்த புதுமை இலக்கிய இதழ்களே இதற்குச் சான்று. கைலாசபதி ஞாயிறு தினகரன் பொறுப்பைக் கையேற்று 'ஈழத்திலக்கியச் சிறுகதை வளர்ச்சியின் ஆழத்தையும் வேகத்தையும் கூட்டிய பொழுது, பிரசுரத்துக்கு வந்த சிறுகதைகளை அவ்வச் சிறுகதையாசிரியர்களுடன் விவாதிப்பதுண்டு. பல இரவுகள் அத்தகைய கலந்தாய்வுகளில் நாம் ஈடுபட்டிருந்தோம். கைலாசபதியின் பதிப்புத்திறனாலும் சிறுகதைகள் முனைப்புப் பெற்றன. அத்தகைய முறையில் விமரிசனமும் படைப்பும் ஒன்றிணைந்து சென்றதனாலே தான் அக்காலத்துப் படைப்புக்களில், அதுவரையில்லாத ஓர் ஆழம் காணப்பட்டது. செல்வராசன் ஞாயிறு வீரகேசரிக்குப் பொறுப்பாகவிருந்த பொழுதும் இத்தகைய கலந்தாய்வு நடைபெற்றதுண்டு.

இன்றைய நிலையில் அத்தகைய சகோதர விமரிசன முயற்சிகள் இடம்பெற முடியாவிடின் வரன்முறையான எழுத்துப்பட்டறைகளாவது இருப்பது அத்தியாவசியமாகும்.

கலைகளின் தோற்றம் அந்த அந்தக் கலைகளின் அடிப்படைச் சாஸ்திரீயத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதாக இருக்கவேண்டும். ஆரோகணம்-அவரோகணம் தெரியாதவனால் ராக ஆலாபனஞ் செய்யமுடியாது. உளிகளின்தன்மை, பிரயோகம் ஆதியனவும், கல், மரம், உலோகங்களின் தன்மை ஆதியனவும் தெரியாதவன் சிற்பி ஆகிவிட முடியாது. வர்ணங்

களின் தனித்துவம். அவற்றின் கலவைச்சீர் தெரியாதவன் ஓவியனாகி விடமுடியாது தூரிகை வேறுபாடு பற்றிய பரிச்சயம் அவனுக்கு அத்தியாவசியம். நடிப்புக்கான பயிற்சிகள் தேவை; அவை இல்லாது நடிக்கனாதல் முடியாதென்பது இப்பொழுது படிப்படியாக உணரப்படுகின்றது. ஆனால் எழுத்துத்துறையில் பயிற்சியின் கவனம் செலுத்தப்படுவதில்லை. சோஷலிச நாடுகளில் எழுத்தாளர் சங்கங்களின் முக்கியபணி இளங்கலைஞர்களை எழுத்தாளர்களாக்குவதிலும், எழுத்தாளர்களை முதிர்ந்த கலைஞர்களாக்குவதிலுமே காணப்படும். இந்த உண்மையை நாங்கள் நன்கு உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

இவ்வாறு கூறுவதன்மூலம், குறிப்பிட்ட ஒரு வழிவகையிலேயே படைப்புத் திறன் வளர்க்கப்பட வேண்டுமென்று நான் கூறவில்லை. எழுத்தாளன் எனத்தன்னைக் கூறிக்கொள்பவன் பிரக்ஞை பூர்வமான சிரத்தையுடன் அத்துறையில் தனது பரிச்சயத்தையும் ஆற்றலையும் வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதையே வற்புறுத்திக்கூற விரும்புகின்றேன். வளர்த்தெடுப்பின் வளமான சிறுகதை அறுவடைக்கு இன்னும் இடமுண்டு என்பது நிச்சயமாகத் தெரிகிறது.

இத்தொகுதி வெளியீட்டில் நாம் மிகுந்த சிரத்தையுடன் வரவேற்க வேண்டிய ஒரு பிரசுர முறைமை மீள்முனைப்புக் கொள்கின்றது.

புத்தக அபிவிருத்தித் துறையில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் தென்னாசியாவில் நிலவும் புத்தகத் தேவைகளைக் குறிப்பிடும் பொழுது, 'புத்தகப்பசி நிலை' (Book Hunger) எனக் குறிப்பிடுவர். எமது சனத்தொகையையும், அச்சனத்தொகையின் எழுத்தறிவு விகிதத்தையும் நோக்கும் பொழுது, இந்த எழுத்தறிவு தொடர்ந்து பேணப்படுவதற்கான பிரசுரங்கள் இல்லை என்பது தெரியவரும். எழுத்தறிவு சமூக ஜனநாயகத்துக்கான அச்சாணித் தேவைகளில் ஒன்று. இந்தத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் நூல்கள், பூர்த்தி செய்யத்தக்க அளவில் வெளிவரல் வேண்டும். 71% எழுத்தறிவுடையவர்கள் நாம் என்று பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளும் அதே வேளையில் நாம் வெளியிடும் நூல்களோ, ஒரு பதிப்புக்கு ஆயிரம் பிரதியாக உள்ளன. அவையும் விற்பனை செய்யப்படுவதற்குக் குறைந்தது ஐந்துவருடங்கள் செல்கின்றன. படைப்பிலக்கிய நூற்பிரசுரத்துக்கு வேண்டிய முதலீட்டை படைப்பாளியே செலவிட வேண்டியுள்ளது. நூலாசிரியர்கள் அச்சக முதலாளிகளாகவும், அச்சக முதலாளிகள் நூலாசிரியர்களாகவும் மாறும் நிலையில் இலக்கியப் படைப்புச்சில செல்வாக்கு வட்டங்களுக்குள் வரையறுக்கப்பட்டு விடுகிறது. அத்தகைய சில ஆசிரியர்கள் விமரிசன அங்கீகாரத்தையும்கூட 'வாங்கி' விடலாம் என்று எண்ணுகிறார்கள். ஈழத்தின் இன்றைய படைப்பிலக்கியப் பிரசுரமுறைமை காரணமாக, சாதாரண திறமைகளே மேலாண்மையுடன் விளங்கும் ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டு விடுகின்றது. எழுத்துக் கனதியை வரித்துக் கொண்ட எழுத்தாளர் நிறுவனங்கள்கூட இந்தப் பிரசுர முறைமைகளாற் கவரப்படும் பரிதாப நிலைகூடப் படிப்படியாக மேற்கிளம்புகின்றது.

சேரனின் கவிதைகள் பற்றிய ஒரு விமரிசனம்

கணிப்பீற்குரிய கவிஞனொருவன் வந்து சேர்ந்துள்ளான்

ஈழத்துத் தமிழலக்கியத்தின் இன்றைய நிலையில் தோன்றியுள்ள, 'புதிய சவால்கள், புதிய பிரக்ஞைகள், புதிய எழுத்துக்கள்' பற்றிய விமரிசன சிரத்தையின் அவசியத்தை வலியுறுத்த வேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் பல கடந்த இரண்டொரு வருடங்களில் ஏற்பட்டு வந்துள்ளன.

உண்மையில் இப்பிரச்சினை, சமூக அநுபவத்துக்கும், ஆக்க இலக்கியத்துக்கு முள்ள உறவு பற்றிய ஒன்றாகும்.

ஒவ்வொரு காலப் பிரிவினும் மேலாண்மையுடையதாக அமையும் சமூக வட்டமும் அதன் உறவுகளுமே பிரதான சமூக அநுபவத்தின் தளமாகின்றன. அந்தச் சமூக அநுபவமே மேலாண்மையுடைய இலக்கியப் பண்பாக அமைந்துவிடும். அவ்வாறு ஒரு தடவை மேலாண்மையுடையதாக அமைந்து அடுத்து வரும் இலக்கியங்களின் பொருள் கண்ணோட்டத்தினைத் தீர்மானிக்கும் இச்சமூக அநுபவம், புதிய வரலாற்றுச் சூழல், புதிய உற்பத்தி உறவுகள், புதிய சமூக உறவுகள் ஆகியனவற்றின் தொடர்புறு ஊடாட்பங்களால் படிப்படியாக மாறத்தொடங்கி, புதிய தொழிற்பாடுகளால் புதிய அநுபவமாக மேற்கிளம்பும். இத் தொடர்புறு ஊடாட்டங்களிலும், மேற்கிளம்புகையிலும் சமூக அதிகாரம் (அல்லது ஆதிக்கம்) அதாவது அரசியல் முக்கிய இடம் பெறும். அதிகாரத்திலிருப்போரினதும். அதிகாரத்துக்கு வரவிரும்புவோரினதும் சமூக அநுபவங்களே முக்கியமாகின்றன. அதனால் இலக்கியத்தில் இவை இடம் பெறுகின்றன.

ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தில் 1950 முதல் 1970, 75 வரை மேலாண்மையுடையதாகவிருந்த சமூக அநுபவம் படிப்படியாக மாறத் தொடங்கி, 1981 முதல் நிச்சயமான புதிய வடிவத்தைப் பெற்றது.

இந்தப் புதிய சமூக அநுபவத்தின் இலக்கியக் குரல்கள் யாவை? அதினும் பார்க்க முக்கியமான வினா இந்தப் புதிய இலக்கியக் குரல்கள் எவ்வாறு பிரித்தறியக் கூடியனவாகக் கிளம்புகின்றன என்பதாகும்.

‘ஒரு புதிய சமூக அநுபவம் எனும் பொழுது ஒரு புதிய தலைமுறை அதில் சம்பந்தப்பட்டுள்ளது என்பது தெளிவாகின்றது. ஆனால் புதிய தலைமுறையினர் மாத்திரமே அந்தச் சமூக அநுபவங்களையும் உணருவார்கள் என்று கூறிவிட முடியாது. ஏற்கனவே தொழிற்படும் இலக்கியகாரர்களும் அதனை உணருவர். அவர்களுட் கூரிய உணர் திறனுடையோர் அதனை நிச்சயமாக உணர்ந்து கொள்வர். ஆனால் அவர்கள் அதனைத் தாம் ஏற்கனவே பரிச்சயப்பட்ட சமூக அநுபவத்தின் விஸ்தரிப்பாகவே உணர்ந்து கொள்வர்; அவ்வாறே எடுத்துக் கூறவும் செய்வர். கூரிய, பாரிய உணர் திறனற்ற புதிய தலைமுறையினரும் இப்புதிய சமூக அநுபவத்தை, நிலவும் இலக்கியப் பண்புக்கு ஏற்ப (அதாவது மேலாண்மையுடைய சமூக அநுபவத்துக்கு ஏற்ப)த்தான் வெளிக்கொணருவர்.

ஆனால் அப்புதிய சமூக அநுபவத்தினை வெளிக் கொணருவதற்கு, அப்புதிய அநுபவத்தின் சிசு எனச் சந்தேகமற ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க அளவுக்கு அந்த அநுபவத்துக்கூடாக உண்மையாக மேற்கிளம்பும் ஒரு குரல் அத்தியாவசியமானதாகும். அந்த குரல் அதற்கு முந்திய அநுபவங்களின் வழிவரும் தளத்தில் நின்று கொண்டு இந்தப் புதிய அநுபவத்துக்கு இதுவரை சரியாக வார்த்தைகளுக்குட் பிடித்திழுக்கப்படாத அநுபவத்துக்கு ஆரோகணம் அமைப்பதாக அமையும்.

இவ்வாறு புதிய சமூக அநுபவங்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டிய ஆர்ப்பினை, குரல் எழுப்புகையைச் செய்யக் கூடிய இலக்கிய வடிவம் யாது? இவ்வினாவை. எந்த இலக்கிய வடிவம் அந்த ஆர்ப்பினை, குரல் எழுப்புகையைச் சரிவரச் செய்யும் என்றே எடுத்துக் கூறல் வேண்டும். ஏனெனில் எல்லா இலக்கிய வடிவங்களுமே புதிய சமூக அநுபவங்களுக்கு இடம் கொடுக்க முயலவே செய்யும். சில புதிய சமூக அநுபவத்தின் முழு ஆற்றலையும் வெளிக் கொணர முடியாது போகலாம்; இப்புதிய அநுபவத்தை வெளிக் கொணருவதற்கான பொருத்தமான ஒரு புதிய இலக்கிய வடிவமே தோன்றலாம். அவ்வாறு ஒரு புதிய இலக்கிய வடிவமே தோன்ற வேண்டுமெனின் அப்புதிய சமூக அநுபவம் முற்றிலும் புதியதாக, முந்திய அநுபவங்களிலிருந்து முற்றாக வேறுபட்டதாக இருத்தல் வேண்டும்.

இலங்கைத் தமிழர், தமிழ் பேசும் மக்களின் புதிய சமூக அநுபவங்களை எடுத்துக் காட்டுவதற்கு வாய்ப்பாகவுள்ள இன்றைய இரு பிரதான இலக்கிய வடிவங்கள் (இலக்கிய அமைப்புகள்) புனைகதையும் கவிதையுமே ஆகும்.

(நாடகம் இன்னொரு தொடர்புச் சாதனத்துக்குரியதாகும்). இவ் விரண்டிலும் புனைகதை ஒரு பொருளை விரிவாக ஆராய்வது; அப்பொருளை அதன் பன்முகப் பரிமாணத்திலும் விளக்க முனைவது. எனவே புதிய சமூக அநுபவத்தை நேரடியாக அது அநுபவத்துக்குரிய உணர்ச்சி முனைப்புடன் எடுத்துக் கூறுவதற்குக் கவிதையே முக்கியமானதும் வாய்ப்பானதுமாகும். அந்த அநுபவத்தின் ஆழ அகலத்தையும் அதன் உணர்ச்சிப்பாவத்தையும் முற்று முழுதாக எடுத்துக் காட்டுவது கவிதையே ஆகும்.

நுண்ணிய உணர்திறன் வழியாகக் கிளம்பும் கவிதை நமது அநுபவத்தை விஸ்தரிக்கின்றது. அத்தகைய திறனுடைய கவிஞன் நமது அநுபவத்தை விரிவுபடுத்துகின்றான். அநுபவங்களை அவற்றுக்குரிய உணர்ச்சிச் சுவைகளுடனும் கருத்துப் பரிமாணங்களுடனும் அவன் புலப்படுத்துகிறான். அவ்வாறு புலப்படுத்தும் பொழுது தனது கருத்தினையும் கூறியிருக்கிறான்.

எனவேதான் புதிய சமூக அநுபவ வெளிப்பாட்டுக் கட்டங்களிற் கவிதை முக்கியமாகின்றது. சேரனுடைய இரு கவிதைத் தொகுதியையும் விமரிசிக்க முற்படும் பொழுது. மேற்கூறிய இலக்கிய மாற்ற நிலை உண்மைகளை வற்புறுத்துவது அவசியமாகின்றது.

முதலாவது கவிதைத் தொகுதி 'இரண்டாவது சூரிய உதயம்' இரண்டாவது 'யமன்' என்பது, முதலாவது தொகுதியில் பதினொரு கவிதைகள் உள்ளன. இரண்டாவதில் ஒன்பது கவிதைகள் உள்ளன.

எல்லாமாக 56 பக்கங்களிலுள்ள இருபது கவிதைகள் தான். ஆனால் இவற்றின் முக்கியத்துவம் கணிசமானது. நமது கணிப்பினை வன்மையுடனும், நியாய பூர்வமான முறையிலும் கோரும் ஒரு கவிஞன் வந்து சேர்ந்துள்ளான் என்பதை இக்கவிதைகள் திட்டவாட்டமாக எடுத்துக் கூறுகின்றன.

தீவிரப் போக்குடைய இளைஞர் இயக்கங்களின் நடவடிக்கைகளும், ராணுவத்தின் தாக்குதல்களும், தமிழ் மக்களைத் துன்புறுத்தும் ஒடுக்கு முறை நடவடிக்கைகளும், இலங்கையில் வாழும் தமிழ் மக்களிடையே ஏற்படுத்தியுள்ள புதிய சமூக அநுபவங்களை, குறிப்பாக 1981க்குப் பின்னர் ஏற்படுத்தியுள்ள புதிய சமூக அநுபவங்களைத் தனது கவிதைப் பொருளாகக் கொண்டுள்ளார் சேரன்.

மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் பொழுது இந்நிலைமை, 1956 முதல் மோசமடைந்து வரும் ஒரு நிலையின் கட்டமே என்று கூறப்படுவதுண்டு. ஆனால் 1981இலிருந்து இதன் அளவிலும், தரத்திலும் ஒரு முக்கியமான மாற்றமேற்பட்டுள்ளது. 1970-77 இல் எடுத்திருக்கப்பட வேண்டிய முயற்சிகள் சரிவர எடுக்கப்படாததாலும், 1977 முதல் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையின் ஊடுருவலாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட ஆட்சி முறையமைப்பினுள்ளே இப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண முடியாததிருப்பதனாலும், அந்த ஆட்சி முறையமைப்பின் நிறு

வனங்களின் பலவீனங்கள், இயலாமைகள் நிலை நிறுத்தப்பட்டிருப்பதனாலும், போராட்டத்தின் தன்மைகளும் போராட்டத்தின் பிரதான பாத்திரங்களும் மாறியுள்ளன.

இந்த மாற்றத்தினூடே தொழிற்பட்டு நிற்கின்ற சமூக, பொருளாதார, அறக் கோட்பாட்டு (விழுமிய) மாற்றங்கள் முக்கியமானவையாகின்றன. இந்தப் புதிய மாற்றங்கள் புதிய ஒரு சமூகப் பிரக்ஞையை ஏற்படுத்தியுள்ளன. இந்தப் புதிய பிரக்ஞையின் உருவாக்கத்திலும் வெளிப்பட்டிலும் புதிய கருத்து நிலை ஒன்று தொழிற்படுகின்றது. கருத்து நிலை என்பது மக்கள் வாழ்க்கையினதும் சமூக இருக்கை நிலையினதும் பருப்பொருளான நிலைமைகளைப் பிரதிபலிக்கும் கருத்துக்கள், உள்பாங்குகள் ஆகியவற்றின் முழுமையை ஒழுங்குபடுத்தித் தருவது ஆகும். அதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கள் குழு குறிப்பிட்ட ஒரு சமூக யதார்த்தத்தை விளங்கிக் கொள்வதற்கு உதவும் கருத்துக்கள், குறியீடுகளின் தொகுதியே கருத்து நிலையாகும்.

இப்புதிய கருத்து நிலை மார்க்ஸியத்தை ஏற்றுக் கொண்டது; மனித இன வேறுபாட்டு யதார்த்தத்தை ஏற்று, அவற்றின் தனித்துவத்தைப் பேணுவதாக அமைகின்றது. இது வெறும் இனவாதமல்ல. இது பழைமையைப் போற்றாதது புதுமையின் சமத்துவ இலட்சியங்களை ஏற்றுக் கொள்வது. அடக்கு முறையை எதிர்ப்பது, தமிழை ஒரு குறிப்பிட்ட மதப் பண்பாடாக மாத்திரம் காட்டும் கோஷத்தை எதிர்ப்பது. மனித இனத் தனித்துவத்தின் அடிப்படையிலேயே ஒருங்கு கூடல் அமைய வேண்டுமென்று வாதிடுவது, இன, சமூக ஒடுக்கு முறைகளையும் அடக்கு முறைகளையும் கண்டிப்பது. பண்பாடும், சமூக விழுமியங்களும் காப்பாற்றப்படுவதற்கு மனித இன வேறுபாடு தவிர்க்க முடியாத ஒரு குழும அலகு எனக் கொள்வது.

இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் இதற்கு முந்திய சமூக அநுபவத்தில் பல முனைப்பட்டுக் கிடந்த உணர்வுகள் புதிய முறையில் ஒன்றிணைக்கப்பட்டுள்ளன. இது ஒரு புதிய சமூக உளவியலின் முதற் குரல்; ஒரு புதிய சமூக அநுபவம்.

இப்புதிய சமூக அநுபவத்தின் தன்மையை முந்திய தலைமுறைக்குரியோராய் வளர்ந்து. (அதாவது முந்திய சமூக அநுபவத்தின் சிசுக்களாக வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு) இப்புதிய வரலாற்றுச் சூழலில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்போரும் உணர்கின்றனர். அதே வேளையில் இவ்வநுபவத்தை, இத்தனை முறைக்கேயுரியவர்களான. முந்திய தலைமுறையின் அநுபவ உருவாக்கத்தை அறியாதவர்களான புதிய (இனைய) தலைமுறையினரும் உணருகின்றனர்.

மேலே குறிப்பிட்டுள்ள, மாறிவரும் சமூக அநுபவத்தை முந்திய சமூக அநுபவத்தை அறிந்தோர் உணர்ந்தோர் எடுத்துக் கூறுவதற்கும், முற்றிலும் புதிய தலைமுறையினைச் சேர்ந்தவர்கள் எடுத்துக் கூறுவதற்கும் வேறுபாடு இருத்தல் இயல்பே.

இலங்கைத் தமிழ் மக்களிடையே இன்று தோன்றியுள்ள புதிய சமூக அநு

பவத்தினைப் புதிய தலைமுறையினர் ஒருவர் எவ்வாறு உள்வாங்கிக் கொள் கின்றார் என்பதனைச் சேரனது கவிதைகள் காட்டி நிற்கின்றன.

இவ்வாறு கூறும் பொழுது சேரன் ஒருவர்தான் இந்தப் புதிய சமூக அநுபவத்தைச் சித்திரிக்கும் ஒரேயொரு முக்கிய கவிஞன் என்று கூறுவதாகி விடாது. வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன் இப்புதிய சமூக அநுபவம் பற்றிக் கணிக் கப்பட வேண்டிய கவிதைகள் சில எழுதியுள்ளார். 'அலையில் வெளிவந்த அவரது கவிதை கவர்ச்சியுடையதாகும். ஆனால் ஜெயபாலன், சேரனைப் போன்றல்லாது, எழுபதுகளின் முற்கட்டத்தில் நிலவிய சமூக அநுபவ நிலை நின்று கொண்டே இந்தப் புதிய அநுபவத்தை, அநுபவ விஸ்தரிப்பைக் காண்கிறார். உணர்கிறார். சேரனே அந்த அநுபவங்களில்லாமல் தான் இலங்கைத் தமிழிலக்கியத்தின் புதிய தலைமுறையினரின் புலனுணர்வுப் பதிவுகளை அந்த வட்டத்தினுள்ளே நின்று கொண்டு திறமையுடன் சித்திரிக்கின்றார்.

1951-56 முதல் ஏறத்தாழ 1970 - 75 வரை மேலாண்மையுடன் விளங்கி வந்துள்ள ஒரு கவிதைப் போக்கிலிருந்து இந்தப் புதிய அநுபவ வெளிப்பாடு வேறுபடுகின்றது. 1954 - 56-1970, 75க் கவிதைப் போக்கினை ஓர் இரு கிளைப்பாடு இருந்தது. அந்த இருகிளைப்பாட்டின் பிரதிநிதிகளாக. மஹாகவியும், முருகையனும் விளங்கினர். புலனுணர்வுக் களிப்பில் திளைக்கும் அவாவுடைய, கிராம வாழ்க்கையை ஆதர்சமாகக் கொண்ட புனைவியற் போக்கின் பிரதிநிதியாக மஹாகவி விளங்கினார். முருகையனோ கவிதையை புலமைவாதச் சாதன மாக்கியவர். பண்பாட்டினை அறிவியற் பின்னணியில் வைத்து நோக்கு வதன் மூலம், தமிழையும் தமிழர் பிரச்சினை களையும் அகண்ட உலகப் பின்னணியில் வைத்து நோக்கும் பண்பு முருகை யனுடையது. இவர்கள் இருவருமே ஒரு குறிப்பிட்ட சமூக அநுபவத்தின் இரு பக்கங்களாக இருப்பவர்கள்.

வரலாற்று மாற்ற வேகங்கள் காரணமாக அந்தச் சமூக அநுபவ நிலையிலி ருந்து விடுபட்ட ஒரு புதிய சமூக அநுபவத்துக்கு நாம் இன்று வந்துள்ளோம்.

சேரன் இந்தப் புதிய சமூக அநுபவத்தின் பிரதிநிதி, மஹாகவியின் மகனான சேரன் முந்திய சமூக அநுபவத்தின் வழி வந்த இலக்கியத் திரட்சியின் மீது காலூன்றி நின்று கொண்டு (ஆனால் அது பற்றிய பிரக்ஞையில்லாது) புதிய சமூக அநுபவத்துக்கு வேண்டிய சொற் சித்திரத்தை வழங்குகிறார். அவ்வாறு சொல்வதன் மூலம் எமது அநுபவத்தையும் விஸ்தரிக்கிறார். இது ஒரு தொடக்க முயற்சியாகும்.

1983 ஜனவரியில் வெளியிடப்பெற்ற 'இரண்டாவது தூரிய உதய'த்தில் வெளி வந்துள்ளவை, 'சேரனால் 1978க்கும், 1982க்கும் காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்ட கவிதைகள்' ஆகும். 1984 கார்த்திகையில் வெளியான 'யமன்' தொகுதியிலுள்ள கவிதைகள் அனைத்தும் ஜூலை 1983 இற்குப் பிறகு எழுதப்பட்டவை. 'யமன்' எனும் கவிதையைத் தவிர்ந்த மற்றைய கவிதைகள்

யாவமே சற்று முன்னர் விவரிக்கப்பட்ட புதிய சமூக அநுபவத் தினடியாகத் தோன்றியுள்ளவையே. 'இரண்டாவது தூரிய உதயத்தின் முன்னுரை அத் தொகுதியிலுள்ள கவிதைகளை 'அரசியற் கவிதைகள்' என்றே வரை விலக்கணம் வகுக்கின்றன.

இரண்டாவது தூரிய உதயத்தில் வரும் கவிதைகளில் மூன்று முக்கிய பொருட்கள் பற்றிப் பேசப்படுகின்றது.

1. அரசாங்கத்தினது ஒடுக்கு முறை, இராணுவத்தின் வன்செயல்கள்.
2. தமிழ்ச் சமூகத்தின் முக்கிய அக முரண்பாடான சாதியமைப்பின் கொடூரம்
3. தீவிர இளைஞரியக்கங்களிடையே காணப்படும் போட்டிகளினால் ஏற்படும் இழப்புகள்.

அரசாங்கத்தினது ஒடுக்கு முறை, இராணுவத்தின் வன்முறை பற்றிப் பேசும் பொழுது அவற்றின் வட, கிழக்குப் பகுதி அசைவியக்கத்தை 'அந்நியப் பதிவு' யாகவே காண்கிறார்.

தேசிய நிலைப் பகிர்வுப் பாரம்பரியத்தில் வராது தாய் மொழி வழிச் கல்வி என்ற சனநாயக நிலைப்பட்ட உரிமையினை அரசியல் திருஷ்டியும் தேசிய நோக்குமற்ற வகையில் நடைமுறைப்படுத்தி, இளம் சந்ததியினரை தமிழர் - சிங்களவர் என்ற பிரிக்கையோடு வளர்த்தெடுத்த கல்விப் பாரம்பரியத்தின் விளைபொருளாகவே சேரன் அரசையும், அதன் நடவடிக்கைகளையும் பார்க்கிறார். தேசியப் பிரிக்கையைக் கல்வியாலும், தொழில் வழங்குவதன் மூலமும் உத்தரவாதம் செய்ய முடியாது போன, செய்யத் தவறிய வரலாற்றின் தவிர்க்க முடியாத பலாபலன் இது.

இந்தப் பரம்பரையினரின் மார்க்ஸிய அறிமுகம் முற்றிலும் தமிழ் வழிக் கல்வி வாயிலாகவே வந்தது. எனவே அவர்கள் இலங்கையில் மார்க்ஸியத்தின் தேசியப் பரிமாணம் பற்றிச் சித்தரிப்பதற்கான கல்விப் பின்னணியோ, போராட்ட அநுபவமோ அற்றவர்கள். ஆனால் இதற்கு முந்திய தலைமுறையினரோ, மார்க்ஸியத்தைத் தேசியப் பின்னணியிலேயே பெற்றுக் கொண்டார்கள். இலங்கையில் மார்க்ஸியம் இனக் கட்டுக் கோப்புக்குள் நிற்காது என்ற கல்விப் பாரம்பரியத்திலும், போராட்டப் பாரம்பரியத்திலும் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டவர்கள்.

இந்த இரு தலைமுறையினர் ஒவ்வொருவரும், மற்றத் தலைமுறையினரின் மார்க்ஸியக் கடப்பாட்டை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயங்குவதுண்டு. சமூக அநுபவ மாறுபாடுகளுக்கு இதுவும் ஒரு காரணம். வரலாற்றுப் பொருள் முதல் வாத அடிப்படையில் நோக்கும் பொழுது மேற்குறித்த கருத்து வேறுபாட்டின் உண்மை துலங்கும்.

இந்தத் தமிழ் நிலைப்பட்ட மார்க்ஸியத் தொழிற்பாடு மிக முக்கியமானதாகும். அத்தொழிற்பாட்டை 'யமன்' கவிதைத் தொகுதியிற் காணலாம்.

ஆனால் இந்தத் தமிழ் வழிக் கல்வி வழிவந்த மார்க்ஸியம் தமிழ்ச் சமூகத்து அக முரண்பாடுகளை இவர்களின் பார்வையிலிருந்து மறைக்கவில்லை. 'கைதடி 1979' (கோபுரக் கலசமும் பனைமர உச்சியும்) என்ற கவிதையும், 'யமன் காண்டம்' என்ற கவிதையும் இந்த முரண்பாடு பற்றிப் பேசுகின்றன.

இவையாவும் முக்கியமானது. 'யுத்த காண்டம்' எனும் கவிதை. இளைஞரியக் கங்களுக்கிடையே காணப்படும் குரோத முனைப்புடைய நிகழ்வு ஒன்று பற்றி இது பேசுகின்றது.

சாதி முரண்பாட்டையும் அகப் போராட்டங்களையும் முன்னர் குறிப்பிட்ட தமிழ் வழி நிலை நின்றே சேரன் நோக்குகின்றார். இது ஒரு சுவாரசியமான இலக்கிய ஒப்புமை முயற்சிக்கு இடமளிக்கின்றது. சேரனின் பார்வையில் சாதி முரண்பாடு தெரிகின்ற முறைமையையும்' 1954, 75இல் மேலாண்மைப்பட்டு நின்ற தேசியவாத முற்போக்கு எழுத்தாளர் கண்களில் இந்த முரண்பாடு தெரிந்த முறைமையையும் ஒப்பிட்டு நோக்குதல் பயன் தரும் முயற்சியாக அமையும்.

'யமன்' தொகுதியில் வரும் 'யமன்' கவிதையைத் தவிர்ந்த மற்றைய எட்டுக் கவிதைகளும் 1983 யூலைக்குப் பிற்பட்டவையே. முந்திய தொகுதியிலே காணமுடியாத ஒரு முதிர்ச்சிப் போக்கினை இத்தொகுதியிற் காணக் கூடியதாகவிருக்கின்றது. முந்திய தொகுதியின் முக்கிய அமிசம் என எடுத்துக் கூறப்படத்தக்க தமிழ் நிலைப்பாடு நெகிழ்வற்றதாகக் காணப்பட, இத்தொகுதியிலே, சேரனின் அடிப்படைக் கருத்து நிலையின் தவிர்க்க முடியாத தாக்கம் காரணமாக சராசரிச் சிங்கள மனநிலையெனத் தான் கருதுவதை எடுத்துக் கூறும், அந்த மனநிலையின் நியாயப்பாட்டைக் காண விரும்பும் தன்மையினைக் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. 'இராணுவ முகாமிலிருந்து கடிதங்கள்.' என்ற கவிதையும், ஒரு சிங்களத் தோழிக்கு எழுதியது' என்ற கவிதையும் இந்நிலைப்பாட்டைக் காட்டுகின்றன. தமிழ்ப் பகுதிகளின் விடுதலையே தமிழ் மக்களுக்கான விடுதலை என்ற கருத்தே இங்கும் காணப்பட்டாலும், இங்கு தமிழ் நிலைப்பாடு பிற இன விரோதமாகத் தொனிக்கவில்லை. ஒரு சிங்களத் தோழிக்கு எழுதியது என்ற கவிதை இவ்வகையில் மிக முக்கியமானது. மாதோட்டத்துப் புதை பொருள் ஆய்வு வேலையின் பொழுது ஏற்பட்ட உறவினைத் தளமாகக் கொண்டு கூறுபவை நெஞ்சைச் சிலிர்க்க வைப்பவை.

பாலாவி நீர்ப்பரப்பின்
படித் துறையில்
அருகமர்ந்து
இனிய குரலில்
உங்கள் சிங்களப் பாடலைக்
கேட்கிறபோது
நான் மனங்கிளர்ந்தேன்....

மலைத்தொடரின் மாபெரிய
 மரங்களுக்கு மேலாகக்
 குளிர் காற்று இறங்கிவரும்
 இளங் காலைப் பொழுதில்
 பல் துலக்கம் போது
 பயிலும் சிறு நடையில்
 மாந்தையில்
 மூடுண்ட நகரை
 மீட்க முயலும்
 ஆய்வு வேலையில்
 கொஞ்சநாள் இணைந்ததை
 நீங்கள் நினைப்பீர்கள்.
 உங்களுடைய மக்களுக்குச்
 சொல்லுங்கள்
 இங்கும் பூக்கள்
 மலர்கின்றன.....
 புற்கள் வாழ்கின்றன...
 பறவைகள் பறக்கின்றன.

மற்றவர்களால் விளங்கிக் கொள்ளப்படத்தக்க ஒரு தேசிய இன வாதத்தினை முன்வைக்கும் ஒருவனாக விளங்குவதிற காட்டும் சிரத்தை இங்கு முக்கியமாகின்றது. இந்தப் பண்போடு இணைத்து நோக்கப்பட வேண்டியது. 'எல்லைப்புறத்துக் கிராமம்' எனும் கவிதை கொரில்லாப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஒருவருக்கு எழுதிய கடிதமாக அமைந்துள்ள இக்கவிதை, இளைஞர் இயக்கங்கள் ஏற்படுத்த வேண்டிய வெகுஜனத்தளம் பற்றிக் கூறுகிறது. 'சுத்திச் சுத்திச் சுப்பற்றை கொல்லைக்குள்' என்று நிலலாமல், மக்களைப் பிரியாது நின்றல் வேண்டுமென்று கூறப்படுகிறது.

இந்த இரு கவிதைத் தொகுதிகளுக்கு முன்னேயே சேரனிடத்து, அவர் கருத்து நிலை அடிப்படையில், ஒரு முதிர்வுப் போக்கினைக் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. இந்த முதிர்வுப் போக்கினைக் கவிதையாக்கம் முதல் கருத்து நிலைத் தெளிவு வரை காணலாம்.

இலங்கையின் சமூக உறவுகளில் ஏற்பட்டு வந்துள்ள அநுபவ மாற்றத்தைப் புதிய தமிழ்த் தலைமுறையினர் உணர்ந்து கொள்ளும், புலப்பதிவு செய்து கொள்ளும், விளங்கிக் கொள்ளும் முறைமையினைச் சேரனது கவிதைகள் காட்டுகின்றன என்பது தெளிவாகின்றது.

சேரனது கவிதைகளில் எவ்வாறு இந்த 'உணர்ந்து கொள்ளும்' 'புலப்பதிவு செய்து கொள்ளும்', 'விளங்கிக் கொள்ளும்' முறைமை புலனாகின்றது என நோக்குதல் அடுத்து அவசியமாகின்றது.

இது பற்றி நோக்கும் பொழுது முதலில் எடுத்துக் கூறப்பட வேண்டிய

இலக்கிய உண்மை, சேரனின் கையில் புதுக்கவிதை, (மரபுக் கவிதை என்ற அதன் எதிர் எண்ணக்கரு பற்றிய சிந்தனையைச் சிறிதேனும் கிளப்பாது) இயல்பான கவிதை அமைப்பாக மிளிர்வது தான். இந்தக் கவிதைகளை வாசிக்கும் பொழுது இவை புதுக் கவிதையா என்ற பிரக்ஞை கூட இல்லாமல், கவிதைகளாகவே நம்மைக் கவர்கின்றன. தம்மிடத்து நம்மை ஈர்க்கின்றன.

சேரனின் கவிதைகளில், புதுக்கவிதை தமிழ்க் கவிதைப் பாரம் பரியத்தின் பிரித்து நோக்க முடியாத ஓர் அங்கமாகி விடுகின்றது.

புதிய உணர்வுகளையோ, அன்றேல் இன்னும் சற்றுத் தெளிவாகக் கூறினால், மேற்கிளம்பும் புதிய உணர்வு அமைப்புகளையோ சித்தரிக்க முனையும் ஒரு கவிஞன் எவ்வாறு தொழிற்படுகின்றான் என்பதை அறிவதற்கு அவன் கவிதைகளின் வாக்கியத் தொடரமைப்பு, உருவகங்கள். குறியீடுகள் ஆகியன முக்கியமாகின்றன.

ஒரு விடயம் பற்றிய நமது மனப்பதிவு அது பற்றி எடுத்துக் கூறப்படும் வாக்கியத்தின் சொற்றொடர் அமைப்பினாலேயே நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. எவற்றை முதலில் அறிய வேண்டும். எவ்வாறு அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பன போன்றவற்றைச் சொற்றொடர் அமைப்பு நிர்ணயிக்கும்.

எமது சமூக அநுபவங்களின் தன்மைகள் மாறுபட, மாறுபட இந்தச் சொற்றொடர் அமைப்பு மாற்றங்கள் முக்கியமாகின்றன.

இந்த அமைப்பு முக்கியத்துவத்தை 'இரு காலைகளும் ஒரு பின்னிரவும்' 'எல்லாவற்றையும் மறந்துவிடலாம்' 'கைதடி 1979' ஆகிய கவிதைகளிற்கு கண்டு கொள்ளலாம்.

புதுக் கவிதைக்குரிய சொற் செறிவுடன் இத்தொடர்கள் அமைகின்ற பொழுது, நாம் இதுவரை விவரித்த 'புதிய சமூக அநுபவம் சேரன் வாயிலாக கவிதை நிலைப்பட்ட வாக்குமூலமாக வந்து விழுகின்றன' அந்த வாக்குமூலத்தில் சொற்றொடரமைப்பின் முக்கியத்துவத்தை நோக்கினோம்.

அடுத்து நோக்க வேண்டுவது உருவகங்கள் எனலாம். உருவகங்கள் மூலம் தான் உணர்வுச் சாயைகள், உணர்ச்சித் தூண்டல்கள் ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. அவற்றின் வழியாகத் தான் வாசகன் கவிஞனின் உணர்ச்சியுடனும், அநுபவத்தினுடனும் தன்னை இணைத்துக் கொள்கிறான்.

“மெல்லிய ஏமாற்றங்களை

மறக்க

உங்கள் கண்களுக்கு

முடியவில்லை

உங்கள் மெல்லிய

நேசத்தை மறக்க

எனக்கும் முடியவில்லை

இயற்கையின்
கழுத்தை நெரிக்காமல்
பூக்களை மலரவிடப்
புற்களைப் பூக்கவிட்டுப்
போய்விட்டோம்
நீங்கள் தெற்காக

நானோ வடக்காக"

குறியீடுகள் அல்லது படிமங்கள் இப்புதிய அநுபவச் சித்திரிப்பில் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன.

படிமங்கள், குறியீடுகள் என்பன நாம் ஏற்கனவே அறிந்தவற்றை, தெரிந்தவற்றைத் தெரிய வைப்பதற்காக அல்லாது இன்னும் நமது உள்ளம் சரிவர அறிந்து கொள்ளாத, பூரணமாக இனங்கண்டு கொள்ளாத உணர்ச்சிகளை, சிந்தனைகளை முன்னரிலும் பார்க்கக் கூடுதலாக உணர்ந்து கொள்வதற்கும் அறிந்து கொள்வதற்கும் உதவுபவை.

இரவுகளில்
அநேகமாக எல்லாரும்
பயங்கரமான கனவுகளைக்
காண்கிறார்கள்
அவற்றில்
ஹெலிக் கொப்டர்கள்
தலைகீழாகப் பறக்கின்றன...
கவச வாகனங்கள்
குழந்தைகளுக்கு மேலாகச்
செல்கின்றன....
நமது சிறுவர்கள்
கடதாசியில்
துப்பாக்கி செய்து
விளையாடுகிறார்கள்.
(விமலதாசன் அண்ணாவுக்கு)

இவை கட்புலப் படிமங்களாக, ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வரும் பொழுது ஏற்படும் மன அதிர்ச்சி தமிழிலக்கியம் இது காலவரை சித்திரிக்காத ஒரு அதிர்ச்சியாகும்.

இவ்வாறு கவிஞரின் சொற்றோடர் அமைப்பு, உருவகம், படிமம் ஆகியன பற்றிப் பேசும் பொழுது நாம் ஒட்டு மொத்தமாக அவனது மொழியாற்றல் பற்றியே பேசிக் கொள்கிறோம். மொழியாற்றலின் அலகுகள். கூறுகள் பற்றியே மேலே நோக்கினோம். 'மொழியாற்றல் என்பது வெறுமனே சொல் லாட்சி என்பதாகாது, யமனில் பயன் படுத்தப்படும் சொல், அதனைப் பயன்படுத்துபவன் அப்பொருளை எவ்வாறு பார்க்கின்றான். புலப்பதிவு செய்து கொள்கின்றான் என்பதற்கான குறியீடு ஆகும். புதிய சமூக அநுப வங்களைச் சித்திரிப்பதற்குப் புதிய சொற்கள், புதிய சொற் கலவைகள் அத்தியாவ சியமாகின்றன.

(அ) முகமும் விழிகளும் இல்லாத
வெறும் மனிதர்களுக்கு
அவனது மரணம்
ஓர் செய்தி போல
மீளவும் தூக்கம் வரும்வரை
கதைக்கிற செய்தி....

இன்றைக்கு இரவு
அன்று போலல்ல
நிலவு தெறித்த இலைகள்
சுவரில் மிதக்கின்றன.
விளக்கில்லாத தெருவில்
வீட்டில்களுமில்லை.....
நான் இதை
எழுதத் தொடங்கும் போது
முகமற்றவர்கள்
தூங்கப் போய்விட்டார்கள்.
(மயான காண்டம்)

(ஆ) நாங்கள்
உயிர்வாழ்வதற்கான
நிகழ் தகவு
அச்சம்தரும் வகையில்
குறைந்து போய்விட்டது.
(விமலதாசன் அண்ணா)

(இ) மரணம்
காரணம் அற்றது
நியாயம் அற்றது
கோட்பாடுகளும்
விழுமியங்களும்
அவ்வவ்விடத்தே
உறைந்துபோக
முடிவிலா அமைதி.
(யமன்)

கவிஞனும் நம்மைப் போன்று அன்றாடச் சொற்கோர்வையிலிருந்து தான் தனது சொற்களை எடுத்துக் கொள்கிறான். ஆனால் நமது அன்றாட அவதானிப்புகளின் பொழுது நமது புலனுணர்வுப் பதிவில் அழுத்தம் பெறாது போய்விடும் சொற்குறியீடுகளை, ஒரு ஓவியனோ, சிற்பியோ தனது படைப்பின் அங்கங்களை அழுத்திக் காட்டுவது போலக் கவிஞன் சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறான். இவற்றை சொற்களாக மாத்திரம் நோக்காது சேரனின் சிந்தனையின் தன்மையாக விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். அவனது மனநிலை சிந்தனைப் போக்கு, கருத்து நிலை ஆகியவற்றுக் கேற்பவே சொற்கள் விழும். புதிய அருபவம், புதிய சொற்றொடர்ளை, அசாதாரணமான உருவங்களை, படிமங்களை வேண்டி நிற்கின்றது. நவீன ஓவியத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவரும், விஞ்ஞான பட்டதாரியுமான

சேரன், செறிவான சொற்களின் உணர்வுத் தூண்டலை அறிந்து தொழிற்படுகின்றார். இப்பண்பினை நாம் இன்னொரு விஞ்ஞானப்பட்ட தாரியான முருகையனிடத்துக் கண்டுள்ளோம்.

சேரனுடைய கருத்து நிலையும் கவிதையாக்க ஆற்றலும் நன்கிணைந்துள்ளன. இந்த இரு கவிதைத் தொகுதிகளிலும் இவர் நமது நுண்ணிய உணர்திறனையும் கவிதா நெஞ்சினையும் கருத்து நிலைச் செம்மையினையும் நன்கு காட்டியுள்ளார். நுணுக்கமான சிறு விவரங்களையும் மனப்பதிவு செய்து கொள்ளும் திறனும். அகண்ட பின்னணியில் வைத்துப் பார்த்து விளங்கும், விளக்கும் அகண்ட பார்வையும் இவரிடத்து உண்டு என்பது இக்கவிதைகள் மூலம் நிரூபணமாகின்றது.

இந்தக் கவிதா சிருஷ்டி மேலும் குவிவுடனும் அகற்சியுடனும் முனைப்படைய வேண்டும். இது தன்னுடைய திறன்களை மேலும் 'செய்கை' பண்ணவேண்டும். முந்திய தலைமுறையின் முக்கிய எழுத்தாளர் பலரிடத்துக் காணப்பட்ட முக்கிய குறைபாடு, அவர்கள் தமக்குள்ள திறமையை பிரக்ஞைபூர்வமாக வளர்த்துக் கொள்ளாதது தான்.

சேரன் தன் திறமைகளை பிரக்ஞைபூர்வமாக வளர்த்துக் கொள்வாரே யானால், நாம் ஒரு முக்கிய கவிஞனை எதிர்காலத்தில் இழக்க மாட்டோம்.

இப்பொழுதோ, இந்த இரு கவிதைத் தொகுதிகள் மூலம் புதிய அநுபவத்தை உணர்வுபூர்வமாக எடுத்துக் கூறி, அதனால் எமது அநுபவத்தை நிச்சயமாக விஸ்தரித்துள்ள ஓர் கவிஞனைக் காண்கிறோம். திறமைகள் வளர்க்கப்பட வேண்டியவை. திளைப்பினால் மறக்கப்பட வேண்டியவையல்ல.

இலக்கிய உற்பத்தி முறையும் பராதீனப்படுத்தப்படாத உழைப்பின் கணிப்பும்

இலக்கியச் சிறு சஞ்சிகையின் முயற்சி இரண்டு முக்கிய விடயங்கள் பற்றி நமது சிந்தனையை ஈர்க்கின்றது.

முதலாவது “இலக்கிய உற்பத்தி” பற்றிய ஓர் உண்மையாகும். இன்றைய உலகில், மற்றைய பொருட்கள் உற்பத்தி செய்து விநியோகிக்கப்பட்டு நுகரப்படுவதுபோல் இங்கும் ஒரு “உற்பத்தி முறைமை” என்பது ஒன்றுண்டு.

இந்த இலக்கிய உற்பத்தி முறையானது நாட்டின் பொதுவான உற்பத்தி முறையிலிருந்து பிரித்துப் பார்க்க முடியாதது. இதற்கு ஒரு கருத்து நிலைத்தளம் உண்டு. அதுபற்றி மஷே Eoytentm முதலியோர் எடுத்துப் பேசியுள்ளனர். அவைபற்றிக் குறிப்புரை கூறுவது அல்ல எனது இப்போதைய பணி.

நான் இங்கு அந்த இலக்கிய உற்பத்தி முறைமையின் ‘பௌதீக’ யதார்த்தம் பற்றி அது எத்துணை அவசியமானது என்பதையே வற்புறுத்த விரும்புகிறேன். நூல்களைப் பொறுத்த வரையில் நாம் பிரதானமாக ஆசிரியர் - வாசகர் என்ற சமன்பாட்டுக்கே பழக்கப் பட்டுள்ளோம். இன்று, குறிப்பாகச் சஞ்சிகைகள் வளர்ந்ததன் பின்னர். ஆசிரியர் - பதிப்பாளர் - வாசகர் என்கின்ற கோட்பாட்டுக்குப் பழகியுள்ளோம்.

அவ்வாறு பழக்கப்பட்டாலும் அதுபற்றி ஆழமாகச் சிந்திப்பதில்லை. நாம் அதனைச் சிந்திக்கப்பட வேண்டாத ஒரு இருப்பு நிலையாக உண்மையாகவே கொள்கிறோம். அந்தப் பின்புல உழைப்புகள் பற்றிச் சிந்திப்பதேயில்லை.

இது அச்சமுறைமை ஏற்படுத்திய மனிதப் பராதினம். ஆனால் அச்சுக்கு முந்திய தமிழ் இலக்கியங்களின் உற்பத்தி முறைமை பற்றிச் சிந்திப்போமேயானால், இது தொழில், தொழில்நுட்பம் வளராத காலங்களில் எத்துணைச் சிக்கலானதாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை உணர்தல் வேண்டும். உதாரணமாகக் “கம்பன்” பாடல்களைத் தானே எழுதினர். அல்லது “கற்றுச் சொல்லி” என்னும் எழுதுவினைஞனைப் பயன்படுத்தினர். அப்படியானால் தமிழின் நீண்ட இலக்கியங்களை படியெடுத்தவர்கள் யாவர். அந்தக் காலத்து இலக்கிய உற்பத்தி முறைமையில் அவர்களுக்கு எத்தகைய இடம் இருந்தது?

நமது தமிழிலக்கிய வரலாறுகளும், இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்களும் இந்த இலக்கிய உற்பத்தி முறைமை பற்றிப் பேசுவதேயில்லை. ஏடுகள் எவ்வாறு தயாரிக்கப்பட்டன? அவை எவ்வாறு பரப்பப்பட்டன? இவற்றைச் சார்ந்தோர் யார்? அதிர்ஷ்டவசமாக வைணவப் பாரம்பரியத்துக்கு இது சிறிது உண்டு.

நமது தமிழிலக்கியங்களில் பெரும்பாலானவை பேணப்பட்டவையே என்பதால் இந்தப் பிரச்சினை பெரிதாகின்றது. தமிழ்நாட்டின் “காயஸ்த” குழுவினர் யார்? பெரும்பாலான தமிழ் இலக்கியங்கள் அரசவை இலக்கியங்களாக இருப்பதற்கான காரணம், இந்த உற்பத்திச் சாதனங்கள், அதன் உழைப்பாளிகள் அரசு மையத்தைத் தான் சுற்றி இருந்தவர்களா?

நான் இங்கு ஒன்றை மிக ஆணித்தரமாகச் சொல்ல விரும்புகின்றேன். மார்க்ஸீயம் என்ற சிந்தனைக் கோட்பாட்டின் அடித்தளம் அது மூளை உழைப்புக்கும் உடலுழைப்புக்குமுள்ள வேறுபாட்டைக் களைவது தான். மூளையுழைப்பு மேலானது என்ற கருத்து நிலையிலேயே உலகம் வளர்ந்துள்ளது. மனிதப் பராதினம் தொடங்கியமைக்கும், தவிர்க்கப்பட முடியாது வளர்ந்தமைக்கும் இந்த மூளையுழைப்பு - உடலுழைப்பின் வேறுபாடுதான் காரணம். முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சி இதனைக் காட்டுகின்றது. இன்று ஏற்பட்டுள்ள முகாமைத்துவப் புரட்சி என்பது இந்த மூளையுழைப்பின் முதன்மைப் பாடுதான். நாம் இதுபற்றி சிந்தித்தல் வேண்டும்.

1994

இலங்கை அரசியற் சூழலில் தமிழ்த் தேசியம்

இலங்கை அரசியற் சூழலில் இத்தலைப்பு பல்வேறு கோணங்களில் வைத்துப் பார்க்கப்பட வேண்டியது. முதலாவதாக வரலாற்று ரீதியானது. அண்மைக்கால ஆய்வினை எடுத்துக் கொண்டால் தமிழர்களுடைய அல்லது தமிழ் அறிவு ஜீவிகளுடைய சிந்தனையைப் பொறுத்தளவில் குறிப்பாக சமூக விஞ்ஞானத் துறையில் ஆய்வு செய்பவர்களைப் பொறுத்தவரையில் இலங்கையின் தமிழ் தேசியம் என்பது இன்று ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்ற ஒன்றாகக் கொள்ளப்பட்டு அதனுடைய வேர்களை, அவற்றினுடைய வரலாற்றை கண்டுபிடிக்கும் முயற்சிகள் படிப்படியாக தொடங்கிவிட்டன. எண்பதுகளில் வந்த எழுத்துக்களிலேயே இதற்கான ஒரு தொடக்கத்தை நாம் காணலாம். தமிழுணர்வு, வளர்ந்த முறைகை, தமிழர்களின் சமூகக் கட்டமைப்பு பற்றி கைலாசபதியினதும் எனதும் சில கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. நித்தியானந்தன் இவை பற்றி எழுதியுள்ளார். பின்னர் சிவராசாவும் இது பற்றி ஆராய்ந்துள்ளார்.

தமிழ் தேசியம் சம்பந்தமாக இப்போது வரன்முறையாக ஆய்வுகள் தொடங்கப்பட்டுவிட்டன. அண்மையில் வெளிவந்துள்ள குணசிங்கத்தின் ஆய்வான இலங்கைத் தமிழ்த் தேசியத்தின் தோற்றம் பற்றி மிக நுண்ணிதாக ஆய்கின்ற ஒரு முக்கியமான நல்லாய்வு என நான் கருதுகிறேன். இவையெல்லாம் ஓரளவிற்கு தமிழ்த் தேசியத்தின் வரலாற்றை அது எவ்வாறு வளர்ந்து வந்தது என்பதைக் காட்டிக் கொண்டு வருகின்றன.

இலங்கையின் ஆட்சியில் மக்கள் பிரதிநிதித்துவ முறைமை தோன்றிய காலந் தொடக்கம் இனங்களின் அடிப்படையில் தெரியப்படும், நியமிக்கப்படும் பிரதிநிதித்துவ முறை காணப்பட்டது. இலங்கையில் காலனித்துவத்திற்கு எதிராகத் தொழிற்பட்ட வரலாற்றுக் காரணிகள் காரணமாகவும் இங்கு இனங்களின் அடிப்படையிலேயே, இனக்குழுக்களின் அடிப்படையிலேயே நமக்கு தேர்தல் ஜனநாயகம் கூட வந்தது எனலாம். அந்நேரத்தில் வாக்குரிமை மட்டுப்படுத்தப்பட்டு இருந்தது. வாக்குரிமையை எல்லோருக்குமாக்கும்போது இப் பிரச்சினை எல்லோருக்குமான - பொதுமக்களுடைய - பிரச்சினையாக மாற்றும் தன்மை குறிப்பாக சிங்கள அரசியல் தலைமைகளிடையே தோற்றம் பெற்றது. அதனுடைய தாக்கத்தை 40களில் நாம் கல்லோயா போன்ற இடங்களில் காணக் கூடியதாகவிருந்தது.

ஆனால் இந்த தமிழர் பிரச்சினை, தமிழுணர்வு அரசியல் ரீதியாகத் தொழிற்பட்டு வந்தாலும் அதற்கு இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு புவியியல் அடிப்படையான வரைவிலக்கணத்தை கொடுத்தது தமிழரசுக் கட்சிதான். அது வடக்கையும் கிழக்கையும் தமிழ்பேசும் மக்கள் வாழுகின்ற பிரதேசமாக எடுத்துக் கொண்டது.

தமிழ்த் தேசியம் என்பதை நாங்கள் மிக நிதானமாகப் பார்க்க வேண்டும். ஏனென்றால் தமிழரசுக் கட்சி பேசியது தனித் தமிழ் தேசியம் அல்ல. அது பேசியது தமிழ் பேசும் மக்களுடைய தேசியம். அந்த வகையில் புதியதும் முக்கியமானதுமான இரண்டு புதிய சொற்றொடர்களை சிறுபான்மை அரசியலில் அவர்கள் புழக்கத்திற்கு விடுகிறார்கள். ஒன்று புவியியல் அடிப்படையான வடக்கு கிழக்கு பாரம்பரிய பிரதேசம் என்பது. இரண்டாவது தமிழ்பேசும் மக்கள் என முஸ்லிம்களையும் தமிழர்களையும் இணைத்துப் பேசுவது.

துரதிஷ்டவசமாக வடக்கு கிழக்கு பாரம்பரிய பிரதேசம் என்ற கோட்பாடு வளர்ந்த அளவிற்கு, தமிழ் பேசும் மக்கள் என்ற கோட்பாடு வளரவில்லை. ஆரம்பத்தில் கிழக்கு முஸ்லிம்களும், முஸ்லிம் அரசியல்வாதிகளும் தமிழரசுக் கட்சி அரசியலில் மிகப்பெரும் ஆர்வத்தைக் காட்டினர். முக்கியமான சில அரசியல்வாதிகள் அதற்குள்ளாலேயே வந்து தேசிய அரசியலில் புகுந்து கொண்டார்கள். என்றாலும் கூட அது நின்று நிலைக்கவில்லை என்றே கூறவேண்டும். அந்தச் செல்நெறி முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்டிருக்குமானால் பல விடயங்களை சாதித்திருக்கும். அது முன்னெடுத்துச் செல்லப் படாததிற்கான காரணத்தை இன்று நாங்கள் பின்னோக்கிப் பார்க்கலாம்.

ஒன்று, இலங்கையின் தேசிய உணர்ச்சி நிலைப்பாடு என்பது முதலில் இனத்துவ அடிப்படையிலேயே வளர்கிறது. உண்மையிலேயே காலஅடிப்படையை பார்க்கும் போது தமிழ் உணர்வுதான் முதலில்

வருகிறது. 1822-1879 நாவலருடைய காலத்தில் அது தமிழ் - சைவம் என்றே கிறிஸ்தவத்திற்கு எதிரான போராட்டம் என வளர்ந்தது. அதற்கு பின்னர் 1870களில் சித்தி லெப்பையின் முஸ்லிம் இயக்கம் வருகிறது. 1915 சிங்கள முஸ்லிம் கலவரம், 1917 இராமநாதனுக்கு எதிரான நிலைப்பாடு. இவற்றின் காரணமாக வேறு திருப்பங்களைப் பெற்று தமிழ்பேசும் மக்கள் என்ற கோட்பாடு நிச்சயமாக நின்று பிடிக்க முடியாமல் போகிறது இது முதலாவது காரணம்.

இரண்டாவது காரணம், இரண்டு தேசிய இனங்களுக்கிடையே குறிப்பாக பெரும்பான்மையினர் முதலாம் சிறுபான்மையினருக்கிடையே போர் நடக்கின்றபோது இரண்டாவது சிறுபான்மையினருடைய நிலை எப்போதும் ஒரு சிக்கலான நிலைதான். இரண்டாவது சிறுபான்மையினருக்கு அரசாங்கமும் சில சலுகைகளை செய்து கொடுக்கும். இரண்டாவது சிறுபான்மை இனமும் தங்களது தனித்துவத்தை பேண முயல்வார்கள். இதுவெல்லாம் மிக நுட்பமாக நடந்த சம்பவங்கள். அக்காலகட்டத்தில் முஸ்லிம்களுக்கு 1960, 70களில் பதியுத்தின் மஹ்முத்தின் தலைமையும் ஒன்றிருந்தது. அதுபற்றிய ஒரு மீன்மதிப்பீடு செய்யும்போது பதியுத்தினுடைய தாக்கம் மிக முக்கியமானது என்று கருதுகிறேன். கூட முதலில் சிங்களத்தை ஏற்றுக்கொண்டு பின்னர் சிங்களத்தை தொடர்ந்து கைக்கொள்ளாமல் தமிழ் மொழியை ஏற்றுக் கொண்டது. ஆனால் இதற்கூடாக முஸ்லிம்களின் தனித்துவம் பேணப்பட்ட ஒரு தன்மை - கல்வித்துறையில் ஒரு முக்கிய பதிவை ஏற்படுத்தக் கூடியதாக இருந்தது. பாடசாலைகளை தமிழ் - சிங்கள மொழிவழிப் பாடசாலை எனப் பிரிக்காமல் தமிழ், முஸ்லிம், சிங்களப் பாடசாலை எனப்பிரிக்கும் ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டது. இவ்வாறாக பல வகைகளில் நோக்கும்போது அது துரதிருஷ்டவசமாகவோ அல்லது இலங்கை வரலாற்றின் தர்க்கங்கள் காரணமாகவோ தமிழ் முஸ்லிம்களின் மொழிவழித் தேசியம் சரிவரவில்லை என்றே நான் நம்புகிறேன்.

இலங்கைத் தமிழர்களைப் பொறுத்தவரையில் தமிழ்த் தேசியம் அல்லது தமிழ் மக்களின் தேசிய இனப்பிரச்சினை என்பது 1972ல் இருந்து ஒரு வன்மையான வடிவத்தினைப் பெறுகிறது. 1972இல் புதிய ஆட்சித் திட்டம் வந்த போது தமிழுக்கு எந்த இடமும் வழங்காமையும் 56இல் இருந்துவந்த பிரிவு 29 நீக்கப்பட்டதுமான பல்வேறு விடயங்கள் காரணமாகவும் சமஷ்டிக்கு மேல் வேறு கோஷங்கள் வைக்க முடியாத நிர்ப்பந்தம் காரணமாகவும் ஒரு தனிநாட்டு கோரிக்கை முன்வைக்கப்படுகிறது.

தனிநாட்டுக் கோரிக்கையின் விளைவாகவும் அரசினுடைய நடவடிக்கைகள் காரணமாகவும் படிப்படியாக தீவிரவாதத்தன்மை குறிப்பாக பாதிக்கப்பட்ட இளைஞர்களிடையே வளர்ந்தது. இப்போக்கு

72களில் முனைப்புப் பெற்று 74 தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு படுகொலை, 78ல் பல வடிவங்களைப் பெற்றது. இந்தக் காலகட்டத்தில் ஏற்பட்ட இன்னுமொரு சிக்கல் என்னவென்றால் இதன் தொடர்ச்சி இன்று வரையும் காணப்படுவதுதான். சிங்கள கட்சிகளோ, சிங்கள அரசியல் தலைமைகளோ இன்றுவரையும் இந்தத் தமிழ்த் தேசியத்தையோ, முஸ்லிம் தேசியத்தையோ ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பதாகும். அப்படி ஒன்று இலங்கையில் இருப்பதாகவே அவர்கள் கருதுவதில்லை. அப்படி ஒன்று இருக்க முடியாது என்கின்றனர்.

சிங்கள அரசியலை ஒழுங்கமைக்கும் சக்திகளான பௌத்த மகாசங்கமும் பத்திரிகை ஊடகங்களும் இந்த விடயத்தில் தொடர்ந்தும் மிகவும் தெளிவாகவே இருந்து வருகின்றன. இந்த பிரச்சினையில் இருந்து விடுபடுவதற்கான ஒரு வழியாக எங்களுக்கு இருந்த ஒரே வழி மார்க்ஸிஸ்டே. துரதிருஷ்டவசமாக மார்க்ஸிஸ்ட் கட்சிகள் இது தொடர்பாக எடுத்த நிலைப்பாடு மார்க்ஸிஸ்ட் விரோதத் தன்மையாகவே போய்விட்டது எனலாம். முக்கிய கட்சிகளான லங்க சமாசமாஜ கட்சியும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் (பிறகு சண்சமுதாசன் தலைமையிலான கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சில முடிவுகளை எடுத்தாலும் அதற்கான ஒரு பெரும் அரசியல் தளம் குறிப்பாக சிங்கள மக்கள் மத்தியில் இருந்ததாக சொல்ல முடியாது. ஒரு தொழிலாளர் தளம் இருந்தது. அதுவும் பல பிரிவுகளாகப் பிரிந்து போய்விட்டது) இந்த நிலைப்பாட்டைக் களைவதற்கு உழைக்கவில்லை.

1956இல் சிங்கள மேலாதிக்கச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்ட போது அதனை முதன் முதலில் எதிர்த்தவர்கள் இந்த இடதுசாரிகள்தான். ஆனால் 1961இல் இடதுசாரிகள் முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒரு நிலைப்பாட்டை எடுத்தனர். அந்த நிலைப்பாடு மார்க்ஸிஸ்ட் விரோதமாகவும் தமிழ் விரோத நிலைப்பாடாகவுமே இருந்தது. முற்போக்கு அரசாங்கத்தை ஆதரிக்கிறோம் எனச்சொல்லி அதன்வழி போனதன் ஊடாக இடதுசாரிக் கட்சிகள் தங்களுடைய நியாயப்பாட்டை இழந்துவிட்டார்கள்.

இந்த மார்க்ஸிஸ்ட் கட்சிகள் தங்களுடைய நியாயப்பாட்டை இழந்து விட்டன என்பது இரண்டு நிலைகளில் நிரூபணம் செய்யப்பட்டது. ஒன்று - சிங்கள மக்களிடம் கூட ஒரு அரசியல் தளத்தை, இளம் தலை முறையை இவர்களால் தக்கவைத்துக்கொள்ள முடியாது போயிற்று என்பது 1971ம் ஆண்டைய JVPயின் எழுச்சி நிரூபித்தது. இரண்டாவது 1972, 73க்குப் பின் தமிழ் மக்களிடையேயும் காணப்பட்ட செல்வாக்கு வீழ்ச்சி. இதனால் மரபுவழி மார்க்ஸிஸ்டுகள் என நாங்கள் பேசப்பட்டது எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. குறிப்பாக ஆரம்பகாலத்தில் இடதுசாரிப் போக்குள்ளவர்கள் தமிழ் பிரதேசங்களில் காணப்படும் சிக்கல்களும்

முரண்பாடுகளுக்கும் உள்ளாக்கப்பட்டனர். ஓரிருவர் மரணத்திற்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியும் ஏற்பட்டது. இந்த விடயத்தில் சிங்கள இடதுசாரிகள் எடுத்துக் கொண்ட நிலைப்பாடு ஒரு தெளிவான நிலைப்பாடாக இருக்கவில்லை. இதனால் தமிழ்த் தேசியத்திற்கான இலங்கை நிலைப்பட்ட ஒரு புரிந்து கொள்ளலை ஏற்படுத்துவதற்கான சக்தி ஒன்றுமே இல்லாமல் போய்விட்டது. தமிழ் தேசியம் பற்றிய ஒரு புரிந்துணர்வை சில மாக்ஸிய அறிவுஜீவிகளே கொண்டிருந்தனர்.

இந்த சூழலில்தான் உள்நாட்டுப் போர் ஆரம்பமாகின்றது. உள்நாட்டுப் போர் ஆரம்பமாகி பேச்சுவார்த்தைகள் என்று வருகின்ற காலத்தில் 'திம்பு' கோட்பாடு வருகிறது. 'திம்பு' ஒரு மைல்கல்லாகும். தமிழர்களை ஒரு குழுமமாகப் பார்த்து அவர்களுடைய அரசியல் பிரச்சினைகளை அந்த அடிப்படையில் தீர்த்துக் கொள்வது என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதாகக் கருதப்படக் கூடிய கட்டம் அது. ஆனால் இன்று திம்புவில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதைக் கூட மறுதலிக்கின்ற போக்குத்தான் உள்ளது. திம்பு பேச்சுவார்த்தை நடந்தது என்ற ஒரு பிரகாரை இல்லாமலே இப்போது நிகழ்வுகள் நடக்கின்றன.

இந்நிலையில் இலங்கைத் தமிழ்த் தேசியம் முழு உலகறிந்த ஒரு சக்தியாயிற்று. இந்தக் கட்டத்தில் வேறு சிக்கல்களையும் நாங்கள் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். தமிழ்த் தேசியம் இளைஞர் இயக்கங்களைப் பொறுத்தவரையில், தன்னை முனைப்புப் படுத்திய முறைமையில் மலையக மக்களையும் தனக்குள் உள்வாங்கிக் கொண்டது. சில தமிழ் இயக்கங்கள் இதில் முக்கிய இடம் வகித்தன. ஆனால் இன்றுவரை மலையக இயக்கங்களின் குறிப்பான ஒரு சாரார், மலையகத் தமிழர்களின் தனித்துவத்தை பேணவேண்டும், அதற்காகப் போராட வேண்டுமென்று மிக அண்மையிலும் கூட வலியுறுத்தி வரும் தன்மை ஒன்று காணப்படுகிறது.

மலையக மக்களிடையே இலங்கையின் பொதுவான தமிழ்த் தேசியத்தை ஏற்றுக்கொள்வதில் ஒரு தயக்கநிலை குறிப்பாக மலையக அரசியல் வாதிகளிடையே காணப்படுவதை நாங்கள் அவதானிக்கலாம். இந்த அரசியல்வாதிகளின் மேலாதிக்கம் காரணமாக அவர்களுடைய வரலாற்றில் மிக முக்கியமாக இடம்பெற்று வந்த திராவிட இயக்கத்தின் வரலாற்றின் நினைவுகளையே இல்லாமல் ஆக்கும் செயற்பாடுகளை செய்து வருகின்றனர். அண்மையில் முத்துலிங்கத்தின் 'திராவிட இயக்கம்' என்ற நூல் இதுபற்றிப் பேசுகின்றது. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் என்ற அடையாளத்திற்கு அப்பால் போய் தமிழர்கள் என்கின்ற, தமிழகத்தோடு இணைத்துப் பார்க்கின்ற அடையாளத்தை, இலங்கைத் தமிழர்களோடு இணைத்துப் பார்க்கின்ற ஒரு அடையாளத்தையும் தருவதற்கு அந்த இயக்கம் (திராவிட இயக்கம்) முயன்றது. அதற்கு மேல் செல்வதற்கு அந்த இயக்கத்திற்கு முடியாமல்

போய்விட்டது. அதற்குக் காரணம் அத்தலைமையின் சில போதாமைகள்.

மலையக மக்களின் அடிப்படையான பொருளாதார வாழ்க்கை தொழிற்சங்கங்களினால்தான் தீர்மானிக்கப்படுகின்றனவே தவிர, அரசியல் கட்சிகளால் அல்ல. இந்நிலைமை அவர்கள் தோட்டத் தொழிலாளர்களாக இருக்கும் வரை நீடிக்கும். ஆனபடியால் அந்நிலைமையிலிருந்து விடிவுகாண முடியாது போய்விட்டது. ஆனால் அதிலிருந்து விடுபட்ட சில மக்கள் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் சென்று குடியேறி வாழ்கின்றார்கள். ஆனால் அவர்கள் மிகக் குறைந்த தொகையினராக இருந்தாலும் வன்னிப் பகுதியில் அப்பகுதியிலுள்ள மக்களுடன் அவர்கள் இணைந்தே விட்டார்கள் என்று சொல்ல வேண்டும். இருந்தாலும் இப்படியொரு பிரச்சினை இருக்கிறது என்பதை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

நாங்கள் விரும்பியோ விரும்பாவிட்டாலும் கூட இலங்கையில் சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் என்ற இனரீதியான பிரிவு உணர்வு ஏற்பட்டு விட்டது. இந்த இனரீதியான பிரிவு, உணர்வு வளர்க்கப்பட்டு வந்த நிலையில் தமிழ்த் தேசியம் என்பது எவ்வாறு நோக்கப்படுகிறது என்பது மிக முக்கியமான விசயம்.

சிங்கள மக்களிடையே மிகமிகக் குறைந்த பகுதியினர்தான், அவர்களுக்கு சிங்கள மக்கள் மத்தியில் பெரும் செல்வாக்கிருக்கின்றது என்றும் கூற முடியாது - தமிழ் மக்களுடைய தேசியத்தை அல்லது தேசியத்தன்மை உணர்வை / பிரக்ஞையை ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். அதனை இனம் காணத்தயாராக இருக்கின்றனர்.

முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரையில் தமிழர்களுடைய போராட்டமானது முஸ்லிம் தமிழ் மக்களிடையே சில கசப்பான அனுபவங்களை ஏற்படுத்தியது நமக்குத் தெரியும். அதனால் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகள் இன்றும் தீரவில்லை. ஆனால் ஏற்பட்ட பிரச்சினையின் தாக்கங்கள் தொடர்ந்து பேசப்பட்டு வந்ததன் காரணமாகவும் அந்தப் பிரச்சினையின் தாக்கங்களை உணர்ந்து கொண்டு, புரிந்து கொண்டு இனிமேல் அவ்வாறு நடக்கக் கூடாது என்ற நிலைமை தோன்றியதன் காரணமாகவும் இப்போது அந்த முரண்முனைப்பு சற்றுக் குறைந்ததாகவே காணப்படுகிறது. மட்டக்களப்பில் நான் இரண்டு வருடங்கள் வாழ்ந்த கால அனுபவத்தை வைத்துக் கொண்டு சொல்ல முடியும், தமிழர்களுடைய அபிலாஷைகளை மதிக்கின்ற ஒரு மனோபாவம் முஸ்லிம் மக்களிடையே இன்று உள்ளது. இவ்விடத்தில் ஒரு விடயத்தை நான் சொல்லுவது பொருத்தமென நினைக்கிறேன். சிங்கள மக்களிடம் தமிழர்கள் எதற்காகப் போராடுகின்றார்களோ அதனை முஸ்லிம் மக்களுக்கு மறுக்கக் கூடாது என்பது எனது கருத்தாகும்.

அடுத்து தமிழ்த் தேசியத்தை இன்னொரு தளத்தில் வைத்துப் பார்க்க வேண்டும். 19ம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு 20ம் நூற்றாண்டின் 50களில் ஜெர்மனியில் ஏற்பட்ட அல்லது ஐரோப்பாவில் தேசியத்திற்கு ஏற்பட்ட வரலாறு காரணமாக, அதாவது நாசி எழுச்சி காரணமாக, தேசியம் என்பது எல்லாக் காலத்தும் பேரினவாதத்திற்கு, பாசிசத்திற்கு நம்மை இட்டுச்செல்லலாம், அதற்குள்ளும் பாசிசம் இருக்கிறது. ஹிட்லர் பாசிசம் போல் தமிழ் பாசிசம் என்கிற ஒன்று வந்திடலாம் என்கிறதுமான சந்தேகமான பார்வையும் உள்ளது. இதனை வலியுறுத்திப் பேசும் நண்பர்களும் உள்ளனர். இந்த ஊகத்தை நாங்கள் புரிந்து கொள்ளலாம்.

இங்கு அடிப்படையான விடயம் என்னவென்றால், தமிழ், சிங்கள, முஸ்லிம் தனித்துவம் என்பது இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு பொருளாதார உண்மையாகவும் நிலைநாட்டப்பட்டுவிட்டது என்பது தான். மார்க்ஸிஸ சிந்தனையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பவர்கள் இலங்கையில் இன அடையாளம் என்பது ஒரு பொருளாதார விடயமாகவும் பாரபட்சமாகவும் உள்ளது என்பதை மறந்துபேசக் கூடாது என்பது என் அபிப்பிராயம். அதாவது தமிழர்களாக இருப்பது In The Last Analysis ஒரு Economic Definition ஆகவும் உள்ளது. அது சில விடயங்களைத்தான் செய்ய விடும். சில விடயங்களைசெய்ய விடாது. முஸ்லிம்களுக்கும் இந்தப் பாதிப்பு உள்ளது. சிங்களப் பேரினவாதத்தின் பொருளியல் அம்சங்களையும் தர்க்கங்களையும் சிந்திப்பது அவசியம்.

60களுக்குப் பிறகு படிப்படியாக உலக அரங்கில் Ethnicity (இனக்குழுமம்) என்ற கோட்பாடு வளரத் தொடங்கிற்று. ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் பிற நாடுகளிலும் இருந்து வந்த அங்கில்லாத தொழிலாளர்களை உள்வாங்குவதற்கான ஒரு அரசியல் முறைமைக்குள் தொழிலாளர்கள் தொடர்ந்தும் அதிருப்தியில் வாழக்கூடாது என்பதற்காக கொடுக்கப்பட்ட ஒரு மதிப்பு இக் கொள்கையால் வளர்க்கப்பட்டது. Ethnicity என்பது இன்று ஒரு முக்கியமான அரசியல் விடயமாக எடுத்துப் பேசப்படுகிறது. இந்த Ethnicityயில் உள்ள மிக முக்கிய விசயம் என்னவென்றால் Ethnicity மாறாது. உதாரணமாக ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளானாலும் தமிழர் தமிழர்தான் - முஸ்லிம்கள் முஸ்லிம்கள் தான். கொசோவோக்கள் கொசோவோக்கள்தான். சேர்பியர் சேர்பியர்தான்.

ஒருபுறத்தில் Ethnicity / Racism (இனக் குழுமம் / இனவாதம்) பேசிக் கொண்டு இன்னொரு புறத்தில் நாட்டின் ஒருமைப்பாடு பற்றிப் பேச முடியாது. நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டிற்கு இனங்களின் பன்முகப்பாட்டை (சிங்கள மக்களிடையே) ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இது புரியும்வரை இலங்கைக்கு விமோசனம் இல்லை. Ethnicity யினுடைய தர்க்க ரீதியான

முடிவு எந்தவிதமான ஒருமைப்பாட்டுக்கும் இடம் கொடுக்காது. இலங்கை அரசியலில் மிகவும் துரதிஷ்டவசமானது என்னவென்றால் படித்தவர்கள் கூட, அல்லது படித்தவர்கள் என தங்களைக் கருதியவர்கள் கூட இலங்கையின் இனப் பிரச்சினையைப் பற்றி பேசுகின்ற போது இப்பிரச்சினையை ஒரு 'வகுப்புவாதப் பிரச்சினை' யாகப் பார்த்தார்களே தவிர ஒரு நாலைந்து பேரைத்தவிர மற்றவர்கள் இதனை ஒரு 'தேசியப் பிரச்சினை'யாக பார்க்கவில்லை, இல்லையென்றே சொல்லலாம். இப்பிரச்சினை தேசியப் பிரச்சினையாக பார்த்தவர்களில் குமாரி ஜெயவர்த்தனா, சால்ஸ் அபேசேகர, நியூட்டன் குணசிங்க (இவர்கள் இடதுசாரிச் சிந்தனையாளர்கள்) போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இடதுசாரிக் கட்சிகள் கூட பார்க்கவில்லை.

எங்களுக்கு "NATION" என்பது யாது? "NATIONALITY" என்பது யாது? என்கின்ற பிரச்சினைகள் இருந்தன, இருக்கின்றன. நாங்கள் விரும்பினாலென்ன, விரும்பாவிட்டாலும் கூட தேசியம் என்பது ஒரு அரசியல் கோட்பாடு. அதுவொரு 'தேசம்' சம்பந்தப்பட்டது. ஒரு இன மக்கள் ஒரு தேச மக்களாக மாறுகின்ற தன்மையில் இக்கோட்பாட்டிற்கு ஒரு முக்கிய இடமுண்டு. இது நல்லதா கெட்டதா என்பது வேறுவிசயம். இது ஹிட்லர் செய்ததை திரும்பியும் செய்யுமா என்பது வேறு விசயம். நான் இக்கேள்வியை இன்னொரு வகையாக கேட்கிறேன். குறிப்பாக கடந்த பலவருடமாக நான் என்னை எடுத்துக் கொண்டேன் என்றால்; என் மீது என் தமிழ் அடையாளம் திணிக்கப்படுகிறது. நான் கேட்பது இதுதான். இத் திணிப்பினுடைய அரசியல் வெளிப்பாடு யாது? இதற்கொரு அரசியல் வெளிப்பாடு இருக்கக் கூடாது என யாரும் சொல்ல முடியாது எனக்கு அத் திணிப்பு நடக்கவில்லை எனவும் சொல்ல முடியாது மற்றவர்களுக்குத் தான் நடக்கும் எனக்கு நடக்காது என்று சொன்னவர் எல்லோருக்கும் இது நடந்துள்ளது.

இத் திணிப்புக் காரணமாக, இலங்கையில் தமிழர்களிடையே நிலவிய உள்ளூர் வேறுபாடுகள், சமவீனங்கள் படிப்படியாக அழிந்து போய், இலங்கையில் உள்ள தமிழர்கள் எல்லோரும் அரசியல் ரீதியாக ஒருமை நிலைப்பட்டவர்களாக ஆகியுள்ளனர். இது ஏறத்தாழ ஒரு நாற்பது வருடகால வரலாற்றின் பெறுபேறாக உள்ளது.

எம்மால் தமிழர்களாக இருக்க முடிகிறதே தவிர, இலங்கையர்களாக எம்மைக் கருதிக் கொள்வதற்கு இடமளிக்கப்படவில்லை. இந்தியாவின் முன்னுதாரணத்தை இலங்கை கைநழுவிவிட்டது. இந்தியாவில் தமிழர் என்ற அடையாளத்திற்கும் இந்தியர் என்ற அடையாளத்திற்குமிடையில் முரண்பாடு கிடையாது. இது அந்த நாட்டின் பலம்.

இலங்கை அரசியல், அரசியலாக இருக்கின்ற நியாயங்கள், காரணங்களினால் - இந்த திணிப்பினுடைய அரசியல் பரிமாணம், அரசியல் வெளிக்கொணர்கை என்ன? இங்குதான் சொல்லக்கூடிய பிரச்சினை வருகிறது. நாங்கள் விரும்பியோ, விரும்பாமலோ இந்த இடத்தில் 'தேசியம்' என்ற சொல்லைப் பாவித்தே ஆகவேண்டும். ஆனால் தேசியம் என்று பாவிக்கின்ற போது ஹிட்லர் பாவித்த மாதிரியோ, அல்லது வேறு தேசியவாதிகள் பாவித்த மாதிரியோ நாங்கள் பாவிப்பதில்லை. பாவிக்கவும் கூடாது. இங்கு தேசியம் ஒரு தவிர்க்கவியலாத அடையாளமாக கொள்ளப்படுகிறது.

ஆகாயத்தில் நின்று கொண்டோ, தந்த கோபுரங்களில் இருந்து கொண்டோ இதெல்லாம் கூடாது, நாங்கள் ஒரு உலகப் பண்முகப் பாட்டை ஏற்றுக் கொள்வோம், எங்களுக்கு அரசியல், தேசியம் தேவையில்லை என்று சொல்லலாம். ஆனால் இன்று எம்மீது ஒரு தமிழ் அடையாளம் சுமத்தப்பட்டுவிட்டது. என்னைப் பொறுத்த வரையில் தமிழ்த் தேசியத்தை இந்த வரையறைக்குள் வைத்துத்தான் நான் பார்க்கிறேன். மாக்ஸிசத்தில் சொல்வார்கள். 'சமூக இருப்பு சமூகப் பிரக்ஞையைத் தீர்மானிக்கிறது?'

ஜூலை 2000

'தலித்' 'தலித் இலக்கியம்' என்ற வகைபாடு இலங்கைக்குப் பொருந்துமா?

தமிழகத்திலுள்ள தலித்துகள் பற்றிய சில பிரச்சினைகளும் இலங்கையில் இப்பிரச்சினையை எவ்வாறு நோக்க வேண்டுமென்ற கருத்தினையும் இங்கு நான் கூற விரும்புகின்றேன். தலித் பிரச்சினையை நான் அணுகுகின்ற போது ஓர் இலக்கிய வரலாற்று மாணவனாகவே இப்பிரச்சினையை அணுகுகின்றேன். அதாவது, இலக்கியமும் வரலாறும் இணைந்து செல்பவை. ஒன்றுக்கு ஒன்று ஊடாட்டமாய் இருப்பவை. ஒன்றுக்கொன்று ஆதாரமாய் இருப்பவை என்ற அடிப்படையில் தலித் பற்றிய பிரச்சினை 1980களில் தான் தமிழகத்தில் ஒரு முக்கிய வடிவத்தினை எடுத்தது.

இது 80களில் தமிழகத்தில் ஒரு முக்கிய வடிவத்தினை எடுப்பதற்கு முன்பு மகாராஷ்டிரத்தில் இதற்கு ஒரு முக்கிய தளம் அமைக்கப்பட்டு விட்டது. கர்நாடகத்திலும் இது ஒரு முக்கிய இயக்கமாக பரிணமித்து வந்தது. பாலகிருஷ்ண ஷெட்டி போன்றவர்களெல்லாம் மார்க்ஸியத்தின் எடு கோள்களை இந்த இயக்கத்தின் பின்புலத்தில் வைத்து 80களிற் செய்த விமர்சனங்களில் இந்திய சமூதயாத்தினுடைய Class, Caste க்குமுள்ள பிரச்சினையை மிக ஆழமாக ஆராய்ந்துள்ளனர். அவ் விமர்சனங்களை ஒரு மார்க்ஸிஸ கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும் போது சில ஒவ்வாமைகளும் காணப்படுகிறது. இதனை நான் ஏன் இங்கு குறிப்பிடுகின்றேன் என்றால் தலித் பற்றிய ஆழமான ஆய்வுகள் அங்குதான் செய்யப்பட்டுள்ளன. தமிழ்நாட்டில் ராஜ் கௌதமன், மார்க்ஸ் போன்றவர்கள் நன்கு ஆராய்ந்துள்ளனர்.

தமிழகத்தில் ஏறத்தாழ தலித் பற்றிய அல்லது மண்டல் கமிஷன் போன்ற பெரிய பிரச்சினைகள் ஒரு பிரதானமான அரசியல் பிரச்சினையாகவோ, அரசியல் களமாகவோ மாறுவதற்கான வாய்ப்பு இருந்ததாகக் கருதப்படவில்லை. இதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், “திராவிட போராட்ட இயக்கங்கள்” அங்கிருந்ததன் காரணமாகத் தமிழ்நாட்டில் அல்லது தென்னிந்தியாவில் இது சற்றுப் பிந்தித்தான் மற்ற இடங்களை விட வந்து சேருமென்று மண்டல் கமிஷன் அறிக்கையிலே சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இந்தப் பின்புலத்தில்தான் தமிழகத்தில் தலித் இயக்கம் ஒரு முக்கிய அரசியல் இயக்கமாக, சமூக இலக்கிய இயக்கமாக மாறி அதற்கான ஒரு அரசியல் தளமும் பெற்றது. கணிசமாக காலத்தின் பின்னர் அனைத்து இந்திய மட்டத்தில் ஒரு பெரும் பிரச்சினையாகக் கொள்ளப் படுகின்ற ஒரு பிரச்சினை தமிழகத்தில் அந்த அனைத்திந்திய பெயருடனேயே எடுத்து ஆராயப்படுகின்றது. இவ்வளவிற்கும் திராவிடக் கட்சியும் இதைத்தான் பேசிக்கொண்டு வந்தன. இருந்தும் கூட “தலித்” என்ற சொல் கூட தமிழ் சொல் அல்ல. இதற்கான காரணங்களை நாம் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

முதலாவது தலித் என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் யார்? மிகவும் குறைந்த Schedule Castes என்று சொல்லப்படுகின்றவர்கள்தான் தலித் துக்கள். இதனை மேலும் விளங்கிக் கொள்வதற்கு நாம் இந்திய சமூக அமைப்பை புரிந்து கொள்ள வேண்டும். குறிப்பாக தமிழகத்தில் சாதி சட்டரீதியாக ஒரு அங்கீகரிக்கப்பட்ட நிறுவனம் ஆகும். அதாவது அரசு உத்தியோகங்களுக்கு எல்லாம் எந்தெந்தச் சாதியிலிருந்து எத்தனை பேர் சேர்த்துக் கொள்ளப்படல் வேண்டுமென்ற விகிதப் பட்டியல் வருடாவருடம் வர்த்தமானியில் பிரசுரிக்கப்படும். பின்தங்கியவர்கள் பட்டியலில் தாங்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வில்லை என்ற காரணத்திற்காக சில சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் போராட்டங்களில் ஈடுபடுவதுமுண்டு. அங்கு சாதி ஒரு நிரந்தர நிறுவனம். இது திராவிட அரசியல் வந்த காலத்திலிருந்தே, பெரியாருடைய கோஷம் முன்வைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது.

தமிழகச் சமூக அமைப்பில் முன்னணியில் நிற்கும் இரு சாதிகள் உண்டு. ஒன்று பிராமணர்கள். மற்றது வேளாளர்கள் அல்லது சைவ முதலிமார். இவர்களுக்குக் கீழே பின்தங்கிய சாதிகள் Back Ward Castes அடுத்ததாக Other Back Ward Castes அடுத்ததாக Most Back Ward Castes. இதற்குத் கீழ்தான் Schedule Castes. அதற்குப் பிறகு Tribes

திராவிட இயக்க வரலாற்றையும், கிறிஸ்தவ மயமாக்கலையும் எடுத்துப் பார்த்தால் தமிழ் நாட்டின் சமூக மாற்றமானது மேல்நாட்டார் வருகையுடன் கிறிஸ்தவ தாக்கத்தினால் Back Ward Castes எனச் சொல்லப்படுகின்றவர்கள் மட்டத்திலும் Most Back Ward Castes என்று

சொல்லப்படுகின்றவர்கள் மட்டத்திலும் படிப்படியாக ஏற்பட்ட ஜனநாயக மயவாக்கத்திலிருந்து தொடங்குவதை அவதானிக்கலாம். இதிலுள்ள துரதிர்ஷ்ட நிகழ்வு என்னவென்றால் சுதந்திரத்திற்குப் போராடிய காங்கிரஸ் இயக்கம் கோயில் நுழைவு போன்ற சடங்காசார விடயங்களில் முக்கியத்துவம் காட்டியதே தவிர, சாதி ஒழிப்பை, சமூக உயர் நிலையாக்கத்தை முக்கிய பணியாகக் கருதவில்லை. அதற்கான காரணம் காங்கிரஸில் அப்போதிருந்த பிராமண தலைமைத்துவமே. காங்கிரஸ் வலவிழந்த பின்னரும் காங்கிரஸினுள் பிராமணர்கள் வலவிழந்த பின்னருமே இது முன்னுக்கு வந்தது.

இதில் மிக முக்கியமான பிரச்சினை என்னவென்றால் தலித் என்று சொல்லப்படுகின்ற அப்பிரிவு மக்களுக்கு (பள்ளர்கள், பறையர்கள் போன்றவர்களும் இவர்களுக்குச் சேவை செய்கின்றவர்களும்) சுதந்திரம் கிடைத்ததன் பின்னர் கூட கணிசமான அளவு நாட்டினுடைய சமத்துவ நிலையைப் பெற்று விடவில்லை. அவர்கள் வெறும் வாக்கு வங்கிகளாக இருந்தார்களே தவிர, மற்றவர்கள் போல் நடத்தப்பட வில்லை. இன்னும் கூட சில கிராமங்களுக்குள் அவர்கள் செருப்பு அணிந்து செல்லக்கூடாது. இதற்கு மேலாக சில கிராமங்களின் வீதிகளில் வெறும் காலுடனும் கூட அவர்கள் செல்ல முடியாது. இதனை சென்னை பல்கலைக்கழகத்தில் எம்.ஏ.கற்கும் ஒரு மாணவன் எனக்குச் சொன்னான். இதுதான் தலித்துகளின் சமூக நிலை.

துரதிர்ஷ்டவசமாக திராவிட இயக்கத்தின் பார்வை இந்த அசமத்துவத்தை அகற்றுவதில் அதிக அக்கறை காட்டவில்லை. திராவிட இயக்கத்தினுடைய செல்வாக்குக் காரணமாக இந்த அசமத்துவத்தையும் இதற்குக் காரணமாகவிருந்த பிராமாணியத்தையும் மார்க்ஸிஸ்ட் கட்சிகள் முதன்மைப் படுத்தாது “வர்க்க” அமைப்புப் பற்றியே பேசினர். வர்க்கம், சாதி என்ற ஒரு இரு இணைப்பாடு நிலவியது. சாதியை விளங்கிக் கொள்ளாமல் இந்தியாவின் வர்க்க அமைப்பை விளங்கிக் கொள்ள முடியாது என்று சிலர் வாதிட்டனர். இவர்கள் நோக்கில் மார்க்ஸிஸத்துக்கு இத்துறையில் ஒரு போதாமை இருந்தது. சுதந்திர காலத்துக்குப் பின்னரும் தமிழ்நாட்டில் திராவிடக் கருத்து நிலையின் ஆட்சி வந்து நீண்ட காலத்தின் பின்னரும் இந்த உணர்வு கை கூடவில்லை. தமிழ்நாட்டில் பஸ் கம்பெனிகளுக்கு பெயர் பல்லவனிலிருந்து ஆரம்பித்து சேரன், பாண்டியன், திருவள்ளூர் என வந்து ஜீவானந்தம் என்றும் பின்னர் கீழ்மட்ட சாதி பள்ளத்தமிழர் ஒருவரின் பெயரும் இடம்பெற்றது. அந்தப் பெயர் போட்ட பஸ்ஸிலே ஏற மாட்டோம் என்றார்கள். இப்படி மறுத்தவர்கள் உண்மையில் இடைநிலைச் சாதியினர். திடீரெனப் பெரியார் அண்ணாதுரை தொழிற்பட்ட பிரதேசத்தில், கருணாநிதி, எம்.ஜி.ஆர். அரசியல் செய்த இடத்தில் இப்படியொரு அரசியல் முரண்பாடு இருக்கிறது

என்பது அகில இந்தியாவுக்கும் தெரிய வந்தது. தலித் இயக்கம் தமிழகத்தில் அரசியல் ரீதியாகப் பெரும் பிரச்சினையாக வெடித்தது இப்படித்தான்.

இந்தியாவின் வரலாற்றை சமூகவியல் கண்ணோட்டத்தில் பார்ப்போமானால், இந்திய சமூகம் படிப்படியாக பிரித்தானிய ஆட்சியின் பின்னர் மேல்நாட்டுத் தாக்கத்தின் பின்னர் சுதந்திரம், சமத்துவம் வரத் தொடங்கியதன் பின்னர் படிப்படியாக மாறிக் கொண்டு வருவதையும் இந்த மாற்றம் மேலிருந்து கீழ்நோக்கி வருவதையும் நாங்கள் காணலாம். சாதிகள் தங்களுடைய சுதந்திரத்திற்காகவும் தங்கள் சுய கௌரவத்தைப் பேணிக் கொள்ளும் நடவடிக்கைக்காகவும் போராட்டங்கள் நிகழ்த்துவதையும், 1930களில் தமிழகத்தில் காணலாம். கேரளத்தில் இது முதற் தடவையல்ல. இந்தியாவின் ஜனநாயக மயப்பாடு இப்போதுதான் அடிநிலை மக்களுக்கு வரத் தொடங்கியுள்ளது.

20, 30 களில் சில இடங்களில் நாடார் வகுப்பைச் சேர்ந்த பெண்கள் தாவணி, மேலாடை போடுவதற்கு எதிராக ஒரு பெரிய கலவரமே நடந்தது. இன்று நாடார் சமூகம் ஒரு பலமிக்க அரசியல் வகுப்பாக மாறியுள்ளது. ஆனால் 20, 30களில் இதுதான் நிலைமை படிப்படியாக இவர்களுக்கு இருந்த கல்வி, வியாபாரம் காரணமாக இவர்கள் நிலைமை மாறி வந்தது. அதேபோல திராவிடர் கழகத்தின் செயற்பாட்டின் காரணமாக முக்குலத்தோரின் (பள்ளர், மறவர், அகம்படியார்) சமூக அசைவியக்கம் அதிகரித்தது.

தலித் இலக்கியம் என்பது இந்த வரலாற்றுப் பின்புலத்தில் வந்த இமையத்தின் “கோவேறு கழுதைகள்” என்ற நாவலில் சொல்லப்படுகின்ற அந்த வாழ்க்கையின் பதிவு இதற்கொரு உதாரணமாகும். தலித் பண்பாடு பற்றிய சில முக்கியமான நூல்களும் வெளிவந்துள்ளன. இது எந்தளவிற்கு இலங்கைக்குப் பொருந்தும். அல்லது எந்தளவிற்கு இலங்கையைப் பொறுத்தது என்ற வினா இங்கு முக்கியமாகும்.

இலங்கைத் தமிழ்ச் சூழலில், இலங்கை தமிழ் இலக்கியத்தின் முக்கிய கூறுகள் என எடுத்துச் சொல்லத்தக்க விடயத்தில் மலையகத் தமிழர்களிடையே, இந்திய வம்சாவளி மக்களிடையே சாதியத்தின் கூறுகள் இருந்தாலும் கூட தலித் என்று பார்க்கின்ற தன்மை குறைவு. அதற்கான பிரதான காரணம் அவர்கள் அனைவரும் தொழிலாளர்களாக இருப்பது. முஸ்லிம்களிடையே சமூகத் தள நிலை வேறுபாடுகள் நிறைய இருப்பினும், சமூக வேறுபாடுகள் காணப்படும் முஸ்லிம்கள் என்று வரும் போது அது பிரச்சினையே இல்லை. மட்டக்களப்பில் சாதியொரு சமூக யதார்த்தமாக இருப்பினும் ஒரு பண்பாட்டுப் பிரச்சினையல்ல.

வடக்குப் பகுதியில்தான் இதுவொரு சமூக, பண்பாட்டு, அரசியல் பிரச்சினையாக உள்ளது. ஆனால் முதலாவது கேள்வி என்னவென்றால் தமிழகத்தில் உள்ளது போன்றதொரு சாதி அமைப்பு இலங்கையில் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் உண்டா என்பதே. பதில் இல்லை என்பது தான். இங்கு பிராமண ஆதிக்கம் இல்லை. சூத்திரர் ஆதிக்கம் தான். சூத்திரர்களின் ஆதிக்கம் வெள்ளாளர்களின் ஆதிக்கமாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் நாவலர் சந்திரர்கள் பற்றி பேசவேண்டி வந்தது.

சூத்திரர் ஆதிக்கத்தில் உள்ள மிகப் பெரும் சிக்கல் என்னவென்றால், இந்த உயர்வு, தாழ்வுக்கான சடங்காசரமான அங்கீகாரத்தை கொடுக்கின்ற பிராமணர்களுக்கு முக்கியத்துவமில்லை. சில வேளைகளில் ஒருவன் இரண்டு தலைமுறைகளுடன் வெள்ளாளன் ஆகி விடுவான். யாழ்ப்பாணத்தில் குறிப்பாக மானிப்பாய் பகுதியில் சின்ன வெள்ளாளர் என்று சிலர் குறிப்பிடப்படுவர். இந்த நடைமுறை வேறு விதத்தில் தமிழ் நாட்டிலும் இருந்ததுதான். கள்ளர், மறவர் மெல்ல மெல்ல வெள்ளாளராக மாறுவது.

எங்களுடைய வரலாற்றை எடுத்துப் பார்த்தால் தெரியும். கிறிஸ்தவ மத செல்வாக்குக் காரணமாகவும், நிர்வாக படிமாற்றம் காரணமாகவும் எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா சாதியினரையும் மேல் நிலை மாற்றங்களிலிருந்து ஒதுக்கி விடுவதற்கான வாய்ப்பு உயர் சாதியினருக்கு இருக்கவில்லை. உயர் சாதியினர் செய்தது என்னவென்றால் ஆளுகின்ற ஆட்சியுடன் சேர்ந்து இருந்து கொண்டு அவர்கள் வழங்குகின்ற சலுகைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு தங்களுடைய நிலைமையைக் கீழே உள்ள மக்களுக்கு போகாமல் பார்க்கின்ற ஒரு நிலைமையைப் போற்றியதுதான். நாவலர் காலத்திலிருந்தே இப்பண்பு இருந்து வந்திருக்கிறது. ஆனால் எல்லாக் காலத்திலேயும் இதனைச் செயற்படுத்த முடியவில்லை. மானிப்பாய் பகுதியிலுள்ள பல தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மேலுக்கு வந்ததற்கான காரணம் கிறிஸ்துவத்தைத் தழுவினதே.

யாழ்ப்பாணத்தில் புகையிரதத்தின் வருகை, அதனால் ஏற்பட்ட தொழில் மாற்றங்கள், இதனால் ஏற்பட்ட பெரிய சமூக மாற்றம், அடிநிலை மக்களை சுயபலம் கொண்டவர்களாக ஆக்கிற்று. இந்தப் படிப்படியான மாற்றங்களின் காரணமாக ஏறத்தாழ துரும்பர் என்ற சாதியைத்தவிர, மற்ற சாதிகள் எல்லாமே விரைவில் நவீனத்திற்கு வராமல் போகவில்லை. “இந்தக் கிராமத்தில் அதிகம்” “அந்தக் கிராமத்தில் குறைவு” - “அந்தக் கிராமத்தில் தொடர்ந்து இருக்கிறது” “இந்தக் கிராமத்தில் தொடர்ந்தும் இருக்கவில்லை” என்பது வேறு. ஆனால் ஒட்டுமொத்தமாக மாற்றம் இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. துரும்பரிடையே கூட நிறைய மாற்றம் ஏற்பட்டு விட்டது.

இன்று நாம் இடதுசாரி இயக்கத்தின் தாக்கத்தைப் பற்றிப் பேசுவதோ, உணர்வதோ குறைவு, யாழ்ப்பாணத்தின் இடதுசாரி இயக்கத்தின் மிகப் பெரும் சாதனை சாதி எதிர்ப்பை மார்க்ஸியர்கள் உள்வாங்கிப் போராடினதே. இளைஞர் காங்கிரஸ் காலத்திலிருந்தே இது மிகவும் முக்கியமானது. சாதி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் அடி நிலையில் உள்ள சாதிகள், உதாரணமாக - இதனை மனம் திறந்து பேச வேண்டும். சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதனுக்குப் பெருத்த சவாலாக இருந்த “பவுல்” எனப்படுபவர் பறையர் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர் ஆங்கிலக் கல்வி கற்றவர். இவர்களின் எழுச்சியை மேல்சாதிக்காரர்களால் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. அவர்களிலிருந்து கல்வியில் மேம்பட்டவர்கள் உருவாகினர். இவர்களுக்குள் இருந்து ஒரு பகுதி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மேலே எழும்பிக் கொண்டு வந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் இடைநிலைச் சாதியினர் தங்கள் சாதித் தொழிலைக் கைவிட்டு மேனிலைப்பட்ட பொழுது “மேலோங்கிகள்” என்று குறிப்பிடப்பட்டனர்.

சாதி எதிர்ப்புப் போராட்டம் யாழ்ப்பாணத்தின் ஒரு பண்பாட்டுப் போராட்டத்தின் உண்மை வடிவத்தை இரண்டு கட்டங்களில் முளை விடுகிறது. ஒன்று, சமாசனம், சமபோசனம் என்ற பஸ் வந்த காலகட்டத்தில் ஏற்பட்ட போராட்டம், பாடசாலைகளில் சமபோசனம், போராட்டம். இப்போராட்டத்தை கால நீட்சியில் வைத்துப் பார்க்கும் போது அக்காலத்தில் பஸ்களில் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் நின்று செல்லவும் முடியாது. தரையில் அமரவே வேண்டும். இக்காலத்தில் சாதி பேசுபவர்கள் பஸ்களில் சென்று வந்து குளிக்க மட்டுமே முடியும்.

அடுத்தது முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் வந்தவுடன் ஒரு முக்கியமான விடயம் நடக்கிறது. ஈழத்துக்கு நவீன தமிழ் இலக்கிய வடிவங்கள் 30, 40 களில் வந்த போது அதனை வரவேற்றவர்களுள் பண்டிதர்களும் இருந்தார்கள். பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை, கிருஷ்ணப்பிள்ளை, பஞ்சாட்சரம் உட்படப் பலரைக் கூறலாம். ஆனால் முற்போக்கு இலக்கியம் வந்தவுடன் சாதி எழுச்சியும் சேர்ந்தே வருகிறது. அந்தந்த சாதியில் இருந்த எழுத்தாளர்களும் வந்தார்கள். அந்தக் கால கட்டத்தில் எழுந்த போராட்டம் தலித்துக்கான போராட்டமல்ல, இதுதான் இங்கு முக்கியம். ஏனென்றால் எழுத்தாளர்களை சமூகப் பொதுவானவர்களாக நோக்குகின்ற ஒரு குணம் இலங்கையில் இருந்தது. உண்மையில் அவர்கள் Caste இல்லாதவர்கள். இது நமது சமூகவியலில் ஒன்று. தமிழ் நாட்டில் இப்போதுதான் இந்த நிலைமை வருகிறது. குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்று வந்த சாதிப் போராட்டம் என்பது எதனைக் குறிவைத்தது? உத்தியோக, பொருளாதார சமத்துவத்திற்காக வேண்டியல்ல, அந்தஸ்து சமத்துவத்திற்காகவே. இது அடிப்படையில்

ஒரு பொருளாதார விடுதலைப் போராட்டம் அல்ல, பொருளாதார வளர்ச்சி படிப்படியாக பல சாதிகளுக்குள் ஏற்பட்டு வந்தது. தமிழ்நாட்டுடன் ஒப்பிடும் போது இங்கு சமூக அசைவியக்கம் அதிகமாகும்.

இச்சூழலில் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் முக்கியத்துவம் பெற்றதற்கான காரணங்களை சொல்ல வேண்டும். தமிழ் மொழிக் கல்வி மூலம் கல்விப் பரவல் காரணமாக அது காவலரை ஆங்கில மொழிப் பாடசாலை, ஆங்கிலப் பாடசாலை இடம் கொடாத ஒரு பிரிவு மேலுக்கு வந்தது. பல்கலைக்கழகம் சென்றது. 60களில் ஏற்பட்ட மிகப்பெரும் ஜனநாயக மயமாக்கல் இது. ஆனால் அவர்கள் எல்லாக் கால கட்டங்களிலும் தங்களுடைய பிரச்சினையை மட்டும் சொல்லவில்லை. உதாரணமாக ஒரு காலகட்டத்தில் அல்லையூர் செல்லையா அவர் எல்லோராலும் கவிஞர் என ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவர்.

இவற்றுடன் இலங்கையின் அரசியல் சூழ்நிலை காரணமாக தமிழர்கள் வந்து ஒன்று சேரும் மையமாக “தமிழன்” என்ற நிலை உள்ளது. சிங்கள ஆட்சியாளர்கள் எங்களுக்குச் செய்த மிகப்பெரும் கைம்மாறு என்னவென்றால், தமிழர்களுக்கு இடையே இருந்த மிகப் பெரும் அக முரண்பாடுகளை மிகப் பெரிதளவில் குறைத்ததுதான். 70களில் பல்கலைக்கழகத்திற்கு பிரதேச வாரியாக அனுமதிக்கும் ஒரு பண்பு இருந்தது. அப்பிரதேசவாத முறையை மாற்ற வேண்டுமென யாழ்ப்பாணத்தில் கொடி தூக்கிய போது மாற்ற வேண்டாம் என வன்னிப் பகுதியில் கொடி தூக்கப்பட்டது. தமிழர்களிடையே இருந்த அக முரண்பாடுகளை கருத்திற் கொள்ளாது அரசு ஒட்டுமொத்தமாக தமிழர் என்றே ஒதுக்கி வைத்தது. இத்தகைய நடவடிக்கைகளால் இன்று வடக்குக் கிழக்கு தனித்துவங்கள் முரண்கள் மறக்கப்பட்டு பொதுப்படையான தமிழன் என்ற எண்ணக்கரு நடைமுறையில் உள்ளது.

இயக்கங்களின் தலைமையில் பல சாதிகளையும் சேர்ந்த தலைவர்கள் உள்ளார்கள். சமூக ரீதியாக சில சிக்கல்களும் முரண்பாடுகளும் இன்று இருப்பினும் கூட அரசியல் ரீதியாக யார் தலைவராக வந்தாலும் ஏற்றுக் கொள்ளும் சூழ்நிலை காணப்படுகிறது. அந்த நிலைமைக்கு இலங்கையில் தமிழர் சமுதாயம் வந்துவிட்டது. இலங்கைத் தமிழர்களின் சாதிப் போராட்டம் இன்னொரு தளத்தில் உள்ளது என்பதைத்தான் நான் சொல்ல வருகின்றேன்.

உண்மையில் இலங்கைச் சாதிகளை எடுத்துக் கொண்டால், எந்தவிதமான இலக்கிய சான்றுகளும் இலக்கியப் படைப்புகளும் இல்லாத சமூகமொன்று உள்ளது என்றால் அது துரும்பர் சமூகம் தான். அது டானியலுடைய சமூகம். டானியல் “பஞ்சமர்” என்று

சொல்லி மற்றவர்களைப் பற்றி எழுதினாரே தவிர, தன் சமூகத்தைப் பற்றி எழுதவில்லை. அதில் மிகவும் சுவாரசியமான விசயம். அச்சாதிக்குள் அனைவரும் கத்தோலிக்கர்கள். ஒரு இந்துகூட இல்லை. நான் சொல்ல வருவதெல்லாம் இலங்கையில் சாதிப்பிரச்சினை பார்க்கப்படும் முறைமை வேறு. தமிழ் நாட்டில் சாதிப்பிரச்சினை பார்க்கப்படும் முறைமை வேறு.

அங்கு தலித்துகள் செய்யும் கோஷங்களையும் அவர்கள் பிரச்சினைகளையும் இங்கு பிரதி செய்ய முடியாது. இங்கு சில விசேடமான பிரச்சினைகள் உள்ளன. எம்மிடையே சாதி வேறுபாட்டின் மிக மிக நாசுக்கான பிரச்சினைகளைப் புரிந்து கொள்வதற்கு ரகுநாதனை வாசித்துப் பார்க்க வேண்டும். “நிலவினிலே பேசுவோம்” அதற்குத் தக்க சான்று. வீட்டுக்கு வருகின்றவன் வசதியானவன். ஆனால் சாதியில் குறைந்தவன் என்றால் “காற்றாட இருப்போம் வா தம்பி” என வெளியே அழைத்து வந்து விடுவார்கள். அவன் போன பிறகு கதிரையைக் கழுவிப்போடுவார்கள். அந்த நிலைமை இப்போது பெருமளவு இங்கு மாறிவிட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

ஆனால் தமிழ்நாட்டில் ஒரு பள்ள, பறைய சமூகத்தைச் சார்ந்த ஒருவர் பிராமணிய பண்பாட்டை பயன்படுத்துவதால் ஆளாகின்ற கஷ்டங்களுக்கெல்லாம் இங்குள்ள தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் ஆளாகுவதில்லை. தலித் என்ற சொல்லை இலங்கையில் மிக நிதானமாகப் பயன்படுத்த வேண்டும். அங்கு தலித்துகள் மேலுக்கு வருகின்ற போது தங்களுடைய தனித்துவத்தோடு மேலுக்கு வரவேண்டும் என்ற குரல் உண்டு அது அடையாளம் தொடர்பானது. அத்தலித்துகளிடையே மேலுக்கு வந்தவர்கள் அல்லது மேலுக்கு வருகின்றவர்கள் தங்களை படிப்படியாக ஒரு உயர் நிலையாக்கமாக மாற்றிக் கொள்கின்றனர். உதாரணமாக, அண்மையில் இளையராஜாவின் மனைவியினுடைய நேர்காணல் தினமணிக் கதிரில் வந்தது. இளையராஜா ஒரு தலித் நிலையினர். அவர் மனைவி குறிப்பிடுகின்ற வழிபாட்டு முறைகள் யாவும் சமஸ்கிருத நெறிப்பட்டவையே. தலித்துகளால் சமஸ்கிருதமயமாக்கத்தை எதிர்க்க முடியுமா? அதனை திராவிட இயக்கத்தினாலும் எதிர்க்க முடியவில்லை. அதனால்தான் கறுத்தச் சால்வை இன்று மஞ்சள் சால்வையாகி விட்டது என்று கிண்டலாகச் சொல்கிறார்கள். இவ்வாறு திராவிட இயக்கத்தாலும், சமஸ்கிருதமயமாக்கலுக்கு முகங்கொடுக்க முடியவில்லை. தலித் பண்பாட்டின் அடையாளத்தை நாம் கவனமாகப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. பண்பாடு என்றால் அது எல்லாக் காலகட்டங்களிலும் மாறுகின்ற ஒன்றாக இருந்து வந்திருக்கின்றது.

இலங்கையில் ரகுநாதனையோ, எஸ்.பொன்னுத்துரையையோ ஒரு தலித்தாகப் பார்ப்பதில்லை. டானியல், ஜீவா, தெனியான்

போன்றவர்கள் எங்களுடைய தமிழ் புலமை மரபில் முக்கியமானவர்கள். இங்கு அவர்கள் தலித் போராட்டத்தினூடாக அந்த அங்கீகாரத்தைப் பெறவில்லை. இதுதான் தமிழ் நாட்டுக்கும் இலங்கைக்குமான வித்தியாசம்.

வெறும் வாய்ப்பாட்டு ரீதியாக தமிழ் நாட்டில் ஒரு தலித் இயக்கம், தலித் இலக்கியம் வளர்ந்தால் இங்கும் ஒரு தலித் இயக்கம் வளர வேண்டும் என்பது வெறும் கோஷமே. ஒரு வேளை தலித் போராட்டத்திற்கான சூழல் மலையகத்தில் தோன்றக்கூடும். ஏனெனில் “மலையகம்” என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்துபவர்கள் உயர், நடுமட்ட சாதிகள் தான். யாழ்ப்பாணத்தில் சாதி முறைமை ஒழிந்து விட்டது என்று கூற நான் வரவில்லை. அடிபட்டு அகதிகளாக வந்த அடுத்த நாள் பார்த்தால் சாதிகளாகப் பிரிந்து பிரிந்து இருப்பதைக் காணலாம். அகதி முகாம் கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளுவதில் கூட பிரச்சினைகள். சாதிகள் இன்றும் உண்டு. ஆனால் இந்தியாவில் தலித்துகள் இருக்கும் நிலை போல இங்கு இல்லை.

(ஓலி நாடாவில் பதிவு செய்யப்பட்டு பின்னர் கட்டுரை வடிவத்திற்கு கொண்டுவரப்பட்டது).

2000

புலம் பெயர் தமிழர் வாழ்வு

புலம்பெயர் நிலை என்று இன்று நாங்கள் தமிழில் பேசுகின்ற போது பெரும்பான்மையும் அதனை இலக்கியத்தோடு சார்ந்து பேசுகின்ற ஒரு பண்புதான் சிறு சஞ்சிகை மட்டத்திலே காணப்படுகிறது. மற்றைய ஊடக மட்டங்களில் இப்புலம்பெயர் வாழ்வு பற்றிய குறிப்புரைகள் அதிகமில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். ஆனால் உண்மையில் புலம்பெயர் நிலை என்று சொல்வது இலக்கியத்தை மாத்திரமல்ல பல்வேறு விடயங்களை உள்ளடக்கியது. மிகப் பாரதூரமான காத்திரமான விடயங்களை அது தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது.

புலம்பெயர் வாழ்வு என்பது தமிழ்ப்பண்பாட்டில் அல்லது இலங்கைத் தமிழ் பண்பாட்டில் எத்தகைய இடம் பெறுகிறது என்பது ஒரு விடயம். தமிழ் கண்ணோட்டத்தில் ஒருவர் புலம் பெயர்ந்து வாழ்வது என்பது ஒரு வரவேற்கத்தக்க காரியமாக இருக்கவில்லை. சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலன் கண்ணகியுடைய பெற்றோர்களைப் பற்றிச் சொல்கின்ற போது ஒரு வரிவரும். 'பதி எழு அறியா பழங்குடி' என்று. அதாவது இருக்கின்ற ஊரிலேயே நீண்ட காலமாக வாழ்ந்தவர்கள், அந்த ஊரைவிட்டு போகாதவர்கள் என்ற கருத்து.

எங்கள் கிராமங்களில் கூட ஒருவரைப் பற்றிச் சொல்கின்ற போது அவரைத் தாழ்த்திப் பேச வேண்டுமென்றால் 'வந்தேறு குடிகள்' என்று சொல்வார்கள். இந்த புலம் பெயர் வாழ்வு என்பது தமிழ் பண்பாட்டில் எல்லாக் காலங்களிலும் போற்றப்பட்ட ஒன்றாக இருக்கவில்லை. 'திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு' என்ற கருத்து உண்டேதவிர, அது இந்த மண்ணை உதறிவிட்டு ஓடு என்பது தமிழ் பண்பாட்டில் மிக மிகக் குறைவு என்றே சொல்லலாம்.

ஆனால் இலங்கைக் தமிழரைப் பொறுத்தவரை இந்த நிலைமை படிப்படியாக, அரசியல் பிரச்சினை, அரசியல் போராட்டங்கள் நடந்ததன் காரணமாக குறிப்பாக ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்களின் மத்தியில் இந்நிலைமை மாறத் தொடங்கியது. 1956க்குப் பின் இலங்கையில் தொடர்ந்து வாழ்வதால் தங்கள் வாழ்வில் முன்னேற்றங்களைப் பெற முடியுமா என்கின்ற பிரச்சினை ஆங்கிலப் புலமையுடைய, கல்வி கற்ற, சமூகவாய்ப்புள்ள மக்களிடையே எழத் தொடங்கியது. இதனால் 1956, 60 களில் இலங்கையில் பெரும்பான்மை Professional என்று சொல்லப்படுகின்ற வைத்தியர்கள், பொறியியலாளர்கள், வழக்கறிஞர்கள் எழுதுவினைஞர்கள், ஆசிரியர்கள் உட்பட பலர் வெளியேறுகின்றனர். அவர்கள் ஆங்கில மரபு தெரிந்த நாடுகளுக்கு, குறிப்பாக பிரித்தானியாவுக்குச் சென்றனர். இந்த ஓட்டம் படிப்படியாகத் தொடர்ந்து நிகழ்ந்து கொண்டே வந்தது. 1960களின் பிற்சூற்றில் இருந்து சாதாரண நிலையில் உள்ள மக்கள், குறிப்பாக உடல் தொழிலை நம்பி இருப்பவர்களும் வெளிநாடுகளுக்கு உழைப்புக்காகப் போகின்ற நிலை தொடங்குகிறது. குறிப்பாக மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கு, இதனால் நிறையப் பணம் வரத் தொடங்குகிறது. அந்தப் பணத்திற்கு அவர்கள் பரிச்சயமாகிறார்கள். அதனால் அவர்களின் சமூக வாழ்க்கை மேல்நிலைப்படுகிறது. அபிலாசைகள் அதிகரிக்கின்றன. இதனால் ஒரு சமூக அசைவியக்கம் படிப்படியாக ஏற்படுகிறது.

இந்த அசைவியக்கம் ஏற்படுகின்ற காலகட்டத்தில் குறிப்பாக 70, 76களுக்குப் பிறகு இம்மக்கள் மத்தியில் ஒரு நெருக்குவாரம் எழத் தொடங்குகிறது. அது 84இல் உச்சம் பெறுகிறது. 83ஐ நான் சொல்ல மாட்டேன். ஏனென்றால் 83இல் வடக்கு கிழக்கு அல்லாத பகுதியில் வடக்கு கிழக்கைச் சேர்ந்த தமிழ் மக்கள் இருக்க முடியாது என்ற நிலை ஏற்பட்டதே தவிர 84இல்தான் தமிழ் பேசும் மக்கள் வடக்கு கிழக்கில் இருப்பதே பிரச்சினையாக மாறிற்று.

84 என எடுக்கும் போது உதாரணமாக யாழ்ப்பாணத்தை எடுத்துக் கொண்டால் மிகத்தெளிவாக இதனைப் பேசமுடியும். மட்டக்களப்பிலும் இது நடந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் 84க்கு பிறகு, முதலில் வடமராட்சி இராணுவத்தாக்குதலுக்குள்ளாகிறது. வடமராட்சி பகுதியில் உள்ள மக்கள் பெருந்தொகையானவர்கள் அப்பிரதேசத்திலிருந்து வெளியேற நேர்கிறது. அதன் பிறகு வலிகாமத்திலிருந்து மக்கள் வெளியேறுகின்றனர். இப்போது தென்மராட்சியிலிருந்து மக்கள் வெளியேறி உள்ளனர். இதே போல மட்டக்களப்பு பகுதிகளிலும் ஏற்பட்டது. மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் இளம் விதவைகள் அதிகமாக உள்ளனர். அங்கே இளைஞர்கள் இருப்பது என்பது பெரும் பிரச்சினையாகிறது.

இப்படியான சூழலில் இம்மக்கள் வெளிநாடுகளுக்குப் புலம் பெயர வேண்டிய சூழல் ஏற்படுகிறது. இந்த வெளிநாடுகளுக்குப் புலம்பெயர்தல்

என்பது பிரித்தானியா போன்ற நாடுகளுக்கு மாத்திரமல்லாது வேறுசில நாடுகளுக்கும் போக வேண்டி ஏற்படுகிறது. இதன் அடிப்படையான விடயம் என்னவென்றால் இவ்வெளிநாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்தவர்கள் அனைவரும் எவ்விதப் புலம் பெயர்விற்கும் தயாரானவர்கள் அல்ல. இவர்கள் உண்மையில் தங்களுடைய கிராமத்திலிருந்து இடம் பெயர்ந்து அயற்கிராமத்தில் வாழ்வதற்குக் கூட தங்களைத் தயார் செய்து கொள்ளாதவர்கள். தங்களுடைய கிராமத்திலிருந்து புலம் பெயர்ந்து இலங்கையிலுள்ள ஒரு நகர்ப்பகுதியில் வாழ்வதற்கு கூடத் தங்களைத் தயார் செய்யாதவர்கள். அப்படியான குடும்பங்களாகச் சேர்ந்தவர்கள்.

தத்தம் இடங்களில் உள்ள நிலைமை காரணமாக முதலில் ஒருவர் வெளிநாட்டுக்குப் போவார். தன் சகோதர சகோதரிகளை அழைப்பார். பின்னர் தன் குடும்பத்தினரை அழைப்பார். பின்னர் தனது ஊரவர்களை அழைப்பார். அவர்கள் எல்லோரும் வெளிநாடுகளில் தாங்கள் சென்று தங்கி வாழ்வதற்கான மனத் தயார் நிலை அற்றவர்கள். ஆனால் 60களில் புலம் பெயர்ந்தவர்கள் இதற்கான மனத்தயார் நிலையைப் பெற்றிருந்தனர். அவர்களுக்கு ஆங்கிலப் புலமை இருந்தது. தொழில் துறை சார்ந்து அங்கு எப்படி தங்களை நிலை நிறுத்திக் கொள்வது, அதேநேரம் வீடுகளுக்குள் எப்படி தமிழ்ப் பண்பாட்டைப் பேணுவது போன்ற நெளிவு கழிவுகளை தெரிந்து வைத்திருந்தவர்கள் அவர்கள். 1980களில் போனவர்கள் அப்படியல்ல. பல நாடுகளுக்கும் போகிறார்கள். ஐரோப்பாவை எடுத்துக் கொண்டால் அவர்கள் பிரிட்டன், ஜேர்மனி, பிரான்ஸ், சவிட்சலாந்து, ஸ்கன்டினேவிய நாடுகளான நோர்வே, சவிடன், டென்மார்க் போன்ற நாடுகளுக்கும் போகிறார்கள். இதைத் தவிர அவர்கள் அமெரிக்காவிலே கனடாவிற்கும் செல்கிறார்கள். ஆங்கில மரபுள்ள நாடுகளுக்குச் செல்வது ஒரு தன்மையாகவும், ஆங்கிலம் அல்லாத நாடுகளுக்குச் செல்வது இன்னொரு தன்மையாகவும் தொழிற்படுகிறது.

ஆங்கில மரபுள்ள நாடுகளுக்கு இவர்கள் செல்கின்ற போது அந்த நாடுகளில் உள்ள அறிதொழில் துறைகளில் வைத்தியர்களாகவும் ஆசிரியர்களாகவும் நியாய துரந்தர்களாகவும் உள்வாங்கப்படுவதற்கான அடிப்படைத்தகைமை அவர்களிடம் இருந்தது. அதனால் தான் போனார்கள். ஆனால் பிரான்ஸ், இத்தாலி, சவிட்சலாந்து, ஜேர்மனிக்கு போனவர்கள் எல்லாம் சற்று வித்தியாசமானவர்கள். அங்கு போனவர்களுக்கு அந்த மொழிகள் தெரியாது. அந்த மொழிப் பண்பாடு தெரியாது. இவர்கள் அந்த நாடுகளில் மேலுக்கு வரக்கூடிய கல்வியைப் பெற்றவர்களும்ல்ல. இதனால் இவர்களில் பெரும்பாலானோர் அங்கு அடிநிலை அல்லது சற்று மேம்பட்ட ஒரு இடைநிலையின் கீழ்நிலையிலே தான் தங்களைப் பொருத்திக் கொள்ள முடிகிறது.

இவர்களுடைய குழந்தைகள் அங்கு கல்விகற்று ஒருவேளை மேலிடத்துக்குப் போக முடியுமே தவிர இவர்கள் அங்கு மேல் நிலைக்குப் போக முடியாது!

இவர்களுடைய பண்பாடு பற்றிய தகவல்களும் கூட அந்தந்த நாட்டவர்களுக்கு மிகச் குறைவு. தமிழர்கள் என்பதையே அந்நாட்டவர்கள் கேள்விப்பட்டிராமலும் கூட இருக்கலாம். பிரான்ஸைப் பொறுத்தவரை பாண்டிச்சேரி தொடர்பால் ஒருவேளை தெரிந்திருக்கலாம். சில வேளை இந்தியர்கள் என்று பார்ப்பார்கள். தமிழர் என்று பார்ப்பது மிகக் குறைவாகவே இருக்கும். இப்படியான சூழ்நிலையில் இவர்களுக்கு குறிப்பாக புதிய நாடுகள் ஒவ்வொன்றிலும் அந்தந்த நாடுகளின் பண்பாடு ஒரு மேலாண்மை உடைய பண்பாடாக இருக்கும். அந்த மேலாண்மையுடைய பண்பாட்டின் கீழ் வாழ ஒப்புக்கொண்டு அதனுடன் இயைந்து வாழவேண்டிய ஒரு நிலை இவர்களுக்கு உள்ளது.

இவர்கள் தங்கள் பண்பாட்டினை மேல்நிலைப்படுத்தவோ, அல்லது தங்கள் பண்பாட்டை மேல் நிலை உடையதாக இருப்பதற்கான வாய்ப்புக்களோ இல்லை.

அதுமாத்திரமல்லாமல், இந்த நாடுகளில் எவற்றிலாவது வந்தேறு குடிகளாக அல்லது அகதிகளாகச் சென்றவர்களுடைய வாழ்வு நிலை இன்னும் சரியாக வரையறுக்கப்படவில்லை. அவர்கள் தமிழர்கள் என்பதற்காகவோ அல்லது வந்தவர்கள் என்பதற்காகவோ எவ்வித விசேட அந்தஸ்த்தும் கொடுக்கப்படவில்லை. இவர்கள் அங்கு இனக்குழும் சிறுபான்மையிரனாக (Ethnic Minority) உள்ளனர்.

Ethnic Minority என்பதற்கு ஒரு வரலாறு உள்ளது. ஐரோப்பிய, மேற்காட்டுச் சூழல்களில் 60களில் இருந்து இந்த Ethnic, Ethnicity போன்ற விசயங்கள் அடிக்கடி பேசப்படுகின்றதைக் காண முடிகிறது. ஏனென்றால் இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்திற்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட தொழில் வளர்ச்சி காரணமாக குறிப்பாக ஐரோப்பிய நாடுகளும் ஐக்கிய அமெரிக்காவும் தங்களுக்கு வேண்டிய உடல் தொழிலாளர்களைப் பெறுவதற்குத் தங்களுடைய நாட்டில் மாத்திரம் பெற முடியாமல் அண்டை அயல் நாடுகளிலிருந்தும் இந்தியா, பாகிஸ்தான் போன்ற நாடுகளிலிருந்தும் உடல் தொழிலாளர்களை பெறும் ஒரு போக்கு வளர்ந்தது. அவர்களுடைய உற்பத்திக்கு இந்த தொழிலாளர்கள் தேவைப்பட்டதன் காரணமாக அவர்களுக்கு ஏதோ ஒரு வகையில் அவர்களைப் புண்படுத்தாதவாறு வைத்துக் கொள்ள வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது.

இதனால்தான் அவர்களுக்குத் தங்கள் தங்கள் பண்பாடுகளைப் பேணுகின்ற உரிமை வழங்கப்பட்டது. ஆனால் வந்துள்ள நாட்டினுடைய பண்பாட்டை அவர்கள் ஒட்டுமொத்தமாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். உதாரணமாக ஜேர்மனியை எடுத்துக் கொண்டால் துருக்கியர்கள் போனார்கள். கிரேக்கர் சென்றார்கள். இத்தாலியர்கள் சென்றார்கள். பாகிஸ்தானியர்கள் சென்றார்கள். இவர்களுடையல்லாம் அங்கு பேணுவதற்கு அவர்கள் Ethnic என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தினார்கள். இன்னும் விசேடமாக ஐரோப்பாவில் இருந்தவர்கள் கூட அமெரிக்காவுக்கும் போனார்கள். கிறீஸ், கம்யூனிஸ நாடுகளிலிருந்து பலர் போனார்கள்.

அங்கு 60 களிலிருந்து ஒரு சூழல் ஏற்படுகிறது, Ethnic Minority என்று சொல்பவர்கள் தங்களுடைய பண்பாட்டைப் பேணுவதற்கான ஒரு சூழல் உருவாகிறது. அதேவேளை நாட்டின் மேலாதிக்கப் பண்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்டு வாழ்கிறவர்களாகவும் இவர்கள் உள்வாங்கப்படுகின்றனர்.

இந்த நாடுகளின் மேலாதிக்கப் பண்பாட்டை ஏற்றுக் கொள்கின்றவர்கள் என்பதில் பல விசயங்கள் உள்ளன. அது வெறும் வார்த்தைகளல்ல; தொழில் முறைகளில் அந்த நாட்டின் மேலாதிக்கப் பண்பாட்டினை ஏற்றுக் கொள்ளல், வேலை நேரம், சம்பளம், உடை, மற்றது வாழ்க்கை முறை, வீடு, வசதி போன்றவை. பிரதானமாக கல்வி முறை - அதாவது நாட்டுக் கல்வியில் அந்தந்த நாட்டு மொழிகளே முதலாவது மொழியாயிற்று.

நம்மவர்களோ தங்கள் தாய்மொழியே முதன் மொழியாக இருக்கின்ற சூழலிலேயே வளர்ந்தவர்கள். இப்போது தங்கள் தாய் மொழி முதல் மொழியாக இல்லாத சூழலுக்குப் புலம் பெயர்கின்றார்கள், இது பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவிக்கிறது.

முதலாவதாக இவர்கள் ஒரு புறத்தில் தங்கள் பண்பாட்டைப் பேணலாம். இன்னொரு நிலையில் அந்நாட்டுடன் இணைய வேண்டும். முதலாவது விடயத்தில் சில வாய்ப்புகள் இவர்களுக்குக் கிடைக்கின்றன. உதாரணமாக தங்கள் மொழியிலேயே இவர்கள் எழுதலாம். தங்கள் மொழியிலேயே வானொலி நடத்தலாம். Ethnic Radio என்பது இன்று தமிழர்களுக்கு மாத்திரமல்ல, துருக்கியர்களுக்கும் உள்ளது. சேர்பியருக்கும் உள்ளது. பொஸ்னியாவினருக்கும் உள்ளது. இவர்கள் மேலும் தங்களுடைய மதங்களைக் கூடப் பகிரங்கமாகப் பின்பற்ற முடியும். இத்தகைய ஒரு பொறுதியுணர்வு ஐரோப்பியாவில் ஏற்பட்டதற்கான காரணம் ஐரோப்பிய முதலாளித்துவத்திற்கு இவர்கள் தேவைப்படுகின்றனர்.

ஐரோப்பிய முதலாளித்துவத்திற்கு அல்லது மேல்நாட்டு முதலாளித்துவத்திற்கு அடிநிலைத் தொழில்களைச் செய்வதற்கான தொழிலாளர் வளம் இவர்களிடமே உள்ளது. இவர்கள் அங்கு மேலே போவதற்கான சூழல் இதுவரை இல்லை, ஆனால் இவர்கள் வசதியாக வாழ்வதற்கான சூழல் உள்ளது. அதேவேளையில் இன்று மிகப் பெரும்பாலானோர் ஊடகங்களின் வளர்ச்சிகள், போக்குவரத்து வளர்ச்சிகள் காரணமாக தமது பண்பாட்டை, உணவுப் பழக்கங்களைப் பேணுவதற்கு உதவுகின்றன.

ஆனால் அந்தப் பேணுதல் நமக்குள்தான் நடைபெறுகிறது, நமக்கு வெளியால் இல்லை. நமது உணவுப் பழக்கங்கள் அவர்களிடம் சென்றடையவில்லை. அவர்கள் அதைக் கவனிக்கத் தொடங்கவில்லை. இதனை நான் பிரிட்டனில், கனடாவில், ஜேர்மனியில் பார்த்திருக்கிறேன்.

ஆனால் அவர்களின் வீட்டு வசதி, சுகாதார வசதி, கல்வி வசதிகளைப் பொறுத்தவரையில் அந்த நாட்டின் நீரோட்டத்துடன் இணைய வேண்டும் இதில் அவர்கள் தமிழர்களாக இருக்க முடியாத நிலையும் - தமிழர்களாக இருக்கக்கூடிய நிலையும் வருகிறது.

இப்புவம் பெயர்விற்றுள்ளானவர்களின் பெரும்பான்மையானோர் ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காகத் தமிழ் சம்பந்தமான பிரச்சினையால் புலம் பெயர்ந்தவர்கள். அதில் சென்றவர்களில் 75 சதவீதமானவர்கள் இளைஞர்கள். அவர்கள் ஏதோ ஒரு வகையில் போராட்டத்துடன் சம்பந்தப்பட்டு, சம்பந்தப்பட்டவர்களோடு தொடர்புபட்டு இந்தச் சூழலி லிருந்து விலக வேண்டுமென புலம் பெயர்ந்தவர்கள். அவர்கள் தமிழைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு உணர்வு போதமுள்ளவர்களாக இருக்கின்றனர். ஆகவே இவர்கள் எழுதித்தான் ஆகவேண்டும். இவர்களுக்கு எழுத்து என்பது கவலையுள்ள ஒரு பெண்ணுக்கு அழுவது போல் - ஒரு வடிகாலாக அமைகிறது. இப்புவம் பெயர் எழுத்துக்கள் வெறும் இலக்கியம் மட்டுமல்ல. அதுவொரு உணர்ச்சி வடிகாலும் கூட.

அவர்கள் அங்கு ஒன்று சேருகின்ற முறைமையினைப் பார்த்தால் இந்த வடிகால்கள் எப்படி ஓடுகிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். ஒரு கிராமத்தில் இருந்து போனவர்கள் ஒரு கூட்டம் போடுவார்கள். சிலவேளை அக்கிராமம் மிகப்பெரும் பிரதேசமாக இருந்தால் அக்கிராமத்திலுள்ளவர்களுள் ஒரு அரசாங்கத் திணைக்களத்தில் வேலை செய்த எல்லோரும் ஒரு கூட்டம் போடுவார்கள். இதனைக் கூடப் புரிந்து கொள்ளலாம். ஆனால் ஆரம்பப் பாடசாலையின் பழைய மாணவர்கள் என்று கூடுவார்கள் - இது ஒரு மேம்போக்கான விடயமல்ல, இது மிகவும் பாரதூரமான விடயம். எங்களுடைய மனநிலை, உளநிலை சம்பந்தமான விடயம் - இதன் வெளிப்பாடு அடையாளங்களைத் தேடுவது ஆகும்.

எந்த அடையாளத்தில், எந்தத் தடத்தில் நான் மற்றவர்களோடு சமமாக நிற்கிறேன்; நான் மற்றவர்களால் பார்க்கப்படத் தக்கவனாக நிற்கிறேன் என்பது தான் இதற்கான உளவியல். இப்படியான சூழலில் மதம் மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெறும் - இந்து மதத்தை எடுத்துக் கொண்டால் இந்து மதம் என்பது உஷ்ணவலயபிரதேச தட்பவெப்ப நிலைக்கேற்ற வழிபாடுகளைக் கொண்ட மதம். துவைத்துலர்ந்த வேட்டியுடன் சட்டை அணியாமல் வெறும் காலோடு போய்க் கும்பிட்டு வரும் மதம். பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, கனடாவில் ஒரு வீதியில் ஜூன், ஜூலை மாதங்களில் 500, 600 பேர் அங்கப்பிரதட்சினை பண்ணுகிறார்கள் என்றால் அந்நாட்டவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கும்.

ஜேர்மனியில், கனடாவில் மே மாதங்களில் நடக்கும் விழாக்களில் சிலம்படி அடிப்பதைப் பார்த்தால் அவர்களுக்குப் புதினமாக இருக்கும். இந்த மாதிரியான பண்புகள் எல்லாம் அங்கு வெளிவரத் தொடங்குகின்றன. இந்தப் பண்புகளை எல்லாம் அங்கு கொண்டு செல்வது அவ்வாறு சுலபமானதல்ல; ஆகவே நிச்சயமாக இவர்களுக்கு அங்கு ஒரு உள்ளூர் மயப்பாடு தேவைப்படுகிறது.

இது இந்துக்களுக்கு மாத்திரம்தான் என்றால் பிரச்சினையல்ல, இது கிறிஸ்தவர்களையும் தாக்குகிறது. மேற்கு நாடுகள் முழுவதும் கிறிஸ்தவப் பண்பாடு நாகரீகம் தானே, அவர்களுடன் இணைந்து விடலாம் என்றால் அதுவும் இல்லை. பிரான்ஸிலோ, பிரிட்டனிலோ, நோர்வேயிலே உள்ள தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்களுக்கு தமிழ் குருமார் தமிழில் மதபோதங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்கிறார்கள். இது நடைமுறையிலும் உள்ளது.

இந்த மாதிரியான பிரச்சினைகள் உள்ள நேரத்தில்தான் சில அடிப்படையான பிரச்சினைகள் எழுகின்றன. இந்த தமிழ் அடையாளம் என்பதை எவ்வாறு பேணுவது? இது மதத்தினால் வந்த அடையாளம் அல்ல, மொழியினால் வந்த அடையாளம். மொழி அடையாளத்தை எவ்வாறு பேணுவது? நான் முதலில் குறிப்பிட்டது போல் தாய்மொழி முதல் மொழியாக அங்கு இல்லை. இரண்டாவது மொழியாக இருக்குமா என்று பார்த்தால் அதுவும் இல்லை. உதாரணமாக, பிரிட்டனில் ஒரு பிள்ளை ஜேர்மனை இரண்டாவது மொழியாகப் படிக்குமே தவிர தமிழைப் படிக்கப் போவதில்லை. அப்போது தமிழை மூன்றாவது அல்லது நான்காவது மட்ட கல்வி மொழியாகவே படிக்கப்படுகிறது.

இதில் ஒரு பிரச்சினை ஏற்படுகிறது. இந்த நிலையில் இவர்களின் இங்கேயிருந்த முதல்மொழி அங்கு கல்வி மொழியாக இல்லாது போகின்றபடியால் சிந்தனை மொழியாக இருக்கின்ற நிலைமையையும் இழந்து விடுகிறது. இலங்கையில் தமிழ் எழுச்சியின் ஒரு முக்கியமான பண்பு மொழிவழிக்கல்வி, தாய்மொழிக் கல்வி.

இங்கு தமிழ் சிந்தனை மொழியாக அல்லாது போனால் இவர்களின் அகநிலையில் இவர்களுடைய தமிழ் அடையாளம் அடுத்த சந்ததிக்குப் பிரச்சினையாக மாறிக் கொண்டுபோகிறது. இந்நிலையில் கொஞ்ச காலம் போனால் தமிழைப் பற்றிய விடயங்கள் கூட அந்தந்த நாட்டு மொழிகளிலேயே எழுதப்படலாம். இரண்டாம் தலைமுறை தமிழ்க் குழந்தைகளுக்கு இது முக்கியமான பிரச்சினை. இவ்விரண்டாம் தலைமுறை தமிழ்க் குழந்தைகள் இப்போதுதான் சிறுவர்களாக இருக்கின்றனர். ஆனால் இங்கிலாந்து, அவுஸ்திரேலியா, கனடா போன்ற நாடுகளில் வாழ்பவர்கள் தங்கள் தமிழ் அடையாளத்தை எப்படி காப்பாற்றப் பார்க்கிறார்கள் என்றால் நடனம், இசை போன்றவை ஊடாக

குறிப்பாகப் பெண்குழந்தைகளிடம் காப்பாற்றப் பார்க்கிறார்கள். இந்த நாணயத்தின் மறுபுறம் என்னவென்றால் இந்த நடனம், இசை என்பதனை ஆங்கில மொழி வழியாகத்தான் படிக்கிறார்கள். ஆடுவதும், பாடுவதும் தான் பரதநாட்டிய முறைமையே தவிர, பாட்டின் கருத்து குழந்தைகளுக்கு ஆங்கிலத்திலேயேதான் சொல்லப்படுகிறது.

தமிழ்ப்பண்பாட்டின் அடையாளங்கள் என நாங்கள் கருதுகின்றவற்றை அந்தந்த வேற்று நாட்டு மொழிகள் மூலமே கற்பிக்க வேண்டிய தேவை நமக்கு ஏற்படுகின்றது. இதுவொரு இக்கட்டான நிலைமை. இந்த சனசமூகம் அந்த சனசமூகத்துடன் சேரவில்லை என்பதன் கருத்து என்ன? இந்த சனசமூகத்தின் பண்பாடு அந்த சனசமூகத்திற்குத் தெரியாது. இந்த சனசமூகத்தின் மொழி, வரலாற்று நாகரீகப் போக்குகள் அந்த சனசமூகத்திற்குத் தெரியாது. நாங்கள் எங்களுக்குள் பரதநாட்டியம், கர்நாடக சங்கீதம் பற்றிப் பேசலாம். ஆனால் அவற்றை அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்கின்ற வாய்ப்பு மிகச்சில நாடுகளைத் தவிர, மற்ற நாடுகளில் சிக்கலானது.

லண்டனுக்கு ஏற்கனவே ஒரு காலனித்துவப் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியம் உள்ளது. ஐரோப்பிய முதலாளித்துவம் கொடுக்கின்ற Ethnic வாய்ப்புகள் காரணமாய் அங்கு ஓரளவு பிரச்சினை இல்லை. ஆகவே இவர்கள் அங்கு தங்களுக்குத் தாங்கள் தனித்தனித் தீவுகளாக வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றனர்.

சுவிட்சலாந்து, ஜேர்மனி, பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகளில் ஒரு கலை நிகழ்ச்சி நடக்கிறதென்றால் அவர்களுடைய பாரம்பரியத்தை ஒட்டியே அது நடக்கிறது. அந்தப் பாரம்பரிய முறைமைகளைக் கருத்திற் கொண்டு எங்களுடைய நாகரீகப் பண்பாடுகளை எங்களுடைய பண்பாட்டு அம்சங்களை எவராவது கருத்திற் கொண்டு அம்மக்களுக்கு அளித்திருக்கிறார்களா? லண்டனில் இது ஓரளவு சாத்தியப்பட்டிருக்கிறது. ஏனெனில் அங்குள்ளவர்களுக்கு ஆசியப் பண்பாடு என்பது தெரியும். அது காலனித்துவ மேலாண்மை பெற்றிருந்த நாடு. இந்தியர்களை ஆட்சி செய்தது.

இந்த நிலையில் இந்த மக்கள் எப்படி தங்களுடைய அடையாளத்தைப் பேணுவது? முதலாவதாக இப்படியான புலம் பெயர் நிலை வருகின்ற போது இந்த அடையாளங்கள் பேணப்படுவதற்கு மதமொரு பிரதான காரணம். ஏனென்றால் மதம் நம்பிக்கை சார்ந்தது; சடங்கு சார்ந்தது. சடங்குகள், நம்பிக்கைகள், மனிதர்களை விட்டும் மாறுவதில்லை. இதற்கு ஒரு உதாரணம் கரிபியன் தீவுகளில் வாழும் இந்தியர்கள் தங்களுடைய மொழி, பண்பாடு, உடை எல்லாவற்றையும் மறந்தும் கூட தங்களுடைய சடங்குகளை மறக்கவில்லை. இதனை நாங்கள் அவதானிக்கலாம்.

சடங்குகள், ஐதீகங்கள் மறக்கப்படுவதில்லை. அதன் வழிபோனால் தமிழ் அடையாளம் பேணப்படுமா என்றால், இல்லை. இந்து மத அடையாளம் பேணப்படலாம். தமிழ் அடையாளம் பேணப்படாது. இந்து அடையாளம் என்றாலும் அதாவது எழுத்தறிவு சார்ந்த இந்து மத அடையாளம் அல்ல. இதில் ஒரு சுவாரசியமான உண்மை என்னவென்றால் மத அடையாளங்கள் நாற்று நடவுதான் செய்யப்படுகிறது. இது எவ்வளவு காலம் நின்று பிடிக்கும் என்பதுதான் கேள்வி!

இரண்டாவது நமது மொழியின் மூலம் இதனைச் செய்யலாமா? இதுவொரு சிக்கலான விசயம். இது எவ்வாறு வருகின்றது என்றால் மொழியின் மூலம் செய்வதானது, இதனை ஆராய்பவர்கள், அந்த மொழியின் தன்மை அறிந்தவர்கள், மொழியியலாளர்கள், படிக்கின்றவர்களின் உளவியலை அறிந்தவர்கள். அந்தந்த நாட்டுக் கல்வி முறைகளை அறிந்தவர்கள் போன்றவர்களால் செயற்படுத்தப் படுகின்றதா? அங்கே தமிழ் படிப்பிப்பது நிதானமாகச் செய்யப்படல் வேண்டும். எங்களுக்கு முன்னுள்ள ஒரு சவால் தமிழை ஒரு பண்பாட்டு மொழியாக எவ்வாறு பேணுவது என்பதுதான் பண்பாட்டு மொழியாகப் பேணுவது என்பது அதனை வீட்டு மொழியாகப் பேணுகின்ற தன்மையையும் உள்ளடக்கும். மற்றைய மொழியை, அந்நாட்டு உத்தியோகபூர்வ மொழியைப் பேசிக் கொண்டு அதே நேரத்தில் வீட்டில் பண்பாட்டுத் தேவைக்காக தமிழைப் பேசுகின்ற ஒரு தன்மையை எவ்வாறு வளர்த்துக் கொள்ளலாம்? இது சாத்தியமானதா? இது சாத்தியமானது என்றால் இதனை எவ்வாறு செய்தல் வேண்டும்?

முக்கியமான விடயம் என்னவென்றால் அந்தந்தப் பிள்ளைகள், அந்தந்தக் குடும்பங்கள் அந்தந்த நாட்டின் நிலைமைகளுக்கு ஏற்ப இதனைச் செய்ய வேண்டும். பெற்றோர்களுடைய கரங்களிலேயேதான் இது தங்கியுள்ளது. ஆனால் பெற்றோர்கள் தங்களுடைய குழந்தை, தாங்கள் வாழுகின்ற நாட்டினுடைய நியமங்களுக்கு ஏற்ப மேலே வர வேண்டும் என்று விரும்புவார்களே தவிர, தமிழ் படிப்பதற்காக மாற்றங்கள் செய்ய வேண்டும் என்பதை விரும்ப மாட்டார்கள். ஆகவே அதற்கேற்ற வகையில் தமிழைப் படிப்பிக்க வேண்டும்.

மற்றது, அந்தக் கல்வி முறைக்குள் தலையிடக்கூடிய அறிவுள்ளவர்களாக துரதிஷ்டவசமாக இப்பெற்றோர்கள் இல்லை. ஆனால் ஒன்றில் மாத்திரம் இவர்கள் தலையிடக் கூடியதாகவுள்ளது அதுதான் - 'தமிழை நாங்கள் படித்த மாதிரி எங்களுடைய பிள்ளைகளுக்கும் படிப்பிக்க வேண்டும்' என்று சொல்வது. இதை மிக முட்டாள்தனமான அணுகுமுறை என்று துணிந்து சொல்லாம். இவர்கள் வாழ்ந்த சூழல் வேறு, கல்வி முறை வேறு, இவர்கள் தமிழ் படிக்கச் சென்ற போதே தமிழறிவுடன் இருந்தவர்கள். எழுத வாசிக்கத்தான் பாடசாலைக்குச் சென்றவர்கள்

இவர்கள். தமிழ் தெரிகிறது என்பது பாலபோதினியையும் அரிவரிப் புத்தகத்தையும் வாசிப்பது அல்ல, அதில் பேசுவது, அதில் எழுதுவது, அதில் சிந்திப்பது, அதில் விளையாடுவது. அந்த நிலைக்கு இந்த முறைமை மாறவேண்டும்.

இன்னொன்று, குழந்தைக்கு ஐந்து வயதுவரை தமிழ் பரிச்சயம் கூடுதலாகவும் பாடசாலைக்குச் செல்லத் தொடங்கியவுடன் அதற்கு தமிழறிவுப் பரிச்சயம் குறைவாகவும் வரத் தொடங்குகிறது. மொழி கற்பித்தலில் உள்ள மிக அடிப்படையான ஒரு கேள்வி. இந்தப் பிள்ளைக்கு தமிழ்மொழி ஏன் தேவைப்படுகிறது? மொழி பேசுவதற்கான தேவை ஏற்படாதுவிடின் எக்காலத்திலும் ஒரு மொழி பேசப்படாது. அப்போது இந்தப் பிள்ளைக்கு தமிழ் எதற்காகத் தேவைப்படுகிறது என்பதனை நாங்கள் முதலில் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

வெறுமனே புலம்பெயர் நிலை என்று நாங்கள் பார்க்கின்ற போது இந்தத் தன்மை வருகிறது. இவற்றை நாங்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கின்ற போது இன்னொரு முக்கியமான மாற்றமும் ஏற்படுகிறது. அதாவது அங்கு ஏற்படுகிற சமூக, உளவியல் மாற்றங்களால் எங்களுடைய ஆடை முறைமை மாறுகிறது. வாழ்க்கை முறைமை மாறுகிறது. அங்குள்ள சீதோசன நிலைகளால் நாங்கள் பாதிக்கப்படுகிறோம். அங்குள்ள பாடசாலைகளில் கல்வி கற்கப் போகின்ற பிள்ளைகள் பிற பண்பாடுகளுக்குப் பரிச்சயமாகி விடுகிறார்கள். அவர்கள் மற்றையப் பண்பாடுகளின் அம்சங்களை நன்கு அறிந்தவர்களாக வருகிறார்கள். அந்தப் பண்பாட்டின் நியமங்களுக்கு ஏற்ப அவர்கள் வாழ விரும்புகிறார்கள். அந்தப் பண்பாட்டின் நியமங்கள் எங்கள் வீடுகளுக்குள் வருகிறது. இதனால் இரு வேறுபட்ட மனோநிலை வீடுகளில் ஏற்படுகிறது. பெற்றோர்கள் சடங்குகளை, தமிழ்ப் பண்பாட்டை கொண்டவர்களாகவும் பிள்ளைகள் அதை விரும்பாதவர்களாகவும் வளர்க்கப்படுகின்றனர். பெற்றோர்கள் இச்சடங்குகளை விரும்பக் காரணம் இந்தச் சடங்குகள்தான் அவர்களின் சமூக ஒருமைப்பாட்டிற்கான தளமாகும்.

சீதனப் பிரச்சினை புலம் பெயர் சூழலில் தமிழர்கள் மத்தியில் மிக முக்கியமான பிரச்சினை. ஆனால் அதுபற்றி அவர்கள் அங்கு அதிகம் பேசுவதில்லை. ஏனெனில் அவர்களுக்கு அங்கு பணம் முக்கிய பிரச்சினையல்ல. எனக்குத் தெரிந்த ஒருவர் தனது பிள்ளைக்கு வெள்ளிப்பாதசரம் போடாமல் தங்கத்தால் பாதசரம் போட்டதை அங்கு நான் கண்டிருக்கிறேன். ஆனால் அங்கு சமூக உடைவுகள் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதனால் என்ன நடக்கிறது என்றால், ஆங்கிலம் அல்லாத நாடுகளில் வாழ்பவர்கள் தங்கள் குழந்தைகளை இங்கிலாந்து அல்லது கனடாவுக்குப் படிப்பிக்க அனுப்புகிறார்கள்; அல்லது இந்தியாவுக்கு அனுப்புகிறார்கள். இப்படியான மிகப் பெரும் பின்புலத்திலேதான் புலம்பெயர் இலக்கியத்தைப் பார்க்க வேண்டும்.

அரசியல் உணர்வுகளினூடு இவர்களிடையே - இவர்களின் அடையாளம் தொடர்பான நெருக்குதல்கள் கூடக்கூட இவர்கள் தமிழ் அடையாளம் பற்றிய எதற்கும் தங்களுடைய ஆதரவை வழங்கத் தயாராகின்றனர். இதனால் அங்கு அதிகரித்துச் செல்கின்ற ஒரு கருத்தொருமைப்பாடு ஏற்படுகிறது. மற்றது இரண்டாம் தலைமுறையினரிடம் நான் கண்ட ஒரு உண்மை - பல்கலைக்கழகத்திற்கு அவர்கள் செல்லும் போது தமிழ் அடையாளத்தை உணர்கின்றனர். அப் பல்கலைக்கழகங்களில் இந்தக் கறுப்பன் எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவன்? இவன் ஏன் மற்றவர்களிலும் பார்க்க வித்தியசமாக இருக்கிறான்? பிரான்ஸில் கல்வி கற்ற அல்ஜீரிய மாணவன்தான் அல்ஜீரியப் போராட்டத்தில் முக்கிய இடம் வகித்தான். 1930களில் இந்தியாவிலேயே சுதந்திர இயக்கம் வளர்வதற்கு முதல் இங்கிலாந்தில் படித்த இந்திய மாணவர்கள்தான் முன்னுக்கு நின்றார்கள் கிருஷ்ணமேனன் போன்றவர்கள். இதுவொரு வளர்ந்து செல்கின்ற ஒரு செயற்படாகக் காணப்படுகிறது. இது தவிர்க்க முடியாதது. அடையாளம் தொடர்பான தேடலுக்கு இது தேவையானது.

இதற்குள் ஒரு சமூகவியல் உள்ளது. இது வெறும் உணர்வு அல்ல. இந்த சூழலுக்குள்தான் நாங்கள் புலம்பெயர் சூழலில் தமிழைப் பார்க்க வேண்டும். புலம் பெயர் இலக்கியம் வளரும், எழும். இது ஓரளவு தர்க்க ரீதியான வளர்ச்சியும்கூட ஆனால் அது தொடர்ந்து இருக்குமா என்பது கேள்விக்குறி.

புலம் பெயர் இலக்கியம் தமிழ் இலக்கியத்திற்குப் புதிய பரிமாணங்களைத் தந்திருக்கிறது. முன்னர் நாங்கள் அறியாத தளங்களுக்குச் சென்றிருக்கிறோம். மிக நல்லது. அந்த வகையில் அதனுடைய அனுபவங்கள் இதுகாலவரையும் காணப்படாதவை. தமிழ் இலக்கியம் முழுவதற்கும் இது புதிது. ஆனால் அதில் சில இடர்கள் உள்ளன. அவற்றை நாம் மிகத்தெளிவாக உள்வாங்க வேண்டும். இதிலொரு கட்டம் இங்கிருந்து போய் அந்த நினைவுகளோடு அங்கு வாழ்வது. அந்த நாட்டில் வாழுகின்ற போதுதான் வாழுகின்ற நாட்டின் அந்நியத் தன்மை புலனாகப் புலனாக எங்களுடைய கோயில் குளங்களும், கேணிகளும், மரங்களும், வயல்களும், ஊர்களும் சுவர்க்கங்களாக மாறத் தொடங்குகின்றன.

இதில் அடுத்த கட்டம் வரும், அது வரத்தொடங்கிவிட்டது என்றே நினைக்கிறேன். அந்த நாடுகளில் வாழுவது பற்றிய பிரச்சினை. ஆரம்ப காலத்தில் இந்தப் புலம்பெயர் சூழலில் அதிக சஞ்சிகைகள் வந்தன. அதிக இலக்கியக் கூட்டங்கள் நடந்தன. இங்கே நடந்த சண்டைகள் அனைத்தும் அங்கும் நடந்தன. ஆனால் இப்போது அவற்றில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன.

புலம்பெயர் இலக்கியம் என்பது நீண்ட வரலாற்றினையுடையது. பல தேசங்களிலிருந்து புலம் பெயர்ந்தவர்கள் ஆங்கில மொழியிலேயேதான் எழுதினார்கள். அங்கு புலம் பெயர் இலக்கியமென்பது மிகவும் ஆழ்ந்த பார்வைக்குரியதாகவுள்ளது. ஆனால் அப்புலம்பெயர் எழுத்துக்களுடன், எழுத்தாளர்களுடன் நமது புலம்பெயர் எழுத்துக்கள், எழுத்தாளர்கள் எங்கே நிற்கின்றார்கள்? இது முக்கியமான வினாவாகும். இதைப் பார்க்க வேண்டிய ஒரு தேவை வரும். இது இன்னும் பார்க்கப்படவில்லை. இத்துறையில் ஈடுபடுபவர்கள் மிகவும் குறைவு. இத்துறையில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடியவர் செல்வா கனகநாயகம் அவர்கள். இப்படிப் பார்க்கத் தொடங்கும் போதுதான் எமது எழுத்துக்களில் மாற்றம் வரத் தொடங்கும்.

எங்களுடைய வாழ்க்கையிலே காணப்பட்ட சமூக ஒவ்வாமைகளும் அங்கு பேணப்படுகின்றனவா? விதி என்னவென்றால் பேணப்படும். ஏனென்றால் இங்கு வாழ்ந்த வாழ்க்கையை அங்கும் வாழ முற்படுகின்றபோது இங்கேயுள்ள பெறுமானங்கள் அங்கும் தொழிற்படும். ஆனால் இதிலொரு இரட்டை நிலையிருக்கும். கனடாவை உதாரணமாகக் கொண்டு நான் பார்க்கும்போது 1974இல் யாழ்ப்பாணத்தில் வீதிக்கொரு சண்டியன் இருப்பான். இயக்கங்களின் தோற்றங்களின் பின்னும் படைகளின் வருகைகளின் பின்னும் இது முழுதாகக் குறைந்து போய்விட்டது. பதினைந்து, இருபது வருடங்களுக்குப் பிறகு கனடாவுக்குப் போய் பார்த்த போது இந்த நெருக்குவாரங்கள் அங்கு தொடங்கிவிட்டது. பிரான்சில் தொடங்கிவிட்டது. வல்வெட்டித்துறை யாருக்கும் வல்வெட்டியாருக்கும் சண்டை. ஊர்களுக்கு இடையில் சண்டை, சாதியமும், சாதிய எண்ணக்கருக்களும் அழிந்துபோய்விடவில்லை. இதற்கான பிரதான காரணங்கள், இங்கேயிருந்து போனவர்கள் எல்லோரும் பிறநாட்டுப் பண்பாட்டிடையே தமிழ்ப் பண்பாட்டினைப் பேணுவதற்கான கல்வித் தகமையைக் கொண்டவர்களல்ல, அவர்கள் தங்களுடைய அடையாளத்தைத்தான் அங்கே கொண்டுபோகப் பார்க்கிறார்கள். ஏனென்றால் இவர்கள் இன்னும் மாறவில்லை.

அங்கு Ethnic Rights உள்ளது. இந்த Ethnic Rights உடைய விளைவுகளாக யாழ்ப்பாணத்து தெருக்களை நாங்கள் லண்டனில் பார்க்கலாம். கனடாவில் பார்க்கலாம். இந்த முறைமைகள் காரணமாக இவைகளை ஒரு ஓட்டு மொத்தமாக ஆராய்கின்ற ஒரு போக்கு வரவேண்டும். அதில் புலம் பெயர் இலக்கியம் ஒரு அம்சமாக இருக்கும். சமூக வாழ்க்கை ஒரு அம்சமாக இருக்கும். இந்தப் பின்புலத்தில்தான் இதனை நாங்கள் பார்க்க வேண்டும்.

(ஒலிப்பதிவு நாடாவில் பதிவு செய்யப்பட்டு கட்டுரையாக்கப்பட்டது)

- 2000

இலங்கை மலையகத் தமிழரின் பண்பாடும் கருத்துநிலையும்

இலங்கைத் தமிழ் வழக்கில் இன்று “மலையகம்” எனும் தொடர் இலங்கையின் மலைப் பிரதேசங்களிலுள்ள பெருந்தோட்டங்களிலும் அவற்றைச் சார்ந்த நகரங்களிலும் வாழும் இந்திய வம்சாவழித் தமிழரைக் குறிப்பதாகும். மலையகப் பகுதிகளைச் சாராத பகுதிகளிலுள்ள பெருந்தோட்டங்களில், அதாவது மேல், தென் மகாணங்களைச் சார்ந்த றப்பர் பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்பவர்களையும் மலைசார் பகுதிகளிலிருந்து சென்று வடகிழக்கு பகுதியின் விவசாயப் பிரதேசங்களிலும் (கிளிநொச்சி, வவுனியா, மாவட்டங்களில்) கொழும்பிலும் வாழ்பவர்களையும் கூட “மலையகத் தமிழர்” என்ற தொடர் கொண்டே சுட்டும் மரபு இன்று வழக்கிலுள்ளது.

“மலையகம்” என்பது இலங்கையின் அரசியலில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஓர் எண்ணக்கருவாக அமைந்துள்ளது. “மலையகத் தமிழர்” என்ற இத்தொடர், பொதுப்படையாக, பெருந்தோட்டங்களில் இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்கள் யாவரையும் குறிப்பிடுகின்றதெனினும், சற்றுக் கூர்ந்து நோக்கும் பொழுது, அது உண்மையிற் பெருந்தோட்ட உற்பத்தி முறையோடிணைந்துள்ள மூன்று முக்கிய “குழுவினரை” ஒருங்கு இணைத்துள்ள ஒரு பதமென்பது தெரிய வரும்.

1. பெருந்தோட்டங்களில் வேலைபார்க்கும் தொழிலாளிகளான இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்கள் (கங்காணிகளும் தொழிலாளர்களும்).

2. பெருந்தோட்டங்களில் நிர்வாக அலுவலகங்களில் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கக் கடமையாற்றும் இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்கள் (இவர்களுள் ஆசிரியர்களையும் சேர்த்துக் கொள்வர்).

3. பெருந்தோட்டங்களைச் சார்ந்த நகரங்களிலும் வணிக முயற்சிகளிலீடுபட்டுள்ள இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்கள்

ஆகியோரே அந்த மூன்று குழுவினருமாவர். இவர்களிடையே வர்க்க, சமூக, வேறுபாடுகளிருப்பினும், பல்வேறு சமூக, பொருளாதார அசைவியக்கங்கள் காரணமாகவும் அரசியல் வரலாற்று நிர்ப்பந்தங்கள் காரணமாகவும் இவர்கள் ஒன்றாகவே நோக்கப்பட்ட வரலாற்றினூடாகவும், இவர்களிடையே வளர்ந்த தவிர்க்க முடியாத ஒன்றிணைப்புநூடாகவுமே மலையகத் தமிழர் என்ற அரசியல் சமூக, எண்ணக்கரு வளர்ந்துள்ளது என்பது வரலாற்றுண்மையாகும். மலையகம் என்பது மேற்கூறிய மூன்று கூறுகளின் இணைப்பினைப் பிரதிபலிக்கும் எண்ணக்கருவெனினும், அதன் தளமாகவும், பலமாகவும் அமைவது பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரேயாகும். பெருந்தோட்டத் தமிழர் வாழ்க்கையின் மையப்புள்ளி தொழிலாளக் குடும்பம் தான். மலையகம் பற்றிய எந்தப் புலமை உசாவலும், அந்தத் தொழிலாளக் குடும்பங்களைப் பிரதானப்படுத்துவதாகவேயிருத்தல் வேண்டும். ஆனால் அத்தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைமுறைமை அதாவது அவர்களின் பண்பாட்டு நடைமுறைகள், கருத்துநிலை பற்றிய ஆய்வுகள் இல்லையென்னும் அளவுக்கு மிகக் குறைவாகவேயுள்ளது.

II

இலங்கை அரசினைப் பொறுத்தவரையில், இந்தப் பெருந்தோட்ட இந்தியத் தமிழ் வம்சாவழியினரின் பிரச்சினை மிக முக்கியமான ஒன்றாகும். மலையகத் தமிழர்களின் பிரச்சினை இலங்கையின் தேசிய மட்டத்தில் நான்கு பரிணாமங்களைக் கொண்டதாகும்.

1. "சுத்த" சிங்களப் பண்பாட்டின் மையம் என்று கருதப்படும் ஒரு பிரதேசத்தில் (கண்டியைச் சின்னமாகக் கொண்ட மலைநாட்டுச் சிங்களவர் வாழும் பிரதேசத்தில்) தமிழர்களின் ஆதிக்கச் சாத்தியம் பற்றிய பயம்.
2. இலங்கையின் பாரம்பரிய ஏற்றுமதிப் பொருட்களான தேயிலை, றப்பர், உற்பத்தியை இலங்கையில் ஏற்பட்டு வரும் அண்மைக்காலப் பொருளாதார வளர்ச்சிச் செல்நெறிகளுக்கு கேற்ப அமைவு செய்து கொள்ளல் பற்றிய பிரச்சினைகள்.
3. இப்பெருந்தோட்டங்களில் வசிக்கும் தொழிலாளர்களுக்கு, சர்வதேச மட்டத்திற் குறைந்தபட்சத் தேவைகளாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் வசிப்பிட சுகாதார, கல்வி சேவைகளை வழங்குதல். இவ்விடயம் பற்றி ஐ.நா.-ஸ்தாபன நிறுவனங்களும்,

சர்வதேசிய, அரச சார்பற்ற நிறுவனங்களும் உன்னிப்பான கவனஞ் செலுத்துகின்றன.

4. எல்லாவற்றுள்ளும் மிகச்சிக்கலானதான பிரச்சினை, இந்த இந்திய வம்சாவழித் தமிழரை எவ்வாறு "இலங்கையராக" இணைத்தெடுத்துக் கொள்வதென்பதாகும். பிரஜாவுரிமை பற்றிய சட்டங்கள் வழியாக இலங்கையர்கள் ஆகியுள்ளவர்களை தொடர்ந்தும் ஒரு தனிக்குழுவாக நடத்துவது சிரமமான ஒன்றே. பாரம்பரியமான இலங்கைத் தமிழர்களின் அரசியல், ஆட்சியமைப்பு அந்தஸ்து இன்னும் தனியாகத் தீர்க்கப்படா திருக்கும் நிலையில், அது காரணமாகவே ஆயுதந்தாங்கிய தீவிரவாதப் போராட்டமொன்று நடந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, மொழிப் பண்பாட்டொருமை காரணமாக இந்திய வம்சாவழியினர் இலங்கையின் வடக்கு கிழக்குத் தமிழர்களுடன் எத்துணை இறுக்கமாக இணைந்து கொள்வார்கள். அந்த இணைவு எத்தகைய தேசியத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என்று சிந்திப்பது இயல்பான ஒன்றேயாகும்.

இந்த நான்கு அம்சங்களும் தம்மியல்பாகத் தொழிற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் வேளையில், பெருந்தோட்டத் தமிழ்ச் சமூகத்தினுள்ளே சமூக, பண்பாட்டு விடயங்களில் முக்கியமான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. அவர்கள் தமது "லயன் வாழ்க்கை" மரபிலிருந்து விடுபட்டு மேனிலை நோக்கிய ஒரு சமூக அசைவியக்கத்துக்காகத் தொழிற்படத் தொடங்கியுள்ளனர். இதன் காரணமாக, தங்களது இன, மொழி உணர்வு பற்றியும் பண்பாட்டுத் தனித்துவம் பற்றியும் சிந்திக்கத் தொடங்கியுள்ளனர். தோட்டத்தின் சமூக, பொருளாதார வரையறைகளுக்கு அப்பாலுள்ள சமூக, பொருளாதார வட்டங்களுக்குச் செல்ல விழைகின்றனர். இந்த அசைவியக்கம் "மலையகம்" என்ற கோட்பாட்டுக்கு வலுவளிக்கின்றது. அந்தக் கோட்பாட்டினால் வலுப்பெறுகின்றது. இந்தப் பெருந்தோட்டத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் அசைவியக்கங்களை, அந்த அசைவியக்கங்களின் முக்கியத்துவத்தை, அவற்றின் தன்மைகளை எண்ணிக்கொள்ள முனையும் பொழுது, அதன் வரலாற்று அடிப்படையையும் அதன் (சமூக) உருவாக்க அம்சங்களையும் மறந்து விடுதல் கூடாது. இந்தச் சமூகம் வரலாற்றில் மிக மோசமான காலனித்துவ சுரண்டலுக்கும், தேசிய ஒடுக்குமுறைக்கும் ஆட்பட்ட ஒரு குழுமமாகும். இவை காரணமாக இதன் பிரச்சினைகளும் இந்தச் சமூகத்தின் துயர்துடைப்பு முயற்சிகளும் ஐ.நா. நிறுவனங்களினதும், (சர்வதேச தொழில் ஸ்தாபனம், ஐ.நா. சிறார் அவசரநிதியம்) சர்வதேச மனித நல நிறுவனங்களிலும் சிரத்தையாயிற்று.

தாழ்வுற்று ஒதுங்கித் தங்களுக்குரிய சுதந்திரங்கள், உரிமைகள் யாவை என்பதையே அறியாது வாழ்க்கை நடத்திய இவர்கள் பற்றிச் சர்வதேச சிரத்தை ஏற்பட்ட பொழுது, இவர்களைப் பற்றிய பல எழுத்துக்கள் தோன்றின. சர்வதேச முக்கியத்துவம் கொண்ட அந்த எழுத்துக்கள் பெரும்பாலும் இவர்களிடத்து நிலவிய, நிலவும் “இல்லாமைகள்” பற்றியன வாக்கவேயமைந்தன. வாக்குரிமை இல்லாமை, வசிப்பிடமில்லாமை, கல்வி இல்லாமை, சுகாதார வசதியில்லாமை, என இவர்களைச் சூழச் சுற்றியுள்ள இல்லாமைகள் பற்றிய ஆய்வுகளே பல்கிப் பெருகின. இத்தகைய ஆய்வுகள் பிரதானமாக ஆங்கிலத்திலேயே வெளியிடப்பட்டன. இம்மக்கள் எதிர்நோக்கும் அரசியல், மனிதநலப் பிரச்சினைகள் பற்றி ஆராயும் இவ்ஆய்வுகள், இனப்பிரச்சினையானது எவ்வாறு, ஒரு காலனித்துவ உற்பத்திமுறைமை காரணமாகத் தோன்றிற்று என்பதையும் அந்த உற்பத்திமுறைமை எவ்வாறு மனிதாபிமானமற்ற முறையில் மனிதர்களைச் சமூக, பண்பாட்டு எல்லைகளுக்கு அப்பால் உழைப்புக்கான பண்டப் பொருட்களாக ஏற்றி இறக்கித் தங்கள் விலையைப் பற்றித் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க முடியாத அளவுக்கு அறியாமையிலும், இல்லாமையிலும் அவர்களை வைத்திருக்க முயன்றது என்பதையும் மிகச் சிறப்பாக வெளிக் கொணர்ந்தன.

இத்தகைய ஆய்வுகளுள், மிகச்சிலவற்றைத்தவிர (உ-ம் ஜெயராமன் என்பவர் எழுதிய Caste continuities in Ceylon - A study of the social structures of those plantations, Bombay 1974) பெரும்பாலானவை பெருந்தோட்டத் தமிழரிடையே சமூக ஒழுங்கமைப்புப் பற்றியோ அன்றேல் அதன் வழியாகக் கட்டமைக்கப்பெற்ற பண்பாடு பற்றியோ கவனஞ் செலுத்தவே இல்லை. இத்தகைய சூழலில் இந்தக் குழுமத்தின் சமூகத் தனித்துவத்தைப் பேணுவதில் அவர்களது பண்பாடு வகிக்கும் இடம் பற்றியும், குழுமத்தினூடாகவே தோன்றி வளர்ந்த தலைமைத்துவத்தின் பண்பாடு (அதாவது தன் தொழிற்சங்கத் தலைமையின் தன்மை) பற்றியும் அத்தலைமைத்துவப்பண்பாடு (அதாவது இந்தக்குழுமத்தின் அரசியற் பண்பாடு) இந்தச் சமூகத்தின் சமூக, பண்பாட்டுப் பெருவட்டத்தினால் தீர்மானிக்கப்பட்ட தன்மை பற்றியும் ஆய்வுகள் செய்யப்படாதுள்ளமை ஆச்சரியத்தைத் தரும் நிகழ்வன்று.

III

இக்கட்டத்தில், “மலையகம்” என்ற பொதுப்படையான பதத்தினாற் சுட்டப்பெறும் சமூகமானது தன்னைத்தானே எவ்வாறு நோக்கிக் கொள்கின்றது என்பது பற்றியும் அது எந்தெந்தக் காரணிகள் தன்னை அடக்கி யொடுக்கி வைத்திருக்கின்றன எனக் கருதுகின்றது என்பது பற்றியும் அறிந்து கொள்வது அவசியமாகின்றது. இந்த

வினாக்களுக்கான விடையைத் தேடும் பொழுது, இம்மக்களிடையே ஏற்பட்டுள்ள கல்வி வளர்ச்சியும், இனக்குழுமப் பிரக்ஞையும் (உணர்வும்) மிக முக்கியமாக ஆராயப்பட வேண்டியவையாகின்றன. அப்பொழுது தான் ஒரு முக்கியமான வினா மேற்கிளம்புகின்றது. இவர்கள் தங்களைத் தாங்களே விடயி நோக்காகப் பார்க்கும் தன்மையைப் பெற்று விட்டனரா என்பதே அந்த வினாவாகும். இதற்கான விடையைத் தேடும் பொழுது, தமிழில் அதாவது இவர்களது தாய்மொழியில் இந்தப் பிரச்சினைகள் பற்றியும் இவர்களது அரசியல் சமூகப் பிரக்ஞை பற்றியும் எத்தகைய எழுத்துக்கள் தோன்றியுள்ளன என்பது பற்றி அறிந்து கொள்வது இதனை விளங்கிக் கொள்வதற்கான முக்கியமான தடயமாக மேற்கிளம்பும்.

மலையக இலக்கியத்தை, குறிப்பாக மலையக எழுத்தாளர்களால் எழுதப்பெற்ற ஆக்க இலக்கியங்களை இந்தக் கண்ணோட்டத்திற் பார்ப்பது மிக அவசியமாகும். அதாவது தங்களது வாழ்க்கையின் உணர்ச்சிமையங்கள் பற்றிப் பேசப்பறப்படும், சித்தரிக்க எத்தனிக்கும் எழுத்தாளர்களுள் எத்தனை பேர் தமது சமூகத்தின் அசைவியக்கம் பற்றிய யதார்த்த பூர்வமான அறிவினையுடையவர்களாகக் காணப் படுகின்றனர் என்பது ஒரு முக்கியமான வினாவாகும். அத்தகைய ஒரு பார்வையை அந்தச் சமூகத்தின் கல்விநிலை, பண்பாட்டுப் பெறுமானங்கள் ஊக்குவிக்கின்றனவா என்பதும், அத்தகைய எழுத்துக்களை வாசிப்பதற்கும் வாசித்துக் கிரகித்துக் கொள்வதற்குமான ஒரு வாசகர் கூட்டம் அந்தச் சமூகத்தினுள் வளர்ந்து விட்டதா என்பதும் மிக மிக முக்கியமான விடயங்களாகும்.

இலக்கிய விமர்சன ஆய்விலும், இலக்கிய வரலாற்று ஆய்விலும் இது ஒரு முக்கியமான வினாவாகும். அதாவது ஒரு குழுமத்தின் பிரச்சினைகளை (அது பற்றிய சுய பார்வைகளை மாத்திரமல்லாது உண்மையான பிரச்சினை மையங்களை) அறிந்து கொள்வதற்கு, அந்த மொழியிலுள்ள எழுத்துக்கள் (ஆக்க இலக்கியங்கள் மாத்திரமல்ல, கட்டுரைகள், விமர்சனங்கள் ஆகிய எழுத்துக்களும்) எந்த அளவுக்குப் பயன்படுகின்றன என்பது மிகச் சுவாரசியமான ஒரு தேடலாகும். ஒரு குறிப்பிட்ட பிரச்சினையை அது நிலவும் சமூகம் பார்க்கும் முறைமையினை அச்சமூகத்தின் “முதல் மொழி” எழுத்துக்களிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். அந்த முதல் மொழி எழுத்துக்கள் அம்மொழிக் குழுமத்தினரின் சமூக உளவியலை எடுத்துக் காட்டுவனவாகவே இருக்கும். இலங்கை, இந்தியத் தமிழ் எழுத்துக்களிலிருந்து இரண்டு உதாரணங்களை இங்கு எடுத்துக்காட்டலாம்.

1. சாதிகளைப் பற்றிப் பட்டவர்த்தனமாக எழுதுவதற்கு காணப்படும் தயக்கம், இலங்கைத் தமிழரிடையேயும் இத்தயக்கம் மிகத்துல்லியமாகத் தெரிகிறது.

2. திராவிட இயக்கம் பற்றிய காய்தல் உவத்தலற்ற, வரலாற்றாய்வு முறைகளுக்கியை எழுதப் பெற்ற ஒரு தமிழ் நூல் இதுவரை தோன்றாமை.

இலக்கியம், எழுத்து பற்றிய ஒரு முக்கியமான சமூகவியலுண்மை இதன் வழியாகத் தெரியவருகின்றது. அதாவது, ஒரு சமூகம் தன்னைத்தானே விடயிநோக்காகப் பார்க்கத் தொடங்கும் பொழுது தான், அதற்கான மனநிலையையும், நோக்கையும் பெறும் பொழுது தான் அந்தச் சமூகம் பற்றிய உண்மையான விமர்சன பூர்வமான எழுத்துக்கள் மேற்கிளம்பும். இதனாலேதான் தமிழில் இன்னும் தமிழ் மக்களிடையே நிலவும் சமூக அமைப்பு, சாதியமைப்பு குறிப்பாகச் சாதிவரன் முறை பற்றிய ஆய்வுகள் வரத்தொடங்கவில்லை எனலாம். இலங்கைத் தமிழரிடையே 1960ஆம் ஆண்டுகள் வரை, ஆக்க இலக்கியத்திலேயே சாதிப்பிரச்சினையை உள்ளது உள்ளபடி எடுத்துப் பேசும் தன்மை இருக்கவில்லை. சமதர்மக் கருத்து வளர்ச்சி, பொதுவுடைமை நோக்குப் பரவல், சமூக சமத்துவத்துக்கான போராட்டங்களின் முனைப்பு ஆகியன வளர்ந்து சென்ற ஒரு கட்டத்திலேயே, அதுவும் “அந்த” “வளர்ச்சி”யோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களினதும் (டானியல், ஜீவா, ரகுநாதன் பெனடிகற்பாலன் முதலியோர்) அந்தக் கருத்துநிலையை ஏற்றுக் கொண்டவர்களினதும் (கணேசலிங்கம்) எழுத்துக்களிலேயே அந்த நோக்குத் தென்பட்டது. தமிழகத்துப் புனைகதை வளர்ச்சியில் 1960களில் ஏற்பட்ட பொருள் விரிவுக்கான காரணத்தையும் இத்தகைய ஒரு பின்னணியிலேயே விளங்கிக் கொள்ளலாம். ஜெயகாந்தன், செல்வராஜ், சின்னப்பாரதி முதலியோரும், இவர்களுக்குச் சற்றுப்பின் வந்த சமுத்திரம் முதலியோரும் தமிழகத்தின் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட சமூக ஜனநாயக விஸ்தரிப்புக்கான இலக்கிய உதாரணங்களாவர்.

வர்க்க உணர்வுடன்தான் வரலாறு (எழுதப்படத்) தொடங்குகின்றது என்பது மார்க்சின் முக்கிய கருத்துக்களில் ஒன்று. மலையகம் பற்றித் தமிழில் வரும் எழுத்துக்களுக்கும் இது பொருந்தும், மலையகத்தின் கல்வி வளர்ச்சி ஏற்படத் தொடங்கி அந்த அமைப்பினூடாக ஆக்கியற் திறமைசாலிகள் வரத்தொடங்கவே மலையக இலக்கியம், மலையகச் சமூகத்தை விடயி நோக்காகப் பார்க்கத் தொடங்கியது. இந்த வளர்ச்சிப் போக்கினை என்.எஸ்.எம். ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப் ஆகியோரிடத்துக் காணலாம். மலையகத்தின் பண்பாடு பற்றிய விடயி நோக்கான பார்வை, அச்சமூகத்தைப் புறநோக்காகப் பார்த்தமை ஆங்கிலத்திலேயே மிக மிகக் குறைவாக இருக்கும் பொழுது, தமிழில் அத்தகைய எழுத்துக்கள் எப்படித் தோன்ற முடியும்? நமது சமூகங்களிலுள்ள எழுத்தறிவுடையோர் மட்டத்தில், அதாவது எழுத வாசிக்கத் தெரிந்தோர் மட்டத்தில் நமது சமூகம் பற்றிய விடயி

நோக்கைப் பரப்புவதற்கு நமது மொழியிலேயே அது பற்றி எழுதுவது அவசியமாகிறது. இந்த ஒரு முக்கியமான உந்துதல் காரணமாகவே இந்த ஆய்வு தமிழிலேயே மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

நமது சமூகம் பற்றிய தெளிவான பார்வை நம்மிடத்தேயில்லையெனில், நமது சமூகத்தில் எவ்வித முன்னேற்றங்களையும் நாம் உண்டாக்கி விட முடியாது. இக்கட்டத்தில் மொழியும் சமூகமும் பற்றிய ஓர் உண்மையினை மீள நினைவுறுத்திக் கொள்ளல் பொருத்தமானதாகும். “உனது மொழியின் ஆற்றலுக்கு அப்பால் உன்னாலே சிந்திக்க முடியாது; உனது சிந்தனையின் பரப்புக்கும் வளர்ச்சிக்கும் ஏற்பவே உனது (சிந்தனை) மொழியும் வளரும்”.

IV

மலையகத்தின் அச்சாணியாகவுள்ள பெருந்தோட்டத் தமிழரின் இல்லாமைகளைப் புரிந்து கொள்வதற்கும், அந்த இல்லாமைகளிடையே அவர்கள் எப்படி வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்பதைப் புரிந்து கொள்வதற்கும் அவர்கள் சமூக ஒழுங்கமைப்பு, பண்பாட்டமைவு பற்றி அறிந்து கொள்வது அவசியமாகும். அதுவும் அவர்கள் மொழியிலேயே அந்த “எழுத்து” இருப்பின் அவர்களிடத்து அப்பிரச்சினைகள் பற்றிய பிரக்ஞை ஏற்படுவதற்கான சூழல் ஏற்படும். இந்நிலையில் பண்பாடு பற்றிய ஒரு வரைவிலக்கணத்தை ஏற்றுக் கொள்ளல் அவசியமாகின்றது. பண்பாடு என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு மக்கட் கூட்டம் தனது சமூக, வரலாற்று வளர்ச்சியினூடாகத் தோற்றுவித்துக் கொண்ட பௌதிகப் பொருட்கள், ஆத்மார்ந்த கருத்துக்கள், மத நடைமுறைகள், சமூகப் பெறுமானங்கள், ஆகியவற்றினதும் தொகுதியாகும். பண்பாடு என்பது ஒரு கூட்டத்தினரின் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி நிலை, உற்பத்தி முறைமை, உற்பத்தி உறவுகள், கல்வி, விஞ்ஞானம், இலக்கியம், கலைகள், நம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றின் தொகுதியாகும்.

பண்பாடு என்பது வெளிப்பார்வைக்கு ஒரு நடத்தை முறையாகவே தோன்றினாலும், உண்மையில் அது ஓர் அறிக்கை முறைமையே. பண்பாடு என்பது அந்த மக்கட் கூட்டத்தினரிடையேயுள்ள சகலரும் பகிர்ந்து கொள்ளும் கருத்துக்கள், நடைமுறை உத்திகள், வழிநடத்து முறைமைகள் ஆகியனவாகும். அதாவது உண்மையில் பண்பாடு என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட குழுமத்திடையே அதன் அங்கத்தவர்கள் கொள்ளும் அர்த்தங்களுக்கான சூழமைவுகளைக் கொண்டதாகும். பண்பாடு மனிதர்களைப் பக்குவப்படுத்துவது, ஒரு குறிப்பிட்ட வாழ்க்கை முறைக்கு அந்தக் குழுமத்தின் மக்களை இணைய வைப்பது. எனவே பண்பாட்டை அறிவதன் மூலம் நாம்:

- அ) அவர்கள் வாழ்க்கை எவ்வாறு ஒழுங்கமைக்கப் பட்டுள்ளது என்பதையும்.
- ஆ) அந்தப் பௌதீக எண்ணக்கரு நிலைப்பட்ட ஒழுங்கமைப்பு அவர்களிடையே சமூக மாற்றம் பற்றியும் அந்த மாற்றத்தை (மாற்றங்களை) ஏற்றுக் கொள்வது பற்றியும் ஏற்படும் நிலைப்பாடுகளுக்கு எவ்வாறு காரணமாக அமைகின்றது என்பதையும்
- இ) அவர்கள் தங்களை எவ்வாறு பார்க்கிறார்கள், மற்றவர்களை எவ்வாறு பார்க்கிறார்கள் என்பதையும்
- ஈ) நடைபெறும் மாற்றங்கள் யாவை (அந்த மாற்றங்களின் அளவும் அவை ஏற்படுத்தும் மனநிலை மாற்றங்கள் யாவை) என்பதையும் அறிந்து கொள்ளலாம். இத்தகைய ஓர் அறிகை மூலமே அந்த மக்களின் வாழ்க்கையில் மதம், மொழி, பண்பாடு ஆகியன பெறும் இடத்தை, அவை வகிக்கும் பங்கை, அறிந்து கொள்ளலாம்.

மலையகத்தின் பெருந்தோட்டத் தமிழரைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களுடைய மனப்பதிவுகள், மதப் பெறுமானங்கள், வாழ்க்கை நோக்கு, மொழியுணர்ச்சி போன்றவற்றை அறிந்து கொள்ளாமல், அவர்களது இல்லாமைகளைப் போக்குவதற்கு எடுக்கப்பெறும் நடவடிக்கைகளின் வன்மையை அறிந்து கொள்ள முடியாது. மலையகப் பெருந்தோட்டத் தமிழர்களின் வாழ்க்கை முறைமை, வாழ்க்கை நோக்குப் பற்றியறிந்து கொள்வதற்கு, அவர்களது பண்பாட்டில் இடம்பெறும் கீழ்க்காணும் விடயங்கள் பற்றிய விவரமான அறிவு அத்தியாவசியமாகும்.

1. அந்தச் சமூகத்தின் தனித்துவமான பண்புகளை எடுத்துக் காட்டும் அதன் கலைவெளிப்பாடுகள் பற்றிய அறிவு

- அ) வாய்மொழி நிலைப்பட்டவை - ஐதீகங்கள், கதைகள், பாடல்கள்
- ஆ) இசை மரபுவழியானது, நவீனமானது, - இவையிரண்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று ஊடாடும் முறைமை.
- இ) நடனம் - மரபுவழியானது, நவீனமானது இவையிரண்டும் ஒன்று ஊடாடும் முறைமை
- ஈ) நாடகம் மரபுவழியானது, நவீனமானது இவையிரண்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று ஊடாடும் முறைமை.

உ) இலக்கியம்

ஊ) ஓவியம் முதலான கப்புலக் கலைகள்

2) மதம்

- அ) வழிபாடு - வீட்டு மட்டம், சாதி மட்டம், பொதுமட்டம்
- ஆ) வழிபடப்பெறும் தெய்வங்கள், வழிபடு முறைகள், தெய்வங்கள் வகுத்து நோக்கப்படும் முறைமை (நல்லதெய்வம், துர்த்தேவதை ஆகிய கோட்பாடுகள்)

- இ) விதிமுறையான கோயில்கள் - கோயில் ஒழுங்கமைப்பு, பூசை விவரங்கள், திருவிழாக்கள்
- ஈ) கிறிஸ்தவ தேவாலயங்கள் - கிறிஸ்தவப் பிரிவுகள், விழாக்கள் பூசை விபரங்கள், திருச்சபையின் ஒழுங்கமைப்பு
- உ) மதத்தொடர்புகளும் அவற்றுக்கான தேவைகளும் ஹிந்து கிறிஸ்தவ, ஹிந்து - பௌத்த, ஹிந்து - இஸ்லாம்
- ஊ) வாழ்க்கைச் சடங்குகள் பிறப்பு, பக்குவப்படல், விவாகம், மரணம் பற்றிய சடங்குகள் (பால்வகுப்பும் (Gender) சடங்குகளும்)
- 3) சாதியும் அதிகார அடுக்கு வரன்முறையமைப்பும்
- அ) சாதி பற்றிய பாரம்பரிய நியமங்கள்
- ஆ) சாதி பற்றிய சமகால நிலை
- இ) சாதிகளின் அதிகார அடுக்கு வரன்முறையமைப்பு
- 4) குடும்பம்
- அ) குடும்பம் பற்றிய எண்ணக்கரு: மையக்குடும்பம், விஸ்தரிக்கப்பட்ட குடும்பம்
- ஆ) குடும்பமும் திருமணமும்
- இ) திருமண முறைகள்
- ஈ) விவாக விலக்கும் வைதவ்யமும்
- உ) குழந்தைகள்
- ஊ) பால்வகுப்பும் குடும்பமும்
- 5) உணவு
- அ) நாளாந்த உணவு
- ஆ) விசேட உணவு
- இ) வைபவ உணவு
- ஈ) சமையல் முறையும் சமையற் பாண்டங்களும்
- 6) சுகாதாரமும் மருத்துவமும்
- அ) நோய் பற்றிய எண்ணக்கரு
- ஆ) பாரம்பரிய மருந்துகள்
- இ) மதமும் மருந்தும்
- ஈ) நவீன மருத்துவம்
- 7) வதிவிடம்
- அ) வதிவிட வகைகள்
- ஆ) வதிவிடமொன்றினுள் "ஒழுங்கு" பற்றிய எண்ணக்கரு
- 8) அணிகலன்கள்
- அ) பால்வகுப்பும் நகைகளும்
- 9) ஆடை
- அ) பால்வகுப்பும் ஆடைகளும்

- ஆ) அன்றாட, விசேட, வைபவ ஆடைகள்
 இ) ஆடை வகைகள்
 ஈ) ஆடையும் சமூக ஒழுங்கமைப்பும்

10) விளையாட்டுக்களும் பொழுது போக்குகளும்

- அ) மரபுவழி வருபவை
 ஆ) நவீனமானவை
 இ) பால் வகுப்பும் விளையாட்டும் பொழுது போக்கும் ஆண்களுக்குரியவை, பெண்களுக்குரியவை.

11) இலட்சிய நியமங்கள்

- அ) பால் வகுப்புப் பற்றியவை
 ஆ) அழகு பற்றியவை

12) அறிவு பண்பாட்டுக் கையளிப்பு

- அ) மரபுவழிக் கல்வி முறைமை
 ஆ) இன்றையப் பாடசாலை முறைமை
 இ) பாடசாலையும் சமூகமும்
 ஈ) கல்வியும் சமூக அசைவியக்கமும்
 உ) பாரம்பரியத் தொழிற்பயிற்சிகள்

13) வெகுசனத் தொடர்புச் சாதனங்களின் பங்கு

- அ) பத்திரிகை
 ஆ) வானொலி
 இ) திரைப்படம்
 ஈ) தொலைக்காட்சி

14. இன்றைய அரசியல், சமூகவைபவங்களும் அவை கொண்டாடப்படும் முறைகளும் அவற்றில் பாரம்பரியக் கலைகள் பெறும் இடமும்

15. பண்பாடும் மாற்றமும்

மாற்றங்களை இனங்கண்டு கொள்ளலும், அவைபற்றிய மனப்பதிவுகளும்.

V

மலையக மக்களின் வாழ்க்கை முன்னேற்றத்தைத் தர ரீதியாக வளர்த்தெடுக்க வேண்டும் என்பதற்காக மலையக இளஞ்சந்ததியினரின் கல்வி, சமூகநல முயற்சிகளில் பன்முகப்பாட்டையும், ஆழ, அகலவி ரிவையும் ஏற்படுத்துவதைத் தனது குறிக்கோளாகக் கொண்டியங்கும் “உதயம்” நிறுவனம், மேற்கொள்ள விரும்பிய முயற்சிகள் நாம் மேலே எடுத்துக்கூறிய பண்பாட்டுப் பகுப்பாய்வினை மேற்கொள்வது பற்றி ஊன்றிச் சிந்திப்பதற்கான வாய்ப்பை ஏற்படுத்தின. மக்களின் முன்னேற்றம் என்பது அடிப்படையில் ஒரு கருத்துநிலைப் பிரச்சினையாகும். முன்னேற்றம் என்பது யாது?

மலையகச் சூழலில் முன்னேற்றம் என்பது எவ்வெவற்றைச் சுட்டி நிற்கும். எந்த நிலையிலிருந்து எந்த நிலைக்கான முன்னேற்றம் என்பன கருத்து நிலைப்பட்ட (ideological) பிரச்சினைகளேயாகும். முன்னேற்றம் என்ற கருதுகோளின் அடிப்படையிலே தெளிவில்லாதிருப்பின், அந்த இலக்கு எய்தப்பட முடியாததாகி விடும். அத்துடன் முன்னேற்றம் என்பது அளவு ரீதியான பௌதீக மாற்றங்களால் உண்டாகும் தரரீதியான (மனோநிலை, வாழ்க்கை நோக்கு) மாற்றங்களைக் குறித்து நிற்பதுடன் பொதுவாக மனிதனின் மானுடத் தன்மையின் வாய்ப்பான விகசிப்பும் வெளிப்பாட்டுக்குமான வளர்ச்சியையும் குறிப்பதாகும். இந்த மாற்றங்களும், இந்த மாற்றங்கள் வழி வரும் மானுட விகசிப்புக்களும், பண்பாடு என்னும் தளத்தில் நிலைகொண்டவையாகும். இவையாவும் ஒரு பண்பாட்டினூடாக வந்து, அந்தப் பண்பாட்டின் உயர்வுக்கு உதவுவனவாக இருக்கும்.

அரசியல், பொருளாதார உரிமை மறுதலிப்புக்களால் நீண்ட காலம் வளர்ச்சியையே அறியாதிருந்த பெருந்தோட்டத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் தனித்துவப் பேணுகைக்கும், முன்னேற்றச் சாத்தியப் பாடுகளுக்கும் இந்தச் சமூகத்தின் பண்பாடு எந்த அளவுக்கு உதவியுள்ளது, உதவும் என்பதை அறிவது இந்தச் சமூகத்தினை விளங்கிக் கொள்வதற்கான ஒரு முக்கிய தடயமாகும். இவ்வாறு நோக்கும் போது தான் பண்பாடு (Culture) என்பது, கருத்துநிலையுடன் (ideology) மிக நெருங்கிய தொடர்புடையது என்பது தெரியவரும். கருத்துநிலை என்பது யாது என்பதை ஜேம்ஸ் கிளக்மன் என்பவர் விளக்கியுள்ளார்.

“சமூக ஊடாட்டம் (அதாவது சமூகத்தினுள் ஏற்படும் உறவுப் பரிமாறல்கள்) வளரத் தொடங்க, அந்தச் சமூகத்தில் வாழும் மனிதர்கள் உலகம் பற்றியும், தங்களது சொந்தச் சமூக வாழ்க்கை பற்றியும், தெய்வம், சொத்து, அறம், நீதி ஆகியன பற்றியும் எண்ணக் கருத்துக்களையும் நோக்குகளையும் உருவாக்கிக் கொள்கின்றனர். இவற்றினடியாகச் சமூகம் பற்றியும் அரசியல், சட்ட, மத, கலை, தத்துவநோக்குப் பற்றியும் கருத்துருவமான ஒரு பொதுவான எண்ண அமைப்பு வளரத் தொடங்குகின்றது. அந்த எண்ண அமைப்புத் தான் “கருத்துநிலை” என்று குறிப்பிடப்படுவதாகும். மனிதர்கள் தம்முன்னேயும், புறத்தேயுமிருக்கும் இயற்கைச் சூழலோடு ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் செயல்வன்மையுடைய உறவுகளாலேயே மேற்குறிப்பிட்ட நோக்குகளும் எண்ண அமைப்புக்களும் ஏற்படுகின்றன”.

கருத்துநிலை என்பது சமூகங்களின் வரலாற்று நிலைப்பட்ட சீவியத்துக்கு முக்கியமானது என்று அல்துசர் என்னும் சிந்தனையாளர் வற்புறுத்தியுள்ளார். பண்பாடு பற்றி ஏற்கனவே தரப்பட்டுள்ள வரைவிலக்கணத்தை நோக்கினால் பண்பாடு என்பது கருத்துநிலை தோன்றுவதற்கான தளமாகவிருக்கும் உண்மை

தெரியவரும். இன்னும் சற்று ஊன்றி நோக்குவோமேயானால், எந்த ஒரு பண்பாட்டுக்கும் அதற்குரிய அக அமைப்பையும் முழுமையையும் தந்து, அதனை உயிர்ப்புள்ள ஒன்றாக்குவது கருத்துநிலையே என்பது தெளிவாகும். நாம் இது வரை பார்த்தவற்றிலிருந்து பண்பாடு என்பது வாழ்க்கை முறையினடியாக வருவதென்பதும், கருத்துநிலை என்பது பண்பாட்டைத் தளமாகக் கொண்டது என்பதும் கருத்துநிலையே மனிதர்களின் மனோபாவங்களையும், வாழ்க்கை நோக்குகளையும் தீர்மானிக்கின்றது என்பதும் தெரியவரும். இந்த அறிவுப்பின்புலத்தில், மலையகத் தமிழரை நோக்குவோமேயானால் அவர்களது தன்மைகளையும், நிலைப்பாடுகளையும் விளங்கிக் கொள்வதற்கு, அவர்களது பண்பாடு பற்றியும் அவர்களிடையே நிலவும் கருத்துநிலை பற்றியும் தெளிவான அறிவு இருத்தல் வேண்டுமென்பது தெளிவாகும்.

பண்பாட்டு நடைமுறைகள் பற்றியும் அந்த நடைமுறைகளுடன் காரண காரியத் தொடர்புடைய கருத்து நிலை பற்றியும் தெளிவான ஒரு கருத்தினை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கு வேண்டிய முதல் தேவை, அந்தப் பண்பாட்டு நடைமுறைகள் பற்றிய ஒழுங்கமைப்புள்ள ஒரு விவரணமாகும். இந்த அடிப்படையில் முதலில் மலையகப் பண்பாட்டைப் பண்பாட்டாய்வியல் நியமங்களுக்கேற்ற முறையில், விவரித்தல் முதற் கடமையாகின்றது. விவரணத்தெளிவு இல்லையேல் விமர்சனம் தோன்ற முடியாது. இந்த எண்ணத்தின் அடிப்படையிலேயே நாம் இப்பொழுது மேற்கொண்டுள்ள பெருந்தோட்டத் தமிழரின் பண்பாடும் கருத்துநிலையும் என்ற ஆய்வு உருவானது.

இந்த ஆய்வின் ஒழுங்கமைப்பு மூன்று கட்டங்களில் உருவாக்கப் பெற்றது. முதலாவது கட்டம் உதயம் நிறுவனத்தினர், பல்வேறு கருத்துப் பரிமாறல்களின் பின்னர், இந்த ஆய்வுத் திட்டத்தினை ஏற்றுக் கொண்டமையாகும். இந்த முதலாவது கட்டத்தில் பெருந்தோட்டத் தமிழ் மக்களின் தோட்ட மட்ட வாழ்க்கையில் முக்கிய இடம் பெறும் மனிதர்கள். நிறுவனங்களுடன் உரையாடல் மேற்கொள்ளப்பட்டது. அந்த உரையாடல்களின் மூலமாகவே ஆய்வு ஒரு திட்டமாக்கப் பெற்றது.

இரண்டாவது கட்டம் ஆய்வுத் திட்டத்தினை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான ஆள்வலுவைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான தேடலாக அமைந்தது. இக்கட்டத்தில் பெருந்தோட்டத் தமிழர்களின் வாழ்க்கை பற்றிய நிபுணத்துவ அறிவு கொண்ட பலருடன் உரையாடல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆய்வுத் திட்டம் எதிர்நோக்கும் சவால்கள் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கும் இக்கருத்துப் பரிமாற்றங்கள் உதவின. இந்த உரையாடல்களிற் பங்கு கொண்டோரில் முக்கியமானவர்கள் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகப் பொருளியல் துறை முதுநிலை

விரிவுரையாளர் திரு. மு.சின்னத்தம்பி, திட்டமிடல் அமுலாக்கல் அமைச்சின் திட்டமிடற் பிரதிப் பணிப்பாளர் திரு. எம்.வாமதேவன், புனைகதை எழுத்தாளர் திரு. தெளிவத்தை ஜோசப், வீரகேசரி பிரதி ஆசிரியர் திரு. வி.தேவராஜ், பாம் நிறுவனத்தைச் சேர்ந்த செல்வி ராணி, உதயம் நிறுவனத்தைச் சேர்ந்த திரு.எம். இராதாகிருஷ்ணன் ஆகியோராவர்.

இந்த உரையாடல்களின் பொழுது மலையகப் பண்பாடு என்று நாம் மேலோட்டமாக எடுத்துக் கொள்ளும் பண்பாட்டுக் கோலத்தினுள்ளே யுள்ள பன்முகப்பாடு தெரிய வந்தது. எந்தப் பண்பாட்டு ஆய்விலும் கவனிக்கப்பட வேண்டிய ஆக்கக்கூறுகள், மக்கள் மட்டங்கள் ஆகியன மலையகப் பண்பாட்டிலும் மிக உன்னிப்பாகவே நோக்கப்பட வேண்டுமென்பதும், மேலும் மதவேறுபாடுகளும் (இந்து, கிறிஸ்தவ அநுட்டான வேறுபாடுகள், பௌத்தத்தின் தாக்கம் ஆகியன) நன்கு கவனிக்கப்பட வேண்டுமென்பதும் புலனாயிற்று. இந்த உரையாடல்களின் பொழுது வெளிவந்த ஒரு பேருண்மை மலையகத்தின் தொடக்க காலத் தமிழ் நூல்கள் இப்பொழுது இல்லாதுள்ளமையாகும். நடேசய்யர் காலத்திலும் அதற்கு முன்னரும் வெளிவந்த பிரசுரங்கள் பற்றிய தரவுகள் பேணப்பட வேண்டியன.

இவ்வாய்வில் ஈடுபட்டுள்ளவன் என்ற வகையில் ஒரு முக்கிய வேண்டுகோளை இக்கட்டத்தில் முன்வைக்க விரும்புகிறேன். மலையகத்தினரின் எழுத்துக்களையும் மலையகம் பற்றிய எழுத்துக்களையும் கொண்ட ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட ஒரு நூல் நிலையம் ஒன்று தொடக்கப்பெறுதல் மிக அவசியமாகும். அந்தப் பணியில் முதல் முயற்சியாகத் தனியார் சேகரிப்புக்களாகவுள்ள நூல்களைப் பெற்று அந்நூல் நிலையத்தைத் தொடங்கி வைக்கலாம். காலஞ்சென்ற சி.வி.வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் நூல் நிலையம் பேணப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

ஆய்வுக்கான தரவுப் பரப்பு பற்றி அறிந்த இரண்டாம் கட்டத்தின் பின்னர், மூன்றாவது கட்டமாக ஆராய்ச்சியை மேற்கொள்வதற்கான புலமை ஒழுங்கமைப்பைச் செய்து கொண்டோம். எந்த ஒரு ஆய்வின் சிறப்பும் அது மேற்கொள்ளப்படும் முறைமையின் செம்மை கொண்டே தீர்மானிக்கப்படுவதாகும். ஆய்வு பற்றிய ஆர்வமும் ஆய்வொழுக்கங்களுக்குக் கட்டுப்படும் பயிற்சியுமின்றி ஆய்வு சிறத்தல் முடியாது. ஆயினும் பெருந்தோட்டத் தமிழர் வாழ்க்கை போன்ற ஒரு விடயம் சம்பந்தமான அதுவும் அவர்களின் பண்பாட்டாய்வு சம்பந்தமான முக்கிய பேராய்வுகள் எதுவுமில்லாதபடியினாலும் அப்பண்பாட்டின் சகல அம்சங்களையும் இயன்ற அளவுக்கு ஒருங்கு சேர்க்க வேண்டுமென்பதாலும் இந்த ஆய்வினை இரு நிலைகளில் மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஆய்வின்

மையக்குழுவாக இத்துறை ஆராய்ச்சிகளில் ஏற்கனவே ஈடுபட்டுள்ள கௌரி பழனியப்பனையும், மு.சின்னத்தம்பியையும், திரு. சின்னத்தம்பி மூலமாக இவ்விடயத்தில் ஈடுபட்டுள்ள இளம் விரிவுரையாளர்களையும் ஏற்கனவே ஆய்வுப் பரிச்சயமுள்ள பட்டதாரிகளையும் சேர்த்துக் கொள்வதென்றும், அதேவேளையில் மலையக வாழ்க்கை மரபு பற்றிய ஆய்வினைப் பெற்றுள்ளவர்களது சேவைகளை நன்கு பயன்படுத்த வேண்டுமென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

ஏற்கனவே பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரிடையே நிலவும் குடும்ப அமைப்புபற்றி ஆய்வு மேற்கொண்டிருந்த செல்வி கௌரி பழனியப்பன், ஆய்வு இணைப்பாளராகப் பணியாற்றத் தொடங்கினார். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் விரிவுரையாளர்களாகக் கடமையாற்றும் மலையகத்தைச் சேர்ந்த இளம் ஆராய்ச்சியாளரைப் பயன்படுத்துவதென்றும் திரு. மு.சின்னத்தம்பியின் வழிகாட்டலில் அவ் இளம் விரிவுரையாளர்கள் செயற்படுவர் என்றும், ஆய்வினைப்பாளர் திரு. சின்னத்தம்பியின் ஆலோசனையுடன் ஆய்வொழுங்குகளை நடத்துவதென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டு 1991 ஓகஸ்டில் கள ஆய்வு தொடங்கப்பெற்றது. 1991 ஓக்டோபரில் நடத்தப்பெற்ற ஆய்வு மதிப்பீட்டுக் கூட்டத்தில் அதுவரை ஏற்பட்ட அநுபவத்தின் அடிப்படையில் ஆராய்ச்சி இணைப்பாளர் எடுத்துக்கூறிய ஆலோசனைக்கியை இந்த ஆய்வினை இரு கட்டங்களிற் செய்வதே பொருத்தமானது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அந்தத் தீர்மானத்தின்படிக்கு, முதலாவது கட்டத்தில் மதப்பயில்வுகள், கலைப் பயில்வுகளை உள்ளடக்கிய பண்பாட்டுப் பின்புலம் பற்றிய ஆய்வினைச் செய்வதென்றும் அதன் பின்னர் இரண்டாம் கட்டமாகச் சமூக நிறுவன அமைப்புக்கள் பற்றிய ஆய்வை, குடும்பம், திருமணம், சமூக உறவுகள் முதலியன பற்றிய ஆய்வை மேற்கொள்வதென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

அந்நிலையில் முதலாம் கட்டத்தில் பின்வரும் விடயங்கள் பற்றிய தரவுகளைக் கள ஆய்வு வழியாகத் திரட்டிக் கொள்வதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

1. வாய்மொழிப் பாரம்பரியம்

- (i) ஐதீகங்கள், கதைகள்
- (ii) நாட்டார் பாடல்கள்

2) இசைக்கருவிகள்

3) மரபுவழி நாடகம் (கூத்து)

4) அச்சிடப்பெற்ற இலக்கியங்கள்

- (i) மரபு வழியானவை
- (ii) நவீன வழியானவை

5) ஓவியம்

6) சிற்பம்

7) கைப்பணிப்பொருட்கள் தளபாடங்கள் பற்றிய தரவுகள்

8) கரணங்கள்

இந்துக்கள் 1) வீட்டு மட்டம்

- 2) தோட்ட மட்டம்
கோயில் சார்ந்தன
கோயில் சாராதன

கிறிஸ்தவர்கள் 1) தோட்ட மட்டத்தில் நிலவும் சமூக

- ஒழுங்கு முறைகள்
- 2) சடங்குகள்

அதே தீர்மானத்துக்கியை நடந்த துரிதமான ஆய்வுச் செயற்பாடு மிக்க பயனைத் தருவதாக அமைந்தது. அக்கூட்டத்தில் கிடைக்கப் பெற்ற, பெறப்பட்ட தரவுகளையும் கள ஆய்வு அவதானிப்புகளையும் -பின்வரும் ஆய்வுத் தலைப்புக்களில் அமைத்து அவை ஒவ்வொன்றும் பற்றிக் கட்டுரை தயாரிப்பது என்றும், தயாரிக்கப்படும் கட்டுரைகள், கருத்தரங்கொன்றிலே சமர்ப்பிக்கப்பெற்று விவாதிக்கப்படல் வேண்டுமென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

முதலாவது - குடும்ப, குல தோட்ட மட்டங்களில் நிலவும் வழிபாடுகளும் கரணங்களும் (தோட்டமட்ட வழிபாடுகள் என்பவை பெருந்தோட்டச் செய்கையோடும் தோட்டத்தின் நடைமுறை வாழ்க்கையோடும் சம்பந்தப்பட்டனவாகும்)

இரண்டாவது -தோட்ட வாழ்க்கைமட்டத்துக்கு அப்பாலான வழிபாடுகளும் கரணங்களும் இதில் தோட்டங்களிலும் தோட்டங்களை அண்டிய நகரங்களிலும் காணப்படும் “விதிமுறை” ஒழுங்கமைதி கொண்ட வழிபாடுகளும் கரணங்களும் இடம்பெறும். இந்த வழிபாட்டுமையங்கள் தோட்டத்தின் பொருளாதார நடவடிக்கைகளுக்கு அப்பாலானவையாக இருக்கும்.

மூன்றாவது -பெருந் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பண்பாட்டு நாள்காட்டி (Calender) ஒன்றைத் தயாரிப்பதற்கான தரவுகளைத் தேடுதல். ஒரு வருட காலத்தில் எந்தெந்த வைபவங்கள் முக்கியமானவை. அவை நிகழும் இடங்கள் என்பன பற்றிய தரவுகள்.

நான்காவது -கரணங்களிலும் வழிபாடுகளிலும் பெண்கள் பெறும் இடம்.

ஐந்தாவது -பெருந்தோட்ட தமிழ்த் தொழிலாளரிடையே வாழ்க்கைச் சடங்குகள் (பிறப்பு, மூப்பெய்தல், திருமணம், இறப்பு பற்றிய சடங்குகள்)

ஆறாவது - இவர்களிடத்துக் காணப்படும் கலை, கைப்பணி பொருட்கள்.

வாய்மொழி மரபுகள் பற்றிச் சேகரிக்கப்பட்ட தகவல்கள், மலையகத்தின் பொதுவான இலக்கியப் பாரம்பரியத்துடன் இணைத்து நோக்கப்பட வேண்டியவையாகும். மலையகத்தின் முழுமையான இலக்கியப் பாரம்பரியத்தைச் செம்மையுற எழுதுவதற்கான போதிய தரவுகளை நாம் திரட்டிக் கொள்ளவில்லை என்பதால் இலக்கிய வளத்தைப் பற்றிய விவரணத்தைப் பின் போடுவது நல்லது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

VI

முதற்கட்ட ஆய்வின் மிக முக்கிய அம்சமாக அமைந்தது 1992 பெப்ரவரி 8, 9 ஆம் திகதிகளில் கண்டி, லேவல்லையில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட இரண்டு நாள் கருத்தரங்காகும். இக்கருத்தரங்கின் நோக்கம் அதுவரை செய்யப்பட்ட ஆய்வினை மலையக மக்களின் கலை, பண்பாடு, வாழ்க்கை பற்றிய துறைகளிற் சிறப்பு ஈடுபாடு கொண்டோர் முன் எடுத்துக் கூறி ஆய்வின் தரம், நம்பகத்தன்மை, ஆகியனவற்றை மதிப்பிடுவதும் தொடர்ந்து எவ்வெவ் அம்சங்களிற் கவனம் செலுத்துவது என்பது பற்றி அறிந்து கொள்வதுமாக இருந்தது. ஆய்வில் ஈடுபட்டிருந்த சகலரும் பங்கு கொண்ட இக்கருத்தரங்கிற்குத் திருவாளர்கள் சாரல்தாடன், அந்தனிஜீவா, மேமன்கவி, பூபாலன், குறிஞ்சித் தென்னவன், மாத்தளை வடிவேலன் ஏ.வி.பி. கோமஸ், எம்.வாமதேவன், திருமதி நடராசா உட்பட பல முக்கியஸ்தர்கள் வந்திருந்தனர். கட்டுரைகள் ஒவ்வொன்றும் வாசிக்கப் பெற்றதன் பின்னர் பார்வையாளர்கள் தங்கள் கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறினர்.

குறிப்புரை வழங்கியோர் கட்டுரைகளிற் கூறப்பட்ட தரவுகளை மறுக்காது. மேலதிகத் தரவுகளை எடுத்துக்கூறினர். கட்டுரைகள் பற்றிய கலந்துரையாடல்களின் பொழுது எடுத்துக் கூறப்பட்ட விமர்சனங்களை உள்வாங்கிக் கட்டுரைகள் ஒவ்வொன்றும் மீள எழுதப்பட்டன. மீள எழுதப்படுவனவற்றைத் திரு. மு.சின்னதம்பி வழிநடத்தினர். கருத்தரங்கிற் கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் தற்போது நிலவும் நிலைமையை மிகத் துல்லியமாக எடுத்து விளக்கின. அவற்றுள் முக்கியமான சிலவற்றை இங்கு குறிப்பிடல் பொருத்தமானதாக இருக்கும்.

- அ. பௌத்தத்துடன் ஏற்படும் ஊடாட்டம், புத்தரைப் “பெருமாள்சாமி” என்று வழிபடல்.
- ஆ. ஒரு மட்டத்திலுள்ள தெய்வம் (குடும்ப, குல, தோட்ட மட்டங்கள்) இன்னொரு மட்டத்திற்குக் கொண்டு செல்லப்படல், குல தெய்வங்கள் தோட்ட மட்டத்தில் வழிபடப்படல்.
- இ. பெருந்தோட்ட இந்து வழிபாட்டு முறைமைகளில் ஏற்பட்டு வரும் சமஸ்கிருத நெறிப்பாடு
- ஈ. கிறிஸ்தவ வணக்க முறைகள் இந்து முறைமைகளின் தன்மையில் அமைக்கப்பெற்றுப் பண்பாட்டு மயப்படுத்தப்பட்டனவாகப் பரவல்.
- உ. வளர்ந்து வரும் காளி வழிபாடு (காளி, மாரியம்மன், வழிபாடு அண்மைக்காலத்தில் தமிழகத்திலும் வளர்ந்துள்ளது.)
- ஊ. பூசாரி முறைமையின் பண்புகள்
- எ. மதப் பண்பாட்டு நடவடிக்கைகளுக்கும் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளுக்கும் உள்ள ஊடாட்டம்.
- இவற்றைவிடக் கருத்தரங்கின் பொழுது நடந்த வாத விவாதங்கள் மூலமாகச் சில முக்கியப் பண்பாட்டு வரலாற்றுண்மைகள் துல்லியமாக மேற் கிளம்பின. உதாரணமாக,
- 1) பிரித்தானியர் தேயிலைக் கம்பனிகளை நடத்தியபோது தோட்டத் தொழிலாளர்களின் குல மட்ட வழிபாடுகளை போட்டியுணர்வு முறையில் ஊக்கப்படுத்தி வந்தனர் என்பதும்
 - 2) தோட்டங்கள் ஆங்கிலேயர் கைகளிலிருந்து பிள்ளைமார் செட்டியார்கள் கைக்கு மாறிய பொழுது, தோட்டப் பொது வழிபாட்டிடமாகப் பிள்ளையர் கோயில்கள் ஏற்பட்டன என்பதும்
 - 3) இலங்கைப் பெருந்தோட்டத்தமிழர் மதமரபில் வைஷ்ணவம் ஒரு முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகின்றது என்பதும் மிக முக்கியமான சமூகப் பண்பாட்டுத் தரவுகளாகும்.

கருத்தரங்கின் பொழுது பின்வரும் கட்டுரைகளே விவாதிக்கப்பட்டன.

1. வாழ்க்கைச் சடங்குகளும், கரணப்பயில்வுகளும்
2. குடும்ப, குல தோட்ட மட்ட வழிபாடுகள்
3. குடும்ப மட்ட வழிபாட்டிற் பெண்கள்
4. தோட்ட நகர் மட்டக் கோயில்கள்
5. ஆடை அணிகள்
6. கலை, கைவினைப் பொருட்கள்

இந்தக் கட்டுரைகள் பற்றிய கருத்தாடல் நடந்த முறையினூடாகவே, கிறிஸ்தவம் பற்றிய கட்டுரை எழுதப்பட வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பெற்றது. கிறிஸ்தவம் என்பது நோமன் கத்தோலிக்க மரபையும், புரட்டஸ்தாந்த மரபையும் உள்ளடக்கியது. அந்த இருமரபுகள் பற்றியும் கட்டுரைகள் எழுதப்படுவதற்கான முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டதெனினும், பிரசுரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தது திரு. ஏ.வி.பி.கோமஸ் எழுதிய கத்தோலிக்கம் பற்றிய குறிப்பேயாகும். ஆற்றுகைக்கலைகள் பற்றிய கட்டுரை கருத்தரங்கில் வாசிக்கப் பெறவில்லை. ஆனால் ஆய்வின் முதற்கட்ட நிறைவுக்குப் பெருந்தோட்ட மக்களின் ஆற்றுகைக்கலைகள் பற்றிய கட்டுரை அவசியமெனக் கருதப்பட்டமையினால் திரு மாத் தனை வடிவேலன் அவர்கள் எழுதியுதவிய கட்டுரை இங்கு சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. இவ்விடயம் பற்றி அவர் ஏற்கனவே சிறு நூலொன்றையும் வெளியிட்டுள்ளமையால் இக்கட்டுரை. இத்தொகுதியில் வரும் மற்றைய கட்டுரைகள் போன்று எடுத்துக்கொண்ட பொருள் பற்றிய முனைப்பான நோக்கினைத் தரும் வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆற்றுகைக் கலைகளை வீடியோ பதிவு செய்வதற்கான நிதிவசதியிருந்தும், முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டும் அப்பணிகைகூடாமலேயே போய்விட்டது. இந்த ஆய்வின் மொத்தமான நோக்குக்கு இணையத் தயாரிக்கப்படாது போகுமேயானால் அந்த வீடியோ பதிவினாற் பிரயோசனம் இல்லாது போய்விடும் என்பதனால் முதற்கட்டத்தில் அந்தப் பொறுப்பினை நாம் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. பெருந்தோட்டத் தமிழ்மக்களின் பண்பாட்டு ஆய்வுப் பின்புலத்திற் சொல்லப்பெறும் அவர்களது ஆற்றுகைக் கலைகள் பற்றிய வீடியோச்சித்திரம் அந்தக்கலைகள் எவ்வாறு இம் மக்களின் பண்பாட்டு வேர்களில் இருந்து மேற்கிளம்புகின்றதென்பதைத் துல்லியமாகக் காட்டல் வேண்டும். அந்த வீடியோப்பதிவு அதற்கேற்ற முறையில் திட்டமிடப்பெறல் வேண்டும். காமன் கூத்து ஆட்டம் ஒன்றினையோ அல்லது பொன்னர் சங்கர் ஆட்டமொன்றினையோ படம் பிடிப்பது அல்ல எமது நோக்கம். எமது நோக்கம் இவ்வாற்றுகைக்கலைகள் எவ்வாறு பெருந்தோட்டத் தமிழர்களின் பண்பாட்டுக் கண்ணாடிகளாக அமைகின்றன என்பதைச் சித்தரிப்பதேயாகும்.

ஆய்வின் முதற்கட்ட நிலையில் அதுபற்றிய கருத்துத் தெளிவுடனும், கலையாற்றலுடனும் பணிபுரியத்தக்கவர்களை ஒருங்கிணைத்துத் தொழிற்படுத்துவது நமக்குச் சிரமமாகவிருந்ததால் அப்பணியை நாம் மேற்கொள்ளவில்லை. மலையகக் கோயில்களில் கட்டடக்கலை பற்றிய கட்டுரையும் கருத்தரங்கிற் படிக்கப்பெறாதது. முதலில் கருத்தரங்கிற் கலந்து கொண்டும் பின்னர் ஆய்விணைப்புப் பணியை மேற்கொண்டும் உதவி புரிந்த கலாநிதி வேல்முருக இதனை

எழுதியுள்ளார். நூல் விவரப்பட்டியலும் கருத்தரங்கிற் சமர்ப்பிக்கப்படாதது. ஆனால் இத்தகைய ஒரு தொகுப்பு இடம் பெறுவது அவசியம் என்று உணரப்பட்டது. இங்கு இடம்பெறும் இப்பட்டியலை ஒரு "தேர்ந்த" பட்டியலாகவே கொள்ளல் வேண்டும். இதில் நிச்சயமாக நம்மிற் பலருக்குத் தெரிந்த பெருந்தோட்ட வாழ்க்கை பற்றிய எல்லா எழுத்துக்களும் இடம்பெறவில்லை. ஆயினும் இந்தத் தெரிவு நூற்பட்டியல் அமைக்கப்பட்டுள்ள முறைமை நூலாசிரியரின் தொழில் முறை நெறியினைப் பின்பற்றியிருப்பதால் சேகரிப்பு முறைமைக்கு வழிகாட்டியாக அமைகின்றது.

கருத்தரங்கில் நன்கு விவாதிக்கப்பெற்ற ஒரு கட்டுரை இத்தொகுப்பிலே இடம் பெறவில்லை. அது பெருந்தோட்டத் தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டு நடைமுறைகளின் வருடாந்தச் சூழல் பற்றியதாகும். ஒவ்வொரு வருடத்திலும் வரும் ஒவ்வொரு மாதங்களிலும் எவ்வெப் பண்பாட்டு நடைமுறைகள் இடம்பெறுகின்றன என்பது பற்றி "பண்பாட்டு நாள்காட்டி" (Cultural Calender) எனும் தலைப்பில் வ.தேவராஜ் ஒரு கட்டுரை வாசித்தார். பண்பாட்டு நடவடிக்கைகளின் வருடாந்தச் சூழல்வ எனும் கருதுகோளின் முக்கியத்துவம் உணரப்பட்டபொழுது கருத்தரங்கு உறுப்பினர்கள் அதுபற்றி சிரத்தை மிகுந்த கலந்துரையாடலில் ஈடுபட்டனர். பண்பாட்டு நடைமுறைகளில் தோட்டத்துக்குத் தோட்டம் பயிருக்குப் பயிர் (தேயிலைத் தோட்டங்களில் ஒருமுறையும், இறப்பர் தோட்டங்களில் இன்னொரு முறையும்) பிரதேசத்துக்கு பிரதேசம் காணப்படும் வேறுபாடுகள் பற்றி இந்த அமர்வின்போது வற்புறுத்தப்பட்டது. பெருந்தோட்டத்துத் தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டு நடவடிக்கைகளின் பொதுமையும், வேறுபாடுகளும் மேலே குறிப்பிட்ட விடயங்களில் மாத்திரமல்லாமல் அவர்கள் தமிழகத்தின் எவ்வெப் பிரதேசங்களிலிருந்து வந்தார்களோ அந்தப் பிரதேசத்தாக்கமும் பண்பாட்டு ஆய்விற் கணக்கெடுக்கப்படல் வேண்டும் என்ற உண்மை அந்தக் கட்டுரையைப் பற்றிய கலந்துரையாடலில் தெளிவாயிற்று. ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக அந்தக்கட்டுரை, பிரசுரத்துக்கென மீள எழுப்பாததால் இங்கு இடம்பெறவில்லை. ஆயினும் இத்தொகுதியின் பின்னிணைப்பாக, மிகப் பருவரைவான ஒரு தொகுப்பினைத் தந்துள்ளோம்.

VII

மேற்பார்வை செய்யும் பொறுப்பினைத் திரு. சின்னத்தம்பியும் கலாநிதி வேல்முருகுவும் ஏற்றுக் கொண்டனர். அவர்கள் இருவரும் மேற்கொண்ட அயரா முயற்சியின் விளைவாகவே இந்தக் கட்டுரைகள் ஒழுங்கமைப்பான ஒருங்கிணைப்பைப் பெற்றுள்ளன.

அடுத்து இத்தொகுதியில் இடம்பெறும் கட்டுரைகளின் அமைப்பு, தன்மை பற்றிக் குறிப்பிடுவது அவசியமாகின்றது. இத்தொகுதியில்

இடம்பெறும் கட்டுரைகள் ஒவ்வொன்றும், மீளமைப்புச் செய்யப் பெற்றனவே. கையெழுத்துப் பிரதிகள் முதலில் ஆய்வினைப்பாளர்களாலும் பின்னர் ஆய்வு மேற்பார்வையாளராலும் வாசிக்கப்பெற்று கட்டுரையாளர்களுடன் கலந்தாலோசிக்கப்பட்டன. அந்த ஆலோசனைகளின் அடிப்படையில் கட்டுரைகள் மீள அமைக்கப்பெற்றன. திரு. கோமஸ், திரு. சிவம் ஆகியோரைத் தவிர்ந்தவர்கள் பல்கலைக்கழகத்தைச் சார்ந்தவர்களாகவே இருந்தமையினால் இந்தக் கலந்துரையாடல் சுலபமாயிற்று. ஆய்வின் முழுமைக்குத் தேவையான ஒருமுகப்பாடு வற்புறுத்தப்பட்ட அதே வேளையில் கட்டுரைகளை எழுதுவதற்கான ஓர் ஆய்வு வாய்ப்பாடு கட்டுரையாளர்கள் மீது திணிக்கப் பெறவில்லை. கட்டுரையாளர்களின் ஆய்வுத் தனித்துவங்கள் - பொருள் அமைப்பு, அவதானிப்புச் சக்தி, கொண்டு கூட்டும் வியாக்கியானத்திறன், மொழி நடை ஆகியன பேணப்படுவது பற்றி மிகுந்த சிரத்தை எடுத்துள்ளோம். குறிப்பாக ஒவ்வொருவரது மொழி நடையிலும் அதிக தலையீடு இருக்கவேயில்லை.

இயன்றளவு செம்மைப்படுத்தல் நடந்துள்ளதே தவிர எவ்வித திணிப்புகளும் இடம்பெறவில்லை. ஒவ்வொருவருடைய ஆராய்ச்சி ஆளுமைகளையும் வளர்த்தெடுப்பதே ஆய்வினைப்பாளர்களினதும் எனதும் நோக்கமாக இருந்தது.

பதுளைப் பிரதேசத்தின் வாழ்க்கைமுறை பண்பாட்டு நடைமுறைகள் பற்றிப்பிரதேச அடிப்படையிலான ஒரு குறிப்பினைத் திரு.வ. தேவராஜ் அவர்கள் தந்திருந்தார். இத்தொகுதியிற் பிரதேசவாரியான முறையில் கட்டுரைகள் அமைக்கப்படவில்லையாதலால், கட்டுரைகள் மீளஎழுதப்பட்ட இறுதிக்கட்டத்தில் காணப்பெற்ற சில தகவல்கள் மற்றக்கட்டுரைகளுள் உள்வாங்கப்பட்டன. கட்டுரைகளின் “சுயாதீனத்தன்மையை” வற்புறுத்திக் கூறும் அதே வேளையில் இக் கட்டுரைகளின் ஆய்வு நிலைத்தன்மைகளை இவற்றின் எடு கோள்களைப்பற்றி விவரிப்பது அவசியமாகிறது. அண்மைக் காலத்தில் பண்பாட்டு மானிடவியற்றுறை எழுத்துக்களின் மூலம் பற்றிய ஒரு கருத்துப்பெருத்த விவாதத்துக்கு உட்பட்டுள்ளது. பண்பாட்டு மானிட வியற்றுறை சமூகவியற்றுறை ஆய்வுகளை எழுதுபவரின் பின்புலம் கெர்ண்டு இரண்டுவுகையாகப் பிரிக்கலாம்.

1. அந்தப் பண்பாட்டுக்கு வெளியே உள்ளவர்கள் அந்தப் பண்பாடு பற்றி எழுதுவது, (உ + ம்) மேனாட்டார் தமது பண்பாடு பற்றி எழுதுவது.
2. அந்தப் பண்பாட்டினுள் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள் அந்தப் பண்பாடு பற்றி எழுதுவது.

இந்த இரண்டு எழுத்துக்களிலும் கணிசமான வேறுபாடுகள் உள்ளன. புற ஆய்வாளருக்கும் “அக” ஆய்வாளருக்கும் இடையே நோக்கு வேறுபாடுகள் பல ஏற்படும். ஒரு பண்பாட்டினுள்ளிருந்து எழுதும் ஆய்வாளர்கள் (writing from within) தாம் எழுதுவன பற்றிப் “புற” ஆய்வாளர்கள் போன்று விடயி நோக்கான விவரணங்களில் ஈடுபாடு குறைவாகவே இருக்கும். இந்த “அக” ஆய்வாளர்கள் சில எடுகோள்களை ஏற்கனவே ஏற்றுக் கொண்டவர்களாக, அதனால் அந்த எடுகோள்களைத் தமது தளமாகக் கொண்டவர்களாக (Taking for granted) இருப்பார்கள். அந்த அளவுக்கு அந்த ஆய்வில் சில நியமங்கள் “பேசாப் பொருளாக” ஆனால் நிர்ணயச் செல்வாக்குள்ளானதாகத் தொழிற்படும். உதாரணத்திற்கு நம்மிடையேயுள்ள (இலங்கைத் தமிழரிடையேயுள்ள) சமூக ஆய்வுகளைப் பார்க்கலாம். நமது எழுத்துக்களில் சாதிகள் பற்றித் “திறந்து” பேசும் வழக்கில்லை. மேலும் நமது சமூகப்பண்பாட்டு நியமங்களுள் அசௌகரியமானவை என்று கருதப்படும் சில விடயங்கள் பற்றிப் பேசப்படுவதில்லை; பேசினாலும் அழுத்திக் கூறுவதில்லை. உதாரணமாக விதவை விவாகம், வைப்பாட்டி முறைமை பெண்களின் இரண்டாந்தாரப்பிள்ளைகள் பற்றி நாம் திட்டவாட்டமாகப் பேசுவது குறைவென்றே கூறலாம்.

இங்கு தொகுக்கப்பெற்றுள்ள கட்டுரைகளும் இந்தப் பண்பாட்டினுள்ளிருந்து எழுதப்படுபவையே. அந்த அளவுக்குச் சில விடயங்களை நாம் எடுத்துக் கூறவும், அழுத்திக் கூறவும் முடியாத ஒரு தயக்கம் உள்ளது. உதாரணத்துக்குக் “குலதெய்வ” எண்ணக்கருவினை எடுத்துக் கொள்வோம். நாம் இங்கு “குலதெய்வங்கள்” என்று கூறுகின்றோமே தவிர அவற்றின் பெயர்கள் யாவை, எந்தெந்தக்குலம், எந்தெந்தத் தெய்வங்களைத் தமது குலத்தெய்வங்களாகக் கொள்கின்றன என்பன பற்றிப்பட்டவர்த்தனமாகக் கூறுவதில் ஒரு தயக்கம் நிலவுவதை இங்கு அவதானிக்கலாம். இது தவிர்க்கப்பட முடியாதது. மேனாட்டர் தமது சமூகங்கள் பற்றித் தாங்கள் எழுதும் போது இத்தகைய கருத்துநிலைப் பிரச்சினைக்கு ஆட்பட்டிருப்பதற்கான பல்வேறு உதாரணங்கள் உள்ளன. ஆனால் “சமூகவிஞ்ஞானம்” என்பது இயன்ற அளவுக்குச் சமூகத்தை விடயி நோக்காகப் பார்க்கும் நோக்கினை வார்த்தெடுக்கும் பயில் துறையாகும். ஒரு சமூகத்தைச் சரியாக விளங்கிக் கொள்ளாமல் அதன் பிரச்சினைகளை இனங்காண்பதோ, பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதோ முடியாத காரியமாகும். எனவே அந்த வேண்டிய அளவுக்கேனும் நாம் நமது சமூகம் பற்றிய “விஞ்ஞான பூர்வமான” நோக்கை வார்த்தெடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அந்த வகையில் நோக்கும் போது இந்தத்தொகுதியினில் வரும் ஆய்வுக்கட்டுரைகளில் இந்தப் பண்பாட்டினுள் வாழ்பவர்கள் தமது

பண்பாடு பற்றிய நேர்மையான ஒரு விவரணத்தைத் தர முயன்றுள்ளனர். அந்த முயற்சியை ஒழுங்கமைப்பதும், வழிநடத்துவதுமே ஆய்வு மேற்பார்வையாளரின் கடமையாகவிருந்தது. தரப்படும் இந்தப்பண்பாட்டு விவரணம், பெருந்தோட்டத் தமிழர் பற்றிய, குறிப்பாகத் தேயிலைத் தோடங்களில் வாழும் தமிழர் பற்றிய முழுமையான ஒரு பார்வையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு உதவும் என்றே கருதுகின்றோம். இந்தப் “பார்வை” பெருந் தோட்ட முறைமைக்குள் வாழும் தமிழர்களுக்குத் தங்களைப் பற்றி விளங்கிக் கொள்ளவும், அந்த முறைமைக்குள் வராத மற்றத் தமிழர்கள், தமிழ் பேசும் மக்கள் இந்த மக்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளவும் உதவுமென்று கருதுகின்றோம்.

பெருந்தோட்டத் தமிழரின் பண்பாட்டுக்கோலம் முழுவதையும் இத்தொகுதி தரவில்லை என்பதை இக்கட்டத்தில் ஒத்துக் கொள்கின்றோம். ஆனால் நேரத்துக்குப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத சில கட்டுரைகள் காரணமாக நிறைவு செய்யப்பெற்ற பல கட்டுரைகளை வெளியிடாது தாமதிப்பதும் ஒரு புலமைக்குற்றமாகும்; சமூகக் குற்றமாகும். அந்த ஒரு நோக்குக் காரணியாகவே உள்ளவற்றை ஒருங்கு சேர்த்து வெளியிடுகின்றோம். மலையகத் தமிழர்களது பண்பாடு பற்றித் தமிழில் வெளிவரும் முதலாவது வரன் முறையான முயற்சியென்ற வகையில் இத்தேடல்வழியே பெறப்பட்டனவற்றைக் கால தாமதம் செய்யாது வெளியிடுவது அவசியமாகும். இந்த ஆய்வில் நாம் எதிர்நோக்கிய சிக்கல்களை, இந்த ஆய்வுத் தொகுதியினைப் பூர்த்தி செய்வதில் நாம் எதிர்நோக்கிய இடர்ப் பாடுகளை, இப்புலமை முயற்சிகள் சம்பந்தமாக நம்மிடையே நிலவும் குறைபாடுகளாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இதற்கு நாம் ஒவ்வொருவரும் உதாரணங்களாவோம். முற்றிலும் வெளியிடப்படாது போவதிலும் பார்க்க, உள்ளவற்றைப் பிந்தியாவது வெளியிடுவது நல்லதென்று கருதியே இத் தொகுப்பினைப் பதிப்பித்தோம்.

VIII

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளத் தமிழர்களின் பண்பாட்டை அவர்களது சமூக, பொருளாதார யதார்த்த இருக்கையுடன் இணைத்து நோக்குவது பற்றிச் சில குறிப்புரைகளைக் கூறுவதற்கு முன்னர், இந்தத் தொகுதியில் வரும் கட்டுரைகள் மூலமாகவும், கருத்தரங்கு மூலமாகவும் மேற்கிளம்பிய இப்பண்பாடு பற்றிய இரண்டு முக்கிய சமூக அம்சங்களை இக்கட்டத்திலே வற்புறுத்த விரும்புகின்றேன். முதலாவது, பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் ஒழுங்கமைப்பிலும், அன்றாட சீவியத்திலும் “கங்காணி முறைமை” வகிக்கும் முக்கியமான இடமாகும்.

ஏகாதிபத்திய காலனித்துவ விவசாய முறைமையொன்று அதன் அடிநிலையிற்கிடந்த தொழிலாளரைச் சுரண்டுவதற்கு அவர்களிடத்தேயிருந்த அவர்களின் பண்பாட்டு முறைமைக்குள்ளேயிருந்த ஒருவரைப் பயன்படுத்தியுள்ளது. அந்த ஒருவர் “கங்காணி” ஆவார். தொழிலாளர்களின் நாளாந்தத் தொழிலை (வேலையை) கண்காணித்த அவரே அத்தொழிலாளர்களை இந்தியாவிலிருந்து கொண்டு வருவதிலும் இங்கு அவர்கள் தங்கள் சீவியத்தை ஒழுங்கமைத்துக் கொள்வதிலும் அவர்களுடைய பொருளாதார சீவியத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதிலும் (கடன் கொடுத்தல் போன்றவை மூலம்) முக்கிய நிர்ணய பலமுள்ள இடத்தைப் பெற்றிருந்தார். கங்காணி என்ற மையப் புள்ளியே தோட்ட நிர்வாகத்தையும் தொழிலாளரையும் இணைத்து நின்றது. தொழிலாளர்களைப் பொறுத்த வரையில் கங்காணியே அவர்களை” ஆட்படுத்தி” வைத்திருக்கும் ஒரு முறைமை முழுவதினது சின்னமாக அமைந்திருந்தார். “தொழிற்சங்கங்கள் மலையகத்துள் ஊடுருவும் வரை தோட்டத்தில் கங்காணிமாரின் நிலை ஒரு “ஜமிந்தாரின்” நிலையை ஒத்ததாகவிருந்தது என்று சி.வி. வேலுப் பிள்ளை (1983) ஓரிடத்திற்குறிப்பிட்டிருந்தாலும், உண்மையில் தொழிலாளர் - கங்காணி உறவானது இத்தொழிலாள மக்களுக்கு ஏற்கனவே தமிழகத்திற்கு பழக்கப்பட்டிருந்த “பண்ணையார்” முறைமையை ஒத்ததாகும். அந்த நிலவாட்சி முறைமையில் நிலச்சொந்தக்காரன் தொழிலாளர்களுடன் நேரடியாகத் தொடர்பு கொள்வதில்லை. நிலச்சொந்தம் பிரமதேயத்துக்கோ, அல்லது காணியாட்சிக்காரருக்கோவிருக்கலாம். ஆனால், நிலத்தில் தொழில் புரியும் குடியானவர்களைப் பொறுத்த வரையில் பண்ணையாரே முக்கிய இடம் பெறுவார். “பண்ணை”யின் மக்களோடு (பண்ணையாட்களோடு) தொடர்புடையவர் பண்ணையாரே. இவரே தொழிலாளர்களுடனான தமது தொடர்புகளிற்கெடுபிடையுடையவராக இருப்பார். இதனால் இவரே மக்களின் இரகசியமான கண்டனத்துக்கும். கேலிக்குமுரியவராவார். இந்த நிலைமையை நாம் பள்ளு இலக்கியங்களிலே குறிப்பாக முக்கூடற்பள்ளு போன்ற பள்ளு இலக்கியங்களிலே காணலாம்.

கங்காணி பற்றிய இந்தத் தொழிலாளர் நோக்கினை மலையகத்துத் தமிழரிடையே நிலவும் வாய் மொழிப்பாடல்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

“பாகை படந்ததைப் பாருங்கடி - அது
பத்திப் படந்ததைப் பாருங்கடி
பாகை விதைபோலே நம்மையா கங்காணி
பல்லு வரிசையைப் பாருங்கடி”

“தோட்டம் பிரளியிலே
தொர்ரே மேலே குத்தமில்லை
கங்காணி மாராலே
கனபுரளி யாகுதையா”

(சி.வி. வேலுப்பிள்ளை பக் : 24 - 27)

பெருந்தோட்டத் தமிழ்ச் சமூகப் பண்பாட்டிற் கங்காணி வசிக்கும் இடம் முக்கியமானதாகும். லயத்தோடு லயமாகவுள்ள வீட்டிலே வாழ்ந்து கொண்டு அந்த மக்களின் தொழில் வாழ்க்கையை மாத்திரமல்லாது சமூக, பண்பாட்டு வாழ்க்கையையும் அவர் கண்காணித்து வந்தார். கங்காணிக் குடும்பத்தினர் பலர் காலவோட்டத்திலே தோட்டச் சொந்தக்காரர் ஆனார்கள் என்ற உண்மை இந்தக்குறிப்பில் வற்புறுத்தப்படுகின்றது.

இச்சந்தர்ப்பத்திற் கங்காணி மரபில் பிற்காலத்தில் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது என்பதைக் குறிப்பிடல் வேண்டும். அதாவது பெருந்தோட்டமுறைமை நன்கு நிலைஊன்றிய பின்னர், ஒரு குறிப்பிட்ட தொழிலாளர் தொகுதியினுள் அதுகால வரை நல்ல தொழிலாளியாகவும் சமூக முதன்மையுடையவராகவும் இருந்த ஒருவர் பின்னர் ஏதோ ஒரு தடைப்பாடு காரணமாகத் தனது வழமையான, தொழிலைச் செய்யமுடியாதபொழுது அவரைத் தொழிலாளரின் மேற்பார்வையாளர் என்ற வகையிற் கங்காணியாக நியமித்ததுண்டு. நாம் இதுவரை பேசிய கங்காணி முறைமை வேறு. “கங்காணி” மாரை அந்த முறைமைக்குள்ளே கொண்டு வருதல் முடியாது.

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பண்பாடு பற்றிப் பேசும்பொழுது, தொழிலாளர் குடும்பங்கள் தமிழ், தெலுங்கு இரு மொழிகளையும் பேசக் கூடியவனவாக விருந்தன என்பதை மனதிருத்திக் கொள்ளல் வேண்டும். விஜய நகராட்சியைத் தொடர்ந்து தமிழ் நாட்டின் தென்புறத்தில் புதுக்கோட்டையை அண்டிய பலவிடங்களில் ஏற்கனவே சனத்தொகை அதிக மில்லாத விடங்களில் தெலுங்குக் குடிகள் குடியேற்றப்பட்டனவென்பது வரலாற்று ஆசிரியர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் உண்மையாகும். இந்தக் குடியேற்றங்களே தமிழ்நாட்டில் நாயக்கர்கள் எனப்படும் குழுவினர் வாழ்ந்தமைக்கான வரலாற்றுப்பின் புலமாகும். 19ம் நூற்றாண்டின் நடு, பிற கூறுகளில் தென் தமிழ் நாட்டிலிருந்து தொழிலாளர்கள் இலங்கைக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட பொழுது அத்தொழிலாளர்களிடையே நாயக்க, நாயுடு குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இடம் பெற்றனர் போலும். இந்தக்குலத்தின் பரம்பரையினரே இன்றும் தெலுங்கு மொழியில் ராமர் பஜனையை நடத்தி வருகின்றனர். இந்த

உண்மையை மிகுந்த தயக்கத்துடனேயே சிலர் கருத்தரங்கின் போது எடுத்துக் கூறினர்.

இரண்டாவதாக மலையக மக்கள் என இன்று நாம் சொல்லும் மக்கள் கூட்டத்தினரிடையே ஏற்கனவே சமூகப் பண்பாட்டு வேறுபாடுகள் பல இருந்தன எனும் சமூகப் பண்பாட்டு உண்மையை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். தொழிற்சங்கம் வளர்ந்து மலையகமென்னும் எண்ணக்கரு ஒரு பொதுமையான குழுமக் கோட்பாடாக வளர்ந்துள்ள இன்றைய நிலையில் இந்த வேறுபாடுகளை வற்புறுத்துவது பொருத்தமற்ற ஒன்றேயாகும். ஆனால் தோட்ட மட்டத்தில் குழுக்கள் தங்கள் சாதிக் குழுமத்தையே தமது தனித்துவத்தைப் பேணுவதற்கான கூறாகக் கொண்டனர். இந்த நிலைமை இன்றும்” எழுதாக் கிளவியாகப் போற்றப்படுவதை நாம் காணலாம். தொழிற்சங்க முதன்மைத் தலைமைகளிற் கூட இந்தச் சமூகத் தனித்துவங்கள் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன என்பன நிதர்சனமான சமூக உண்மையாகும். தொழிற்சங்க ஒருமைப்பாடு “இந்திய வம்சாவழியினர்” என்ற பெரும்படியான குறியீட்டை வற்புறுத்த தோட்ட மட்டத்தின் அடி நிலைச் சமூக வாழ்க்கைகளோ இந்த அடி நிலைச் சமூக ஒழுங்கமைப்புக் குழுமங்களுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்குகின்றது. இதனால் ஒரு மட்டத்திலே (சமூக ஒருங்கியைப் நிலையில்) தனித்துவத்தைப் பேணுவதற்குப் பயன்படும் ஒரு சமூகக் குறியீடு இன்னொரு மட்டத்தில் (தொழிற்சங்க அரசியல் மட்டங்களில்) வற்புறுத்தப்படக் கூடாததாக விருக்கிறது. இதனால் மலையக மக்களிடையே நிலவும் பண்பாட்டுப் பன்முகப்பாடு தரக்கூடிய வளமும், எடுத்துப் பேசப்படாமலே போய் விடுகின்றது.

இக்கட்டத்தில் பெருந்தோட்டத் தமிழரிடையே சாதி முறைமை வகிக்கும் இடம் பற்றிச்சிந்தித்தல் அவசியமாகும். பெருந்தோட்டத் தமிழ்த் தொழிலாளர்களிடையே சாதி முறைமை இருக்கின்றதென்பதும், அது அவர்களின் அகச் சமூக அமைப்பினை ஒழுங்கமைப்புச் செய்கின்ற ஒரு முக்கிய காரணி என்பதும் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே. இத்தொழிலாளிகள் தமிழகக் கிராமங்களிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட பொழுது அங்கு நிலவிய கிராமச் சமூக அமைப்பையும் குறிப்பாகக் குடிமை முறையையும் (சலவைத் தொழிலாளர் முதல் முடியிறக்குநர் வரை) இங்கும் கொண்டு வந்தனர் என்பது உண்மையே. ஆனால் தோட்டத்தின் பொருளாதார வாழ்க்கை முறைமையைப் பொறுத்த அளவில் சாதி முறைமை அத்தியாவசியமானதன்று. தோட்டத்துப் பொருளாதார வாழ்க்கைக்கு, சாதியமைப்பு வழங்கும் பாரம்பரிய அதிகாரவரன் முறை (Traditional hierarchies) தேவைப்படாது. ஆனால் அந்தப் பாரம்பரியச் சமூக அதிகார வரன் முறையை இந்தப் புதிய புவியியல் சமூகச் சூழலிற் பயன்படுத்தி தொழிலாளர்களை ஒரு

குறிப்பிட்ட மட்டத்தில் “அழுக்கி” வைத்திருந்தனர் என்று கொள்ளலாம். கங்காணி முறைமை இந்தப் பாரம்பரியச் சமூக அதிகார வரன் முறையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டது. ஆனால் சமூக சீவியத்தைப் பொறுத்தமட்டில், அதன் பிரதான அலகாகக் குடும்ப நிலை வாழ்க்கையைப் பொறுத்த மட்டில், சாதி முறைமை வழங்கிய “குழும ஒருங்கு நிலை” மிகமுக்கியமானதாக விருந்தது. பெருந்தோட்டத் தமிழ் மக்களைப் பொறுத்த வரையில் சாதி முறைமையானது சமூக சீவியத்திற்கான ஓர் அவசிய அடையாள மாயிற்று.

சாதிக்குழுமங்கள் தந்த ஒருங்கியைப் நிலை காரணமாகப் பெருந்தோட்டங்களிலும் தொழிலாளர் குடும்பங்களுக்கான வதிவிடவரிசைகள் (லயங்கள்) கொடுக்கப்பட்ட பொழுது சாதிக்குழுமங்களை ஒவ்வொரு தொகுதியாக வசிக்கவிடும் முறைமை மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதனால் பெருந்தோட்டங்களிற் சாதி முறைமையானது, கிராமங்களிலே கிராம வாழ்க்கையின் சமூக பொருளாதார நடைமுறைகளை ஒழுங்குபடுத்துவது போன்ற ஒரு பயன்பாட்டைப் பெறாது பிற தொடர்புகளின்றித் தனித்து விடப்பட்ட ஒரு மக்கட் கூட்டத்தினர் தமது சமூக ஒருங்கிணைப்பைப் பேணுவதற்கான ஒரு மரபு வழி முறைமையாகிற்று. இதனால் சாதி முறை மையானது பெருந்தோட்டத் தொழிலாள மக்களிடையே முக்கியமான ஒரு பயன்பாட்டை உடையதாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது எனலாம். இந்தச் சமூக ஒருங்கியையில் சாதி (குல) வழிபாடுகள் முக்கியமானவையாகும். பிரிட்டிஷ் முதலாளிகள் போட்டித் தெய்வங்களுக்கான வழிபாட்டிடம் அமைத்துக் கொடுப்பதில் ஆர்வம் காட்டினர் என்ற குறிப்பு இந்தப்பின் புலத்திலே பார்க்கப்படும் பொழுது அர்த்தம் நிறைந்த ஒன்றாக அமைந்துள்ளது.

இக்கட்டத்தில், கடந்த ஐந்து வருடங்களாகச் சாதி அடிப்படையிலான சங்கங்கள் தோன்றுவதை எடுத்துக்கூறுவது அவசியமாகிறது. முக்குலத் தோர் சங்கம், ஒடுக்கப்பட்டோர் சங்கம், நாயுடுமார் சங்கம் எனப்பல சங்கங்கள் கிளம்பியுள்ளன. முற்றிலும் பெருந்தோட்டத் தொழிலை மாத்திரமே நம்பியிராத ஒரு நிலைமையும் அதற்கும் மேலாக வாக்குரிமைப் பேற்றின் பின்னர் ஏற்பட்டுள்ள தேர்தற்பிரதிநிதித்துவ வாய்ப்புக்களும் இந்த நிலைமையை வளர்க்கின்றன.

IX

மேலே எடுத்துக்கூறப்பட்ட அம்சங்களும், அவற்றினடியாக மேற்கிளம்பும் சமூக உண்மைகளும், ஒரு முக்கியமான சவாலை எம்முன்னர் வைக்கின்றது. இந்தத் தொகுதியில் வரும் கட்டுரைகளில் எடுத்துப் பேசப் பெறும் பண்பாட்டு அம்சங்களை நாம் எந்தப் பின்புலத்தில் வைத்து விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே அப்பிரச்சினையாகும். ஏனெனில் இவற்றை விளங்கிக்

கொள்வதற்கான பின்புலத்தை நாம் தெளிவுற அறிந்து கொள்ளாவிடில், இந்த விவரணங்கள் உதிரித்தரவுகளாகவோ அன்றேல் இலட்சிய மயப்படுத்தப்படக்கூடிய நடைமுறைகளாகவோ மாத்திரமே எடுக்கப்படுவதற்கான வாய்ப்பு உண்டு. சற்று முன்னர் எடுத்துப் பேசப்பட்ட விடயம் மிக முக்கியமானதாகும். அதாவது மலையகம் இன்று ஒரு பண்பாட்டுக் கூறாகவே கருதப்பட்டாலும் அது தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்து கொண்டு வந்த மக்களைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டதாகையால் இதனை ஒரு "தொகுதி"யாகவே கொள்ளல் வேண்டும். பல்வேறு பண்பாட்டுக் குழுமங்களைக் கொண்ட இத்தொகுதி குறிப்பிட்ட ஒரு பொருளாதார முறைமைக்கும் வாழ்க்கை முறைக்கும், நிர்ப்பந்தமாகப் பழக்கப்படுத்தப்பட்டதால் இன்று நாம் கொள்ளும் மலையகம் என்னும் "ஒருமைப்பாடு" உருவாக்கப் பெற்ற தெனலாம்.

இந்தத் தொழிலாளர்கள் தமிழகத்தில் எந்தப்பிரதேசத்திலிருந்து எந்த எந்தச் சாதி குழுமங்களிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டார்களோ, அந்தந்தச் சாதிக் குழுமப்பண்பாடுகள் இங்கும் பேணப்படலாயிற்று. பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரின் இலங்கைக் குடியேற்றம் பற்றி ஆராய்ந்துள்ளோர். இத் தொழிலாளர்கள் பெரும்பாலும் திருச்சிராப்பள்ளி, சேலம், தஞ்சாவூர், மதுரை, இராமநாதபுரம், புதுக்கோட்டை, தென் ஆற்காடு, செங்கல்பட்டு, திருநெல்வேலி, கோயம்புத்தூர் ஆகிய மாவட்டங்களிலிருந்தும், மிகச்சிலர் சித்தூர் முதலாம் தெலுங்கு மாவட்டங்களிலிருந்தும் மேலும் சிலர், திருவாங்கூர், கொச்சி, மலபார் பிரதேசங்களிலிருந்தும் கொண்டு வரப்பட்டனர் என்பது ஆதார பூர்வமாக எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. (சந்திரசேகரம், 1989). தோட்டத் தொழிலுக்கெனக் கொண்டு வரப்பட்டோர் பெரும்பாலும் மிக உயர்ந்தனவாகக் கருதப்படும் குழுமங்களைச் சார்ந்தவர்களல்லர். அவர்களுட் பெரும்பாலானோர் தத்தமது சொந்தப் பிரதேசங்களிலேயே ஒடுக்கு முறைக்கு ஆட்படுத்தப்பட்டவர்களே. எனவே, அந்தப் பண்பாடுகள் இங்கும் ஒடுக்கு முறைகளுக்கு இணங்கிப்போகும் ஒரு சாத்தியப்பாடு இருந்து கொண்டேயிருந்தது.

தமிழகத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட சாதிக்குழுமங்களை நோக்கும் பொழுது இவர்களுட் பெரும்பாலானோர் இன்றும் கூட பின்தங்கிய பிரிவினராகவே கருதப்படுவது தெரியவரும். பெருந்தோட்டத் தமிழரிடையே இன்று காணப்படும் சாதிக்குழுமங்கள் அகர வரிசை அடிப்படையில் கீழே தரப்படுகின்றன.

1. அகம்படியர்	2. அம்பட்டர்
3. அம்பலக்காரர்	4. ஆசாரி
5. இடையர்	6. ஒட்டர்

7. கம்மாள்	8. கவுண்டர்
9. கள்ளர்	10. குயவர்
11. குறும்பர்	12. கோனார்
13. சக்கிலியர்	14. சாணார்
15. செட்டி	16. தேவர்
கோமுட்டிச்செட்டி	17. நாடார்
வளையற் செட்டி	18. நாயர்
19. நாயுடு	20. பள்ளர் - தேவேந்திரப்பள்ளர்
21. பறையர் -	22. பண்டாரம்
வள்ளுவப்பறையர்	23. பொதுகை வண்ணார்
24. மறவர்	25. முத்துராசா
26. முதலி	27. செட்டியார்
28. வடுகவண்ணார்	29. வண்ணார்
30. வலையர்	31. வள்ளுவர்
32. வேளாளர்	

அக்கா வீட்டில் பெண், எடுக்கும் வேளாளர், ஆறுநாட்டு வேளாளர், கொங்கு வேளாளர், கொடிக்கா வேளாளர், சோழிய வேளாளர்

இந்தப் பட்டியலைத் தந்துதவியவர்கள் திரு. க.ப.சிவமும் திரு. தேவராஜும் ஆவர்.

இந்தப் பட்டியலைப் பார்க்கும் பொழுது இவர்களிற்பெரும்பான்மையோர், தமிழகத்தில் பின் தங்கிய வகுப்பினராகவும் பழங்குடி வகுப்பினராகவும் (Backward castes and Scheduled Tribes) கருதப்படுபவர்களாவர். இந்த தொழிலாளி குழுமங்கள், இலக்கைக்கு கொண்டு வரப்பட்டதும். இங்கு பிற தொடர்பு எதுவுமின்றி, வந்த நிலையிலேயே “உறை நிலை” (Frozen) யில் வைக்கப்பட்டனர். இதனால் இவர்களின் பண்பாடும் உறை நிலையிலேயே இருந்தது. இந்த “உறை நிலை”க்கான ஒரு முக்கிய காரணத்தை எடுத்துக் கூறுவது அவசியமாகின்றது. இம்மக்கள் இலங்கையிற் குடியேற்றப்பட்ட பொழுது அவர்கள் உள்ளூர்த் தொடர்புகளில் இருந்து எந்த அளவுக்கு ஒதுக்கப்பட முடியுமோ அந்த அளவுக்குப் புறம்பாகவே வைக்கப்பட்டார்கள். “அந்தப் புறம்போக்கு” நிலைமைக்கான சகல வசதிகளும் வழங்கப்பட்டன. வீடு, முழு நேரத்தொழில் ஆகியன அவர்களை வந்த ஊரோடு ஒட்ட விடாது வைத்திருந்தன. அத்தகைய ஒரு சூழலில் இவர்கள் தனிமையான கூட்டமாகவே வாழ்ந்து வந்தனர்.

பொருளாதார ரீதியாகப்பார்க்கும் பொழுது இந்தப் பெருந்தோட்ட விவசாயம் தொழில் மாற்றத்துக்கோ, இடமாற்றத்துக்கோ வாய்ப்பளிக்கவில்லை. அத்துடன் தோட்ட அமைப்புக்குள் முகாமையானது ஏதேச்சாதிகாரத்தன்மையுடைய ஒரு முகாமையாகவே இருந்தது. இப்பொழுதும் அப்படியே உள்ளது. மேலும் இந்த

அமைப்பானது முழு நேரத் தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்டது. காலை முதல் மாலைவரை வேலை, அதுவும் உடலுழைப்பே, பிரதானப்படுத்தப்பட்டது. யாவற்றுக்கும் மேலாக பெருந்தோட்டத் தொழில், குடும்பத்தை அலகாகக் கொண்டது. அதாவது, கணவன், மனைவி, வயது வந்த பிள்ளைகள் யாவருமே அத்தொழிலில் ஈடுபட்டனர். இப்படியான ஒரு சூழலிலே இந்தச் சமூகத்தைப் பேண அவர்களுக்கிருந்த குறைந்தபட்ச ஊடாட்டங்களை வழங்க அவர்களது “பண்பாடு” உதவிற்று. அதனிலும் மேலாக இத்தகைய ஒரு கருத்து நிலையையும் இந்தப் பண்பாடு - அதன் சடங்குகள் வைபவங்கள், நியமங்கள், கருதுகோள்கள் - ஏற்படுத்திற்று. அந்தக்கருத்து நிலையின் சமூகத்தளம் பற்றிய ஆய்வு அடுத்த கட்டமாக அமையும்.

இங்கு தரப்படும் பண்பாட்டு விவரணத் தொகுப்பு, பண்பாடு தொழிற்படும் சமூகத்தைப்பற்றியும், அதன் அமைப்புப் பற்றியும் இந்தச் சமூக அமைப்புக்கும், பண்பாட்டுக்கும் உள்ள உறவு பற்றியும் அறிவதற்கான உந்துதலைத் தருகின்றது. அத்துடன் சமூக, பொருளாதார உறைநிலையிலிருந்து இவர்கள் விடுவிக்கப்பட்ட, படுகின்ற நிலையில் பண்பாடு அந்த மாற்றங்களால் எவ்வெவ்வகையிற் பாதிக்கப்படுகிறது என்பதை அறிவதும் அந்த மாற்றங்களுக்குப் பண்பாடு எந்த அளவுக்கு உதவுகின்றது என்பதையும் அறிவதற்கான தேடலையும் இவ்வாய்வு தொடங்கி வைக்கின்றது.

இவ்வாய்வின் பொழுது எனக்கு உண்டான நன்றிக் கடப்பாடுகள் பல. இந்த ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படுவதற்குக் காரணகர்த்தராக விருந்தவர் உதயம் நிறுவனத்தின் தலைவர் திரு. பஞ்சநதம்பிள்ளை மாணிக்கம் அவர்களாவர். ஒரு பொறியியலாளருக்குள்ள நோக்குத் தெளிவுடனும் ஒழுங்கமைப்பு ஆற்றலுடனும் தொழிற்படும் அவர் இந்த ஆய்வினைத் திட்டமிட்டு மேற்பார்வை செய்யும் பொறுப்பினை எனக்கு வழங்கினார். எனக்குள்ள இடர்ப்பாடுகளை விளங்கிக்கொண்டு, வேண்டிய ஊக்கத்தினைத் தந்தார். அவருக்கு எம்மனங் கனிந்த நன்றி. உதயம் நிறுவன நிர்வாகப் பணிப்பாளர் திரு. எஸ். தம்பிராசா அவர்கள் தமது நிர்வாகத்தின் மூலம், இந்த ஆய்வினைச் செம்மையுற நடத்த உதவினார். அவருடன் ஏற்பட்ட உறவு, அவரிடத்துள்ள அற்புதமான மனிதாயதப் பண்புகளை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தன. அவருக்கு என் நன்றியுரித்து. பேராதனைப் பல்கலைக் கழகப் பொருளியல் முதுநிலை விரிவுரையாளர் திரு. எம். சின்னத்தம்பி இவ்வாய்வின் களநிலை மேற்பார்வைக்கும், வழிநடத்தலுக்கும் பொறுப்பாகவிருந்தவர். அவருடைய உதவியும் ஆலோசனைகளும் இன்றி இவ்வாய்வு இக்கட்டத்தைத் தானும் எட்டியிருக்க முடியாது. அவருக்கு என் நன்றிகள்.

இவ்வாய்வின் தொடக்க கால ஆய்விணைப்பாளராக இருந்தவர் செல்வி விஜயகௌரி பழனியப்பன். இத்துறை ஆய்வில் ஏற்கனவே நல்லனுபவம் பெற்ற கௌரி இவ்வாய்வுக்கு வேண்டிய தளத்தை நன்கு இட்டுத்தந்தார். அவர் உதவி மறக்க முடியாதது. அவரைத் தொடர்ந்து அப்பதவியை ஏற்ற கலாநிதி வேல்முருகு தன்னை என்றும் ஒரு மாணாக்கனாகவே கருதுபவர். அதனால் அவரது புலமைத் தேடலில் விநயம் உண்டு. அப்பண்பு இந்த ஆய்வுக்கட்டுரைகளை முழுமைப்படுத்தப் பெரிதும் உதவிற்று. அவருக்கு என் நன்றிகள். ஆய்விற் பங்கு கொண்ட இளம் ஆய்வாளர்கள் தங்கள் பணிகளை மிகுந்த ஊக்கத்துடன் மேற்கொண்டார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் எனது நன்றி உரித்து. இந்த ஆய்வின் பொழுது எனக்கு வேண்டிய ஊக்கத்தை அளித்த பல நண்பர்களுள் திரு. க.ப.சிவத்தையும், திரு எம். வாமதேவனையும் எனது முன்னாள் மாணவர் வீரகேசரி ஆசிரிய பீடத்தைச் சேர்ந்த வி.தேவராஜையும் குறிப்பிடல் வேண்டும். இவ்வாய்வு சம்பந்தமாகத் தெளிவுத்தை ஜோசப் அவர்களை நான் இரண்டு மூன்று தடவைகளே சந்தித்தேன். அந்த நினைவுகள் மிக்க பசுமையுடன் உள்ளன.

இத்தொகுப்பின் அச்சுப்பதிப்பின்பொழுது பெருந்துணையாக விருந்தவர், கொழும்புப் பல்கலைக் கழகப் புவியியல் விரிவுரையாளர் திரு. எஸ்.அன்ரனி நோபேட் ஆவர். அவரது செயற்செம்மைத் திறம், சலியாத உழைப்பும் தான் இந்தத் தொகுதியினை இந்த வடிவில் தருகின்றது. அவருக்கு என் நன்றி.

இந்த ஆய்வு முன்னுரை எழுதுவதற்கு ஆதாரமாக அமைந்த நூல்கள், கட்டுரைகள்.

1. V.K. Jeyawardena The Rise of the Labour Movement in Ceylon. North Carolina
2. சோ. சந்திரசேகரம் - இலங்கை இந்திய வரலாறு, மதுரை 1989
3. சி.வி. வேலுப்பிள்ளை - மலை நாட்டு மக்கள் பாடல்கள், சென்னை-1963
4. G.H.Peiris - Changing Prospect of the Plantation Workers of Sri Lanka, ICES, Colombo 1988
5. Jeyaraman -Caste Continuities in Ceylon, Bombay, 1974.
6. Gowri Palaniappan - Changing Conditions of the Family in a Sri Lanka Plantation, M.Phil. dissertation, University of Colombo 1991.
7. கா.சிவத்தம்பி - தமிழிலக்கியத்தில் மதமும் மாணிடமும், சென்னை, 1983.

1. தாலி கட்டிய மஞ்சள் கயிறு அறுந்து போவதற்கு முன்பு கணவன் அதனை மாற்ற வேண்டியிருப்பது ஒரு காரணமாகும்.
2. தாலியைப் புனிதப்படுத்துவதற்காக அதனை மஞ்சள் நீரினாற் கழுவி குங்குமத்தைத் தொட்டுப் பொட்டிட்டு மீண்டும் அணிவித்தல்.
3. மண் அல்லது பொட்டு என்ற அணியை அத்துடன் இணைத்தல்.

1.2 கட்டுச் சோறு கட்டுதல்

இக்கட்டுச்சோறு கட்டும் நிகழ்ச்சியானது பெண் கருத்தரித்து ஐந்தாம், ஏழாம், ஒன்பதாம் மாதங்களிலேயே நடைபெறுகின்றது. இக்கட்டுச்சோறு பலவிதமாகக் கட்டப்படுகிறது. முதலில் பெண்ணின் உறவினர்களால் கட்டுச்சோறு கட்டுவதும், அதனைத் தொடர்ந்து பெண்ணின் தாய் கட்டுச்சோறு கட்டிப் போடுவதும், பெண்ணை மாப்பிள்ளை வீட்டிலிருந்து தாய் வீட்டுக்கு அழைத்து வருவதும் வழக்கமானது. தலைப்பிள்ளைக்கு மட்டுமே இவ்வாறு தாய்வீட்டுக்கு அழைத்து வருவது உண்டு. அடுத்தடுத்தப் பிரசவங்களின் போது பெண் கணவனின் வீட்டிலேயே இருப்பாள். கட்டுச்சோறானது மூன்று வகையாகக் கட்டப்படுகிறது.

1. புளி கரைத்துத் தாளித்த தயிர்ச்சோறு கட்டல்.
2. தேசிக்காய் (எலுமிச்சம்பழம்) அல்லது தக்காளிச்சோறு கலந்து கட்டுதல்.
3. வெள்ளைச்சோறு கட்டுதல்.

புளி கரைத்துச் (புளிச்சோறு) சோறு கட்டுதலாவது, சோற்றை ஆக்கிப் பின்பு வெங்காயம், கடுகு, கறிவேப்பிலை உட்பட வாசனைத் திரவியங்கள் கலந்து எண்ணை இட்டுத் தாளித்த பின்னர் இதனுடன் புளியைக் கலந்து சமைத்தலாகும். சமைத்த பின்பு தயிருடன் கலந்து அது பரிமாறப்படும். புளிச்சோற்றைச் சமைப்பது போன்று தேசிக்காய் அல்லது தக்காளிச் சோறு சமைக்கப்படும். புளிக்குப் பதிலாகத் தேசிக்காய் அல்லது தக்காளி பயன்படுத்தப்படும்.

1.3 வளைகாப்புப் போடுதல்:

வளைகாப்புப் போடும் வழக்கம் தற்போது அருகிக்கொண்டு வருகிறது. முன்னர் பொன்னாலான காப்பைச் செய்து பெண் வீட்டார் மாப்பிள்ளையின் வீட்டுக்கு எடுத்துச் சென்று அணிவித்தனர் என்று சொல்வர். இப்பொழுது கறுத்த பிளாஸ்டிக் காப்புகளே அணிவிக்கப்படுகின்றன. இச்சடங்கானது பெரும்பாலும் பெண் கருத்தரித்து ஏழு மாதங்களின் பின்னரே மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

1.4 மகப் பேறு பார்த்தல்

ஆரம்ப காலங்களில் தோட்டப் புறங்களில் மருத்துவச்சி அல்லது வயதில் மூத்த அநுபவமுள்ள பெண்ணாற் பிரசவ ஒழுங்குகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. பெரும்பாலும் வீட்டில் உள்ள கத்தியையும், படங்குச் சாக்கையும் இதற்காகப் பயன்படுத்தியுள்ளார்கள். இப்பொழுது இந்த நிலைமை முற்றாக மாறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இன்று அநேகமான மகப்பேறுகள் தோட்ட வைத்திய நிலையங்களிலேயே நடைபெறுவது வழக்கமாக உள்ளது.

1.5 மகப்பேற்றுத் தாயை நீராட்டல்

தாயின் நிலைமையைப் பொறுத்து ஐந்தாம் அல்லது ஏழாம் தினங்களில் குளிப்பாட்டுவது வழக்கமாகவுள்ளது. இதற்காக கொய்யா, ஆமணக்கு, ஆடாதோடை, அஞ்சல், நொச்சி, தேசிக்காய் (எலுமிச்சை) போன்றவற்றின் இலையை அவித்து எடுத்து ஒத்தம் கொடுத்து, தலையை நனைக்காது. உடல்மட்டக் குளிப்பை மேற்கொள்வார்கள்.

1.6 சேனைப் பாலூட்டல்

பிள்ளைகளுக்குத் தலைப்பால் ஊட்டலே "சேனைப்பால்" ஊட்டல் என அழைக்கப்படுகிறது. நாவிர மஞ்சிக் கீரையைக் கசக்கி விளக்கெண்ணையை ஊற்றி, மாவும் சீனியும் கலந்து குழந்தை வாயில் தடவுவது வழக்கம். சிலர் தாய்மாமனின் மோதிரத்தை உரைத்துப் பாலிட்டு அதனை மாமனைக்களி ஊட்டுவிப்பதையும் சேனைப்பால் ஊட்டல் என்பர். சேனைப்பால் ஊட்டலினால் குழந்தைக்கு மலச்சிக்கல், சளி, தொண்டைக்காய்ச்சல் ஆகியன ஏற்படாது என்று கருதப்படுகிறது. சில இடங்களில் வசம்பு, குப்பைமேனி என்பனவும் அரைத்துக் கொடுக்கப்படுகின்றன. மேலும் வேப்பெண்ணையும், சர்க்கரையும் கலந்து நாவில் தடவும் வழக்கமும் சில இடங்களில் காணப்படுகின்றது. வாழ்க்கையானது இனிப்பு, கசப்பு என்னும் இரு தன்மைகளையும் கொண்டது என்னும் தத்துவத்தை விளக்குவதாகவே இது அமைகின்றது என்கிறார்கள்.

1.7 தோசப்பரிகாரம்

பேய், பிசாசு போன்றவை பிள்ளையைத் துன்புறுத்தாவண்ணம் எருக்கம் பட்டையைத் திரித்து இடுப்பில் அல்லது கழுத்தில் கட்டுவதும் உண்டு.

1.8 கறுப்புப்பொட்டு வைத்தல்

கறுப்புப்பொட்டை வைப்பதன் மூலம் கண்திருஷ்டி படாமல் காத்துக் கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கை இம்மக்களிடையே காணப்படுகிறது.

1.9 தொடட்டில் கட்டுதல்

தாய் மாமன் ஏணைச்சீலையைக் கொண்டு பிள்ளைக்கான தொடட்டிலைக் கட்டுவார். நீண்ட காலத்துக்குப் பிள்ளைப் பேறின்றி பின்னர் பிள்ளை பிறந்தால் கரும்பால் தொடட்டில் கட்டப்படுகிறது. தொடட்டிலில், கடவுளுக்கு நேர்த்தி வைத்த காணிக்கைப்பணமும் கட்டப்படுவதுண்டு.

1.10 பிறந்த பிள்ளைகள் இறப்பதைத் தவிர்த்தல்

பிறந்த பிள்ளைகள் தொடர்ந்து இறந்தால் அடுத்த குழந்தையை இறப்பிலிருந்து காப்பாற்றும் பொருட்டு சடங்கொன்று மேற்கொள்ளப்படுகிறது. பிறந்த குழந்தையைக் கொண்டு போய் குப்பையிலிட்டுவந்து, சற்றுநேரம் சென்றதும் மீண்டும் அப்பிள்ளையை சுமந்து வருகின்றனர். இவ்வாறு செய்தால் பிள்ளைகள் தம்மிடமிருந்து சென்று விடாது என்ற நம்பிக்கை இம்மக்களிடையே நிலவுகிறது.

1.11 பெயர் சூட்டுதல்

தோட்டப்பிறங்களைப் பொறுத்த அளவில் தகப்பன் அல்லது அவரின் வழி வந்தவர்களே பிறந்தகுழந்தைக்குப் பெயர் சூட்டுவது வழக்கம். பிறந்த நேரத்தைப் பார்த்துப் பெயரைச் சூட்டுவர். அத்துடன் குல தெய்வங்களின் பெயரை இணைத்துக் கொள்வதும் உண்டு. தற்போது குல தெய்வங்களின் பெயர்களைச் சூட்டுவது குறைந்துள்ளது. சில இடங்களில் வீட்டுக்கு ஒரு பெயர். பாடசாலைக்கு ஒரு பெயரென இரு பெயர்கள் சூட்டப்படுகின்றன. ஆரம்ப காலங்களில் நிற அடிப்படையிலும் பெயர்களைச் சூட்டியுள்ளனர். சிவப்பாயி, கருப்பன், வெள்ளைச்சாமி போன்ற பெயர்களை உதாரணமாகக் கூறலாம். இரண்டு பிள்ளைகள் ஏற்கனவே பிறந்த பின்பு, மூன்றாவது பிள்ளை ஆண்பிள்ளையாகப் பிறந்தால் அவருக்கு மூக்கையா எனப் பெயர் சூட்டுவதும் வழக்கமாய் இருந்துள்ளது. இறந்தவர் குடும்பத்தினர்தான் (பாட்டன், பாட்டி) மீண்டும் பிறந்துள்ளார்கள் எனக் கருதுபவர்கள் அவர்களின் பெயர்களையும் சூட்டுகிறார்கள். ஆனால் இப்பொழுது நவீனமான பெயர்களைச் சூட்டுவதே பொது முறைமையாகியுள்ளது.

1.12 முடி இறக்குதல்

சில குடும்பத்தினர் பிறந்து முப்பதாவது நாளன்று முடி இறக்குவர். சிலர் ஒரு வருடத்துக்குள் வெட்டுவதாகவும் குறிப்பிடுகின்றனர். அதற்கென ஒரு காலம் கிடையாது. பிறந்த நேரத்தைப் பொறுத்தும் அது நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. பிள்ளையின் கிரகப்பலன் கூடாததாக இருப்பின் காலம் தாழ்த்தி முடிஇறக்குவர். முன்பு முடியிறக்குவதற்குப் பெரும்பாலும் கதிர்காமத்துக்கு நேர்த்தி வைப்பது வழக்கமாக இருந்து

வந்துள்ளது. இச்சடங்கானது பெரும்பாலும் தைப்பூசத்தன்று நடைபெறுகின்றது. தோட்டத்தில் உள்ள அம்பட்டன் (பார்பர்) இதில் முக்கிய பங்கினை எடுத்துக் கொள்கின்றார்.

1.13 காதுகுத்தல்

இது மாமனின் உதவியுடன் சப முகூர்த்தத்தில் நடைபெறுகின்றது. பெரும்பாலும் தைப்பூசத்தினத்திலேயே இச்சடங்கு செய்யப்படுகின்றது. அன்றைய தினத்தில் விருந்தினருக்கு மரக்கறி உணவு பரிமாறப்படுகிறது. ஆரம்ப காலங்களில் மாமனால் கொடுக்கப்பட்ட தங்க ஊசியால்தான் குழந்தையின் காது குத்தப்பட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது. முன்பு ஆண், பெண் ஆகிய இருபாலருக்கும் காது குத்தப்பட்டது. இப்பொழுது பெண் குழந்தைகளுக்கு மட்டும் காது குத்தப்படுகிறது.

1.14 பல்லுக் கொழுக்கட்டை அவித்தல் (கொழுக்கட்டை)

பிள்ளைக்குப் பல்லு முளைக்கும் காலத்தில் நிறையக் கொழுக்கட்டை அவித்துப் பிள்ளையை நிற்க வைத்துப் பிள்ளையின் மேல் கொட்டுவதும் வழக்கமாயுள்ளது. பின்னர் அவற்றை நசித்து உணவுட்டி மகிழ்வார்.

1.15 வித்தியாரம்பம் (ஏடு தொடங்குதல்)

தோட்டப் புறங்களில் ஏடு தொடங்கலைப் பெரும்பாலும் வீட்டிலேயே மேற்கொள்வது வழக்கம். வீட்டுத் தலைவனே இக்காரியத்தைச் செய்து முடிப்பார். தோட்ட ஆசிரியரை வீட்டுக்கு வரவழைத்து ஏடு தொடக்குவதும் உண்டு. இச்சடங்கு பெரும்பாலும் நவராத்திரியின் இறுதிநாளான விஜயதசமியன்று நடைபெறும். ஏடு தொடங்கும் இடத்தில் விநாயகரின் படமும், சரஸ்வதியின் படமும் வைக்கப்பட்டிருக்கும். அத்துடன் கடலை, அவல், பொங்கல் என்பன படைக்கப்பட்டு வழிபாடு செய்வதும் வழக்கமாயுள்ளது.

இத் தொகுதியிலுள்ள கட்டுரைகள் ஈழத்துத் தமிழிலக்கியவரலாற்றைப்பொறுத்தவரையில் மிகவும் முக்கியமானவை!

1980, ஈழத்து தமிழிலக்கியத்தின் முக்கியமான காலகட்டமாகும். அரசியல், இலக்கிய, பண்பாட்டு, சமூகத் தளங்களில் இக்காலம் மிகப் பெரும் அதிர்வுகளையும் மாற்றங்களையும் சந்தித்தது. அந்த மாற்றங்கள் தொடர்பான பதிவுகளின் அவசியம் கருதி இந்நூல் பதிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஈழத்துப் புலமைசார் மட்டத்திலும் அதன் அரசியல், தத்துவார்த்த, இலக்கிய, சமூகச் செயற்பாடுகளிலும் ஒரு நுண் பார்வைமிக்க செயற்பாட்டாளராக தன்னை வெளிப்படுத்தும் கா. சிவத்தம்பியின் சிந்தனைகளை இக்கட்டுரைகளில் நாம் காணலாம்.

1980களிலிருந்து 2000ம் வரை நமது ஈழத்துத் தமிழ்ச் சூழலில் என்ன நடந்திருக்கிறது என்ற ஒரு சுயமதிப்பீட்டுக்கும், 21-ம் நூற்றாண்டின் சவால்களை நாம் சந்திப்பதற்கு நம்மை தயார்படுத்துவதற்கும் நமக்கான ஒரு ஜன்னல் இத்தொகுதியின் மூலம் திறந்து வைக்கப்பட்டுள்ளது.

எம். பௌஸர்
பதிப்பாளர்

